INVOLUTION VS EVOLUTION

MIDDLE EAST

عربي فارسی
Türkçe עִבְרִית
Kurdî كوردی
English Français

BERNARD DE MONTREAL

DIFFUSION BDM INTL

1. عربي
2. فارسی
3. Türkçe
4. עִבְרִית
5. Kurdî
6. کوردی
7. English
8. Français

عربي ARABIC

نسخ وترجمة مؤتمرين من قبل برنار دي مونتريال.

شكل مؤقت

تمت ترجمة هذا الكتاب بواسطة الذكاء الاصطناعي ولكن لم يتحقق من قبل أي شخص. إذا كنت ترغب في المساهمة من خلال مراجعة هذا الكتاب ، يرجى الاتصال بنا.

الصفحة الرئيسية لموقعنا: http://diffusion-bdm-intl.com/

بريدنا الإلكتروني: contact@diffusion-bdm-intl.com

محتويات

تحية من فريق Diffusion BdM Intl بأكمله.

2023 أبريل 18بيير ريوبيل

الفصل1

الهوية *CP036*

الهوية الذاتية تجاه الآخرين هي مشكلة إنسانية عالمية. وتزداد هذه المشكلة عندما يعيش الإنسان في مجتمع معقد مثل المجتمع الحديث. مشكلة الهوية هي معاناة حياة الأنا ، المعاناة التي تتبعه منذ زمان يرى نفسه فيه مقارنة بالآخرين. لكن مشكلة الهوية هي مشكلة خاطئة تنشأ من حقيقة أن الأنا ، بدلاً من أن تدرك نفسها وفقًا لنفسها ، أي وفقًا لمقياسها الخاص ، تسعى إلى إدراك نفسها بشكل تنافسي ضد الأنا الأخرى . من نفس المشكلة مثله.

بينما تنظر الأنا إلى ما وراء سياجها إلى مجال الآخر لتتعجب بزهورها ، فإنها تفشل في رؤية أن الآخر يفعل الشيء نفسه لنفسه. إن أزمة الهوية أو الهوية في الإنسان اليوم حادة للغاية لدرجة أنها تؤدي إلى فقدان الثقة بالنفس التي تتدهور بمرور الوقت إلى فقدان كامل للوعي الشخصي. وضع خطير ، خاصة إذا كانت الأنا ضعيفة بالفعل في طبيعتها وعرضة لانعدام الأمن.

مشكلة الهوية ، وهذا يعني أن خاصية الأنا المتمثلة في عدم رؤية نفسها مرتفعة مثل نفسها ، هي في الواقع مشكلة إبداع. ولكن عندما تكون الأنا مبدعة ، لا يتم القضاء على مشكلة الهوية ، لأن الأنا لا تكتفي أبدًا بالرضا التام عن نفسها حتى تدرك وهم الذات الدنيا. لذلك فإن الأنا ذات المكانة المنخفضة ستواجه نفس مشكلة الهوية مثل الأنا ذات المكانة الأعلى ، لأن المقارنة بينه وبين الآخر سوف تتغير فقط في الحجم ، ولكنها ستبقى دائمًا موجودة ، لأن الأنا دائمًا في قوة التحسين. وليس هناك حد للتحسين الذي يسعى إليه لنفسه.

لكن تحسين الذات هو غطاء تخفيه الأنا تحته من أجل منح نفسك سببًا للعيش بسعادة. لكن ألا يعرف أن كل التحسن قد تم إنشاؤه بالفعل من خلال الرغبة في الجسد؟

تأتي مشكلة الهوية من غياب وعي الذكاء الحقيقي في الإنسان. طالما أن الإنسان يعيش بفكره ، فإنه مدعوم في آرائه فقط بالتجربة الحسية ، ومن الصعب عليه استبدال ما يعتقد أنه يعرفه أو يفهمه بقيمة مطلقة للذكاء غير المحدد.من خلال التجربة الأنانية.

طالما أن الإنسان يرغب في إظهار نفسه في الحياة ، من أجل أن يترك بصمته ، فإنه يعاني من هذه الرغبة. إذا تمكن من تحقيق رغبته ، سيدفعه آخر في ظهره ، وهكذا. هذا هو السبب في أن أي شكل من أشكال الهزيمة بالنسبة للإنسان يشكل بالنسبة له أي أزمة هوية ، مهما كانت حالته ، لأن مشكلة الهوية ليست مشكلة نجاح ، ولكنها مشكلة ضمير. أي مشكلة الذكاء الحقيقي .

الرجل الذي يكتشف خلال حياته أن الذكاء الحقيقي يثقل كاهل العقل ، يبدأ بالفعل في المعاناة بشكل أقل من مشكلة الهوية ، على الرغم من أنه لا يزال يعاني من غياب الإبداع الحقيقي ، على قدم المساواة مع ما يشعر أنه قادر على إظهاره. فقط عندما تتوافق هويته مع طريقة الحياة التي تناسبه ، سيدرك أن الإبداع يمكن أن يتخذ عددًا لا يحصى من الأشكال ، وأن لكل إنسان شكلاً من أشكال الإبداع الذي يناسبه. ومن هذا الشكل يمكنه أن يعيش في وئام تام من حيث جسده الرغبة وذكائه الإبداعي.

أن تكون مبدعًا لا يعني تغيير العالم ، ولكن أن تفعل بطريقة مثالية لنفسك ، بحيث يتم تخريج العالم الداخلي. هكذا يتغير العالم: دائمًا من الداخل إلى الخارج ، وليس في الاتجاه المعاكس أبدًا. يبدأ العقل المفرط في إدراك مشكلة الهوية. يرى أن ما هو عليه لا يزال إلى حد ما ما كان عليه. لكنه يرى أيضًا أنه مع تغير أجساده ، ينمو وعيه وتختفي مشكلة الهوية ببطء ، على سطح ما كان سابقًا الأنا اللاواعية.

إن القضاء التدريجي على مشكلة الهوية في الكينونة المفرطة يسمح له أخيرًا أن يعيش حياته كما يراها حقًا ، وأن يكون أفضل وأفضل بشأن نفسه. لا يوجد في الإنسان ما هو صعب مثل المعاناة من الهوية. لأنه يعاني في الواقع من أشكال وهمية ، أي لأسباب خلقها من الصفر ، بسبب حقيقة أنه ليس ذكيًا ، أي واعٍ للذكاء الإبداعي فيه.

أحد جوانب الهوية هو الخزي في بعض الحالات ، والإحراج في حالات أخرى ، وانعدام الأمن لدى الأغلبية. لماذا يعيش الرجل ذو الأخلاق الحميدة مع الخجل بينما هو مجرد انعكاس اجتماعي في عقله مسجون في شبكات الفكر الاجتماعي؟ وينطبق الشيء نفسه على الإحراج الناجم عن عدم قدرة الأنا على التخلص فورًا مما قد يفكر فيه الآخرون. إذا تخلصت الأنا المحرجة مما يمكن أن يفكر فيه الآخرون ، فسوف يختفي حرجه ويمكنه الوصول بسرعة أكبر إلى هويته الحقيقية ، أي هذه الحالة الذهنية التي تجعل الإنسان يرى نفسه دائمًا في ضوء زمانه.

تأتي مشكلة الهوية من غياب المركزية في الإنسان. وهذا الغياب يقلل من قوة اختراق الذكاء ، مما يجعل الإنسان عبدًا لعقله ، لذلك الجزء من نفسه الذي لا يعرف قوانين العقل ولا آليات العقل. لذلك فإن الإنسان ، الذي ترك لتجربته ، يفتقر إلى الضوء في ذكائه ويضطر إلى قبول رأي الآخرين فيما يتعلق بطبيعة الإنسان.

إذا كان الإنسان يتساءل عن نفسه ، كيف يمكن أن ينيره إنسان آخر ، إذا كان هذا الرجل الآخر في نفس وضعه؟ لكن الرجل لا يدرك ذلك ، ومشكلة هويته تتفاقم بسبب الضغط الذي تمارسه الأحداث على الأنا.

لا شك أن الأنا في العقل محاصرة بطريقة تفكيرها التي لا تتكيف مع ذكائها الحقيقي. وهذه الطريقة في التفكير تتناقض مع حقيقة ذكائه ، لأنه إذا أدرك حقيقة ذكائه من خلال حدسه ، على سبيل المثال ، فسيكون أول من يرفض حقيقة ذلك ، لأن العقل لا يؤمن بالحدس ، يرى أنها جزء غير منطقي من نفسه. وبما أن العقل عقلاني أو من المفترض أنه عقلاني ، فإن أي شيء يتعارض معه لا يستحق الاعتراف به على أنه ذكاء. ومع ذلك ، فإن الحدس هو في الواقع مظهر من مظاهر الذكاء الحقيقي ، لكن هذا المظهر لا يزال ضعيفًا جدًا بحيث لا تتمكن الأنا من إدراك أهميتها وذكائها. ثم ينسحب إلى منطقه ويفقد الفرصة لاكتشاف الآليات الدقيقة للعقل التي يمكن أن تسلط الضوء على مشكلة هويته.

لكن مشكلة الهوية يجب أن تبقى مع الإنسان ، طالما أن العقل لم يفلت ولم تستمع الأنا إلى نفسها داخليًا. إذا كانت الأنا حساسة لطبيعة وشكل الذكاء الحقيقي بداخلها ، فإنها تتكيف تدريجياً وتجعل أكثر فأكثر من موطنها في ذلك الذكاء. بمرور الوقت ، يذهب إلى هناك أكثر فأكثر ، وتختفي مشكلة هويته ، حيث يدرك أن كل ما يعتقده عن نفسه كان مجرد تشويه نفسي وعقلي لذكائه الحقيقي ، غير قادر على تجاوز الجدران العالية لمنطقه.

في مجتمع معقد ، كما نعرفه ، لا يمكن إلا للقوة الداخلية للأنا ، وذكائها الحقيقي ، أن ترفعها فوق لحاء الآراء وتضعها على صخرة هويتها الحقيقية. وكلما زاد تفكك المجتمع ، كلما تداعت قيمه التقليدية ، زادت الأنا في طريقها إلى الزوال ، لأنه لم يعد لديه السقالات الاجتماعية الرسمية التي يجب أن يقف في وجهها ، في مواجهة الظاهرة المحيرة المتزايدة للحداثة. حياة.

لكن الأنا ليست مستعدة دائمًا للاستماع إلى أولئك الذين يمكنهم منحها المفاتيح الأساسية لفهم لغزها. لأن تشوهه النفسي يدفعه بالفعل إلى التساؤل عن كل شيء لا يتوافق مع طريقة تفكيره الذاتية. هذا هو السبب في أنه لا يمكن إلقاء اللوم على الأنا كثيرًا لرفضها رؤية المزيد ، ولكن يمكن جعلها تدرك أنه على الرغم من أنها لا تستطيع رؤية المزيد اليوم ، فإن رؤيتها ستتوسع غدًا وفقًا لدرجة تغلغل الطاقة فيه.

لأنه في الواقع ، ليست الأنا هي التي تتغلب بجهودها على جدار هويتها ، ولكن الروح هي التي تجلبها من خلال المعاناة ، أي باختراق نورها ، لتسجيل الاهتزازات إلى ما وراء العقل. من الذكاء. وهذه الصدمة الاهتزازية تصبح بداية النهاية.
هناك أشخاص أقل فخرًا ينفتحون على الواقع ، لأن نوعًا من التواضع يهيئهم بالفعل لنورهم. من ناحية أخرى ، هناك غرور فخور جدًا بمرور هذا الضوء من خلاله ، هذا الخيط الرفيع. وهذه الغرور هي الأكثر عرضة للمنعطفات الكبيرة ، والنكسات الكبيرة التي تقضي عليهم وتجعلهم أكثر واقعية.

يتم تحديد أزمة الهوية مع عدم نضج الإنسان. توضح الهوية الحقيقية تطور النضج الحقيقي.

الروح مستقلة عن الأنا في أفعالها ، والأخيرة لها دور جيد ، طالما أنها لا تجعل نفسها تشعر بالقوة في المنزل. هذه هي اللحظة التي لا تعرفها الأنا. وعندما يظهر ، يدرك أن غروره ، وكبريائه ، وغروره بنفسه ، بأفكاره ، انفجر مثل بيضة تحت الضغط.

لآلام الروح أسبابها التي لا تستطيع الأنا فهمها في البداية ، لكنها لا تستطيع أن تساعد في العيش أيضًا. إنها الروح التي تعمل. حان الوقت له أن ينتقل من مرحلة إلى أخرى. مشكلة الهوية التي عانى منها في البداية ، تعيد تشكيل نفسها ، وينهار كبريائه مثل لعب الأطفال. سواء كانت الأنا أكثر أو أقل فخراً ، فإن

الأمر كله يعود إلى انعدام الأمن. كثيرا ما يصادف المرء ما يسمى بالذات " الصلبة" ، "القوية" ، والتي بالنسبة لها الحقيقة هي الخيال الخالص. هذه الذات هي التي تعاني أكثر من غيرها على هويتهم ، عندما تهتز الروح العقلية والعاطفية ، تحت ضغط أحداث الحياة التي لم يعد بإمكان الأنا السيطرة عليها.

هناك ، خلال هذه التجارب الصعبة ، تبدأ الأنا في رؤية نفسها في الضوء الحقيقي لضعفها. هناك يرى أن أمن هويته الزائفة ، حيث سادت كبرياء عقله ، ينفجر تحت الضغط الاهتزازي للضوء. ثم يقال عنه إنه يتغير ، ولم يعد هو نفسه أو أنه يعاني. وهذه ليست سوى البداية ، لأنه عندما تبدأ الروح في تحطيم جدران الهوية الزائفة ، فإنها لا تتوقف عن عملها. لأن الوقت قد حان لنزول الوعي إلى الإنسان والذكاء والإرادة والحب الحقيقيين.

تشعر الأنا ، التي تشعر بالقوة من هويتها الزائفة ، بالضعف كقصبة عند الشعور بالصدمة الاهتزازية. وبعد ذلك فقط يستعيد قواه ، قوى الروح ، وليس القوة الزائفة لجسد الرغبة ، على الشكل الذي يغذي العاطفة والعقل السفلي.

أزمة الهوية في الإنسان تتوافق مع مقاومة الأنا لنور الروح. تتضمن هذه المراسلات في حياة الأنا معاناة تتناسب مع هذه المقاومة. وكل مقاومة يتم تسجيلها ، على الرغم من أنها تدركها الأنا نفسياً أو رمزياً أو فلسفياً. لأنه بالنسبة للروح ، كل شيء هو طاقة في الإنسان ، ولكن بالنسبة للإنسان ، كل شيء هو رمز. لهذا السبب يجد الإنسان صعوبة بالغة في رؤيته ، لأن ما سيراه ، بمجرد أن يكون خاليًا من هذه الأشكال ، سيكون من خلال الاهتزاز ، وليس من خلال رمز الشكل. هذا هو السبب في أنه يقال أن الواقع لا يفهمه النموذج ، ولكنه يُعرف بالاهتزاز الذي يولد ويخلق النموذج من أجل التعبير عن نفسه.

تستدعي مشكلة الهوية دائمًا فائضًا من الرموز ، أي أشكال التفكير الذاتي في الإنسان. هذا الفائض ، في أي وقت ، يتزامن مع جهد الروح في الاتصال بالأنا من خلال رمز شكل الفكر ، لأن ذلك هو وسيلتها الوحيدة لتطويرها إلى الأنا داخل العقل.

تدرك الأنا ، دون فهم الأسباب العميقة ، أنها تسعى إلى التمركز في مواجهة نفسها. لكن بما أنه لا يزال سجينًا لأفكاره وعواطفه ، فهو يؤمن بنفسه بحركته وحركته! وهذا يعني أنه يعتقد أن عملية البحث هذه تنبع منه فقط. وهذا هو كعب أخيل ، لأن الأنا في وهم الصواب والخطأ ، في وهم الإرادة الحرة. عندما تخترق طاقة الروح وتكسر حاجز الهوية الزائفة ، تدرك الأنا حينئذٍ أن الهدف لم يعد بالنسبة له أن يكون على حق ، بل الوصول إلى ذكائه الحقيقي. ثم يبدأ في الفهم. وما يفهمه لا يفهمه أولئك الذين ليسوا في نفس الذكاء ، مهما كانت نواياهم الطيبة. لأن كل شيء خارج الرمز ، كل شيء **اهتزازي** .

مشكلة الهوية لا يمكن تصورها عندما تتكيف الأنا والروح مع بعضهما البعض ، لأن الأنا لم تعد تسحب "غطاء " *(غطاء)* الواقع من جانبها ، بينما تعمل الروح على الأخرى. بين الاثنين والشخصية هي المستفيد. لأن الشخصية هي دائما ضحية الفجوة بين الروح والأنا.

طالما أن مشكلة الهوية موجودة في الإنسان ، فلا يمكن أن يكون سعيدًا. لأن هناك انقسامًا في حياته ، حتى لو بدا أن حياته المادية على السطح تسير على ما يرام. يمكن أن تسير بشكل جيد فقط بما يتناسب مع وحدة نفسها.

تؤثر أزمة الهوية في الإنسان الحديث بشكل مفيد فقط على أولئك الذين عانوا بالفعل من الانتكاسات الكافية لإثارة رغبة كبيرة في تحقيق التوازن فيهم. لكن هذه الرغبة في التوازن لا يمكن أن تتحقق بالكامل إلا عندما تنحي الأنا أدوات التعذيب الخاصة بها جانبًا للتلاعب بالطاقة الجميلة للروح. في مجال الحياة البشرية حيث توجد روحانية عظيمة ، يمكن لأزمة الهوية أن تكون حادة ، إن لم تكن أكثر ، من حيث لا يواجه المرء هذه الحساسية الكبيرة للأنا تجاه هذا الشيء الداخلي الذي يدفعه بلا هوادة نحو روحانية تزداد بشكل متزايد. أكبر ، وأكثر وأكثر المطلوبين ، وفي النهاية المزيد والمزيد من النقص.

يجب على أولئك الذين ينتمون إلى هذه الفئة من الإنسانية أن يروا أن جميع الأشكال ، حتى الأعلى منها والأجمل ، تحجب الوجه الحقيقي للروح ، لأن الروح ليست من مستوى الأنا ؛ إنها ترى بلا حدود ، وعندما تصبح الأنا مرتبطة بشكل مفرط بالشكل ، حتى الشكل الروحي ، فإنها تتداخل مع الطاقة الكونية التي يجب أن تمر عبر الروح وترفع معدل الاهتزاز لجميع مبادئ الروح الدنيا. قد يصبح سيد الحياة. عندما يكون الإنسان فوق العقلي (العقل الأعلى) هو سيد الحياة ، فإنه لم يعد بحاجة إلى الانجذاب روحياً إلى مستوى الروح ، لأن الروح ، طاقته ، هي التي تنحدر نحوه ، وتنقل إليه قوته الضوئية. .

الهوية الروحية للإنسان هي حضور بداخله ، من خلال شكل طاقة الروح. لكن هذه الطاقة ليس لها قوة التحويل ، على الرغم من أنها تتمتع بقوة التحول على الشخصية.

لكن تغيير الشخصية وحده لا يكفي ، لأنه آخر جانب من جوانب الإنسان. وطالما أن الأنا لا تتحد أيضًا مع الروح ، فإن الشخصية الروحية يمكن أن تقود الإنسان بسهولة إلى تحول سريع في أخلاقه ، لدرجة أن أي نقص في التوازن في العقل والروح العاطفية ، يمكن أن يؤدي به إلى الأزمة الحادة للروحانية والتعصب الديني.

وهكذا ، حتى الإنسان الروحي الشرس يمكن أن يؤذي نفسه والمجتمع. لأن التعصب مرض روحي ، ويمكن لمن يعانون منه بسهولة ، بسبب استغلالهم الخاص للشكل الروحي ، أن يخلقوا في الآخرين جاذبية قوية بما يكفي لجعلهم مؤمنين عظماء ، أي قولوا عبيدًا جددًا للشكل ، نشأ عن طريق التعصب على القاعدة التي لا يمكن إلا للمريض روحيا أن يثبت في مكانها ، إذا كان مدعوماً بالاعتقاد الخاضع لمن هم جاهلون مثله ، لكنهم أكثر عدم حساسية تجاه هذا النوع من المرض.

المزيد والمزيد من الرجال ، دون أن يصبحوا روحيين بشكل متعصب ، يصبحون متأثرين جدًا بروحانيتهم ولا يعرفون حدودها ، أي أوهام الشكل. عاجلاً أم آجلاً ، ينظرون إلى الماضي ويدركون أنهم وقعوا ضحية وهم روحانيتهم. Alors ils se jettent dans une autre forme spirituelle, et ce cirque peut continuer pendant de nombreuses années, jusqu'au jour où,

écœurés de l'illusion, ils en sortent pour toujours, et s'aperçoivent que la conscience est au-delà de الشكل. هذه لديها الفرصة لتجاوز حدود الشكل واكتشاف القوانين العظيمة للعقل الأعلى في النهاية.

لم تعد أزمة الهوية الروحية ممكنة بالنسبة لهم في هذا الوقت. لأنهم يعرفون ، من تجربتهم الخاصة ، أن كل شيء يخدم تجربة الروح ضد الأنا ، حتى اليوم الذي تترك فيه الأنا ضرورة التجربة لتعرف فقط الوعي فوق العقل (العقل الأعلى) فيه.

أصبحت أزمة الهوية الروحية على نحو متزايد أزمة العصر الحديث. لأن الإنسان لم يعد يعيش على التكنولوجيا والعلوم وحدهما. يحتاج لشيء آخر أقرب إليه ، ولا يستطيع العلم أن يمنحه إياه. لكن الشكل القديم للديانة الأرثوذكسية لم يفعل ذلك أيضًا. لذا فهو يرمي بنفسه في خضم عدد لا يحصى من المغامرات الروحية أو الباطنية والروحية ، بنية راسخة للعثور على ما يبحث عنه ، أو البحث عما يريد العثور عليه ، وهو لا يعرف بدقة. لذا ، فإن خبرته تقوده إلى حدود جميع الطوائف ، كل المدارس الفلسفية أو الباطنية ، وهنا يكتشف مرة أخرى ، إذا كان أكثر ذكاءً من المتوسط ، أن هناك حدودًا حيث كان يعتقد أنه يجد إجابات.

في النهاية يجد نفسه وحيدًا ، وتصبح أزمة هويته الروحية لا تطاق أكثر فأكثر. حتى اليوم الذي يكتشف فيه أن كل شيء بداخله هو ذكاء وإرادة وحب ، لكنه لا يعرف بعد ما يكفي من قوانينهم ليكتشف الآلية المخفية والمخبأة في عيني الرجل الذي يسعى. يا لها من مفاجأة رآها! Lorsqu'il réalise que ce qu'il cherchait pendant sa crise n'était qu'un mécanisme de l'âme en lui qui servait à le faire avancer pour qu'il se réveille à lui-même, c'est-à-dire لها.

وعندما تبدأ هذه المرحلة أخيرًا ، يحتقر الإنسان ، غرور الإنسان ، ويبدأ في فهم طبيعة الذكاء فوق الذهني (العقل الأعلى) الذي يوقظه ، ويجعله يتعرف على وهم كل الرجال الذين يبحثون خارج أنفسهم ، مع أفضل النوايا في العالم ، والذين لم يدركوا بعد أن هذه العملية برمتها هي جزء من تجربة الروح التي تستخدم الأنا لتهيئته للتواصل معها بالذبذبات.

لم يعد الإنسان على اتصال بواقع وجوده. وهذا فقدان الاتصال منتشر على نطاق واسع على الكرة الأرضية ، بحيث تمثل هذه الأرض سفينة مليئة بالمجانين الذين لا يعرفون إلى أين تتجه السفينة. يقودهم قوى خفية ، وليس لدى أحد أي فكرة عن أصل هذه القوى ، ولا عن نواياها. تم فصل الإنسان عن غير المرئي لعدة قرون حتى أنه فقد مفهوم الواقع تمامًا. وفقدان الوعي هذا هو السبب الذي من ورائه يرتفع جدار مشكلته الوجودية: الهوية. ومع ذلك ، فإن الحل قريب جدًا منه ، وفي نفس الوقت بعيد جدًا. إذا كان يعرف فقط كيف يستمع إلى ما لا يريد سماعه.

كل ما تبقى له هو حرب الكلمات ومعركة الأفكار. ما الذي يمكن للإنسان أن يكون مكتفيًا ذاتيًا ، إذا لم يدرك أن جزءًا منه عظيم ، والآخر مقيد بحواسه ، وأن الاثنين يمكن أن يجتمعا؟ لو استطاع الإنسان يومًا ما أن يدرك أنه ما من أحد يستطيع أن يفعله خارج نفسه ، وأن نفسه وحده يستطيع لنفسه ... لكنه يخشى أن يعيش لنفسه ، لأنه يخشى ما سيقوله الآخرون عنه ... مسكين كما هو!

الرجال كائنات تخسر باستمرار الكفاح ضد الوهم ، لأنهم هم من يبقونها حية وقوية. الكل يخاف من تدمير ما يؤذيه. كابوس حقيقي! والأسوأ لم يأت بعد! لأن الإنسان في القرن العشرين سيرى نزولاً نحوه كائنات تتنقل بين النجوم ، والتي كانت في السابق آلهة بالنسبة له.

تستمر مشكلة الهوية الشخصية على نطاق كوكبي. نظرًا لأن هذه المشكلة تنبع من عدم وجود اتصال بين العقل السفلي والعقل الأعلى ، فإن تأثيرها يكون محسوسًا على المستوى العالمي وعلى المستوى الشخصي ، لأن العقل الأعلى فقط يمكنه أن يشرح للإنسان الألغاز العظيمة لكوكبه. آلهتها القديمة. طالما أن هذه الآلهة جزء من التاريخ القديم ، فإن الإنسان لا ينزعج منها. ولكن عندما تعود هذه الكائنات نفسها وتجعل نفسها معروفة في ضوء حديث ، يتردد صدى الصدمة على نطاق عالمي ، والرجل الذي لم يكتشف هويته الحقيقية يجد نفسه عالقًا بين هويته المزيفة - وما تفكر فيه وتعتقده - وبين ظاهرة دورية.

إذا كان عقله منفتحًا على التجربة وتلقى بداخله ذكاءً حقيقيًا ، فإن المعلومات الضرورية المتعلقة بإحدى أكثر الظواهر المزعجة لكوكب لا يعرفه ولا يعرفه ، لا يعاني الإنسان من أزمة هوية كوكبية ، لأنه يعاني حل بالفعل أزمة الهوية الشخصية داخل نفسه.

نظرًا لأن البشرية تتقدم بسرعة نحو نقطة تحول في التاريخ والحياة ، يجب تأسيس الفردية ، أي العلاقة المثالية المتزايدة بين الإنسان والكون ، لأنه من الفردانية الحقيقية الاهتزاز الذي يجده المرء في الإنسان الذي اكتشف تجليات هويته الحقيقية. وطالما لم يتم تثبيت هذه الهوية الحقيقية ، فإن الفردية لا تتحقق بالكامل ، ولا يمكن للمرء أن يقول إن الإنسان " ناضج" ، أي أنه قادر على مواجهة أي حدث شخصي أو عالمي دون أن ينزعج ، لأنه يعرف بالفعل عن ذلك. وهو يعرف سبب ذلك.

عندما نتحدث عن أزمة الهوية بشكل عام ، فإننا نتحدث عنها بطريقة نفسية ، بمعنى أننا نحاول تحديد العلاقة بين الإنسان والمجتمع. لكن أزمة الهوية أعمق من ذلك بكثير. لم يعد الرجل الاجتماعي هو الذي يصبح عصا القياس ، الوضع الطبيعي الذي يجب أن نحققه. على العكس من ذلك ، يجب تغيير الوضع الطبيعي ، أي إعادة وضعها في مقابل نفسها.

عندما يبدأ الإنسان في إدراك أن هويته الحقيقية تكمن فوق الهوية الطبيعية للإنسان العادي بين قوسين ، فإنه يدرك شيئين. أولاً ، أن ما يقلق الإنسان العادي لم يعد يقلقه ؛ وأن أيًا كان ما يتصارع على كوكب غير طبيعي ، بشكل موحد ، فهو أمر طبيعي. ثم تزداد أهمية ظاهرة الهوية الحقيقية ، من هذا المنظور ، لأنها تحدد أي إنسان يمكنه التغلب على نقاط الضعف الطبيعية للإنسان العادي أو غير الواعي ، وعلاوة على ذلك ، تحدد أن الإنسان الذي لا يفعل ذلك هو أكثر طبيعية - هذا يعني ، إلى حد اللاوعي والمتوازن نسبيًا ، يمكن للإنسان أن يدعم ضغوط النظام الكوكبي الذي يخاطر بإزعاج كائن طبيعي ويسبب انهيار الثقافة التي تلد مثل هذا الرجل.

الرجل الذي اكتشف هويته الحقيقية هو بلا شك فوق كل أشكال التجارب النفسية التي تخاطر بإزعاج الإنسان الذي هو ببساطة نتاج ثقافته ، والذي يعيش فقط بقيم ثقافته. لأن الثقافة في الواقع هي قماش رقيق للغاية وهش للغاية عندما تزعجها الأحداث الخارجية ، أي لإعادة تعريفها فيما يتعلق بواقع لا تعرفه ، أو لا تدركه تمامًا. هذا هو الخطر في الإنسان لظاهرة الهوية غير المحسوسة.

لأنه إذا لم يكتشف هويته الحقيقية ، فسيكون عاطفيًا وعقليًا عبدًا لعلم النفس الاجتماعي وردود أفعاله الطبيعية عندما تعطل أحداث نهاية الدورة المسار الطبيعي لنموه. هنا يجب أن يكون الإنسان خاليًا من ردود الفعل الاجتماعية-الفردية ، حتى يتمكن من عيش التجربة وفقًا لنمط من الفهم الشامل. فقط الهوية الحقيقية تتوافق مع الإنسان الحقيقي والذكاء الحقيقي. الهوية الحقيقية فقط هي التي تستطيع دون صعوبة تفسير الأحداث الكونية ، وفقًا لذكاء منفصل عن المشاعر المحدودة للإنسان.

مشكلة أزمة الهوية في الإنسان هي مشكلة حياة أكثر من كونها مشكلة نفسية بسيطة. الفئات النفسية التي يسعى الإنسان إلى فهمها بحثًا عن نفسه لم تعد تناسب أولئك الذين يكتشفون هويتهم الحقيقية ، لأنهم لم يعد لديهم نفس الاهتمام بالحياة الذي كان لديهم عندما كانوا يكافحون مع نفسه. بعد أن ملأت هويته الحقيقية كل ركن من أركان كيانه ، وجد نفسه في مواجهة ذات مستقرّة في بُعد آخر من عقله أو بُعده أو مستوى طاقته التي لا يمكن ربطها بالمحاكاة لأنه مستقل تمامًا عن المقولات النفسية التي شكلها الهياكل العاطفية والعقلية للإنسان اللاواعي بدون هوية حقيقية.

ظاهرة أزمة الهوية هي معاناة للإنسان ، لأنه لا يمكن أبدًا أن يكون سعيدًا تمامًا في نفسه ، مع نفسه ، وما يسعى إليه باستمرار. بالنسبة له ، السعادة هي تجربة يريد أن يعيشها بشكل دائم. لكنه لا يدرك أنه لكي تكون ما يسميه " سعيدًا" ، عليك أن تشعر بالرضا عن نفسك ، أي أن تكون قادرًا على الشعور بتناغم داخلي مثالي دون أن يتمكن العالم الخارجي من إزعاج هذا الانسجام. إنه لا يدرك أن الحياة لا يمكن تمييزها عن نفسها حتى تكون لديه القوة الداخلية لاختراق الخلفية التي تمنحها لونها.

الرجل الذي اكتشف هويته الحقيقية لم يعد يعيش نفس الحياة التي عاشها من قبل. لقد تغيرت الألوان ، ولم تعد الحياة تتمتع بنفس الجاذبية ، بل إنها مختلفة على كل المستويات. لأنه يتميز عن الحياة السابقة الأخرى بحقيقة أن الفرد الحقيقي هو الذي يحدد إمكانياته ، بدلاً من أن الأخيرة تُفرض عليه بشكل قاطع من خلال الثقافة التي يتجذر فيها.

تمثل حياة الإنسان الذي اكتشف هويته استمرارية ضائعة في الزمن ولم تعد لها حدود ، أي نهاية. بالفعل ، هذا الإدراك يتدخل في طريقة الحياة وطريقة الحياة الإبداعية. طالما أن الإنسان يعاني من الهوية ، وطالما أنه ليس لديه اتصال بالذكاء الحقيقي بداخله ، فإنه يستطيع فقط تلبية احتياجاته. عندما يكون في الضوء ، لم يعد بحاجة إلى إعالة نفسه ، لأنه يعرف بالفعل ، عن طريق الاهتزاز ، طريقة حياته ، وهذه المعرفة تمكنه من توليد الطاقة الإبداعية اللازمة لاحتياجاته. تتلاشى فئة البقاء النفسي لتترك مساحة فقط للطاقة الإبداعية التي توظف جميع موارد الإنسان وتضعها تحت تصرف رفاهيته.

لكي يتغلب الإنسان على مشكلة هويته ، يجب أن يحدث داخله إزاحة للقيم من المستوى النفسي إلى مستوى الذكاء الخالص. بينما تساهم القيم النفسية في أزمته ، لأنها محصورة في حواسه ، على عقله الذي يفسر المادة الحسية ، فإنه يحتاج إلى قضيب قياس لا يخضع لموافقة عقله.

وهنا ينشأ نوع من المعارضة لأول مرة فيه لشيء يخترقه ولا يستطيع منعه في حركته. عند انطلاق الحركة ، يكون نور هذه الذكاء المستقل عن غرورها وكيميراتها. هنا يبدأ الإحساس بإزاحة القيم مما ينتج عنه معاناة داخلية كافية لاختراق ذكاء الضوء وفقًا لما يجب أن يعيشه الإنسان الذي يستيقظ.

يتم التغيير في القيم بشكل تدريجي فقط ، من أجل السماح للأنا بالحفاظ على توازن معين. لكن بمرور الوقت ، يتشكل توازن جديد ولم تعد الأنا طبيعية ، من الناحية الاجتماعية ؛ إنه واع. أي أنه يرى من خلال وهم الشكل والمعيار ، ويصبح فرديًا أكثر فأكثر من أجل رفع اهتزاز أجساده الخفية ، والمستويات التي ستبنى عليها فرديته وهويته الحقيقية

إن إزاحة القيم هي في الواقع انهيار للقيم ، لكننا نسميها "إزاحة" ، لأن التغييرات التي تحدث تتوافق مع قوة اهتزازية تحول نمط الرؤية ، بحيث يمكن لأسلوب التفكير أن يتكيف مع الذكاء من مركز أعلى في مان. وطالما أن الأنا لم تشهد هذا الانهيار بالاهتزاز ، فإنها تستمر في مناقشة تصنيفات الأفكار ، والرموز ، التي تشكل جدران هويتها الزائفة. ولكن بمجرد أن تبدأ هذه الجدران في الضعف ، فإن إزاحة القيم تتوافق مع تغيير عميق لا يمكن للأنا تبريره. ولأنه لم يكن قادرًا على التبرير من قبله ، فقد صُدم أخيرًا بالنور ، أي أنه مرتبط به أخيرًا بطريقة دائمة ومتنامية.

إذن ، تتغير حياته بدورة ، وسرعان ما لم يعد يعيشها في حدود ، بل في إمكانات. يتم تحديد هويتها بشكل متزايد فيما يتعلق بها ، بدلاً من تحديدها وفقًا لرغباتها الذاتية. ويبدأ في إدراك ما تعنيه " الذات الحقيقية والموضوعية ".

عندما يدرك الذات الحقيقية والموضوعية ، فإنه يرى بوضوح شديد أن هذه الذات هي نفسها ، بالإضافة إلى شيء آخر داخل نفسه لا يراه ، ولكنه يشعر بأنه موجود ، هناك ، يدخل فيه شيئًا ما. شيء ذكي ودائم وحاضر باستمرار. شيء يراقب بأعينه ، ويفسر العالم كما هو ، وليس كما رأته الأنا من قبل.

لم نعد نقول أن هذا الرجل " عقلي" ، بل نقول إنه " فوق الذهن (أعلى عقلي)" ، أي أنه لم يعد بحاجة إلى التفكير حتى يعرف. المعاناة من الهوية بعيدة جدًا عنه ، من تجربته ، لدرجة أنه يتفاجأ عندما ينظر إلى ماضيه ، ويرى ما هو عليه الآن ويقارنه بما كان عليه.

الفصل2

التطور الهابط والتطور التصاعدي *BdM-RG # 62A (معدل)*

حسنًا ، لقد فصلت تطور الإنسان ، وأعطيه منحنًا هبوطيًا ومنحنًا تصاعديًا جيدًا. ؟ المنحنى الهابط الذي أسميه "الانقلاب" ، وهو المنحنى التصاعدي الذي إذا أردت. إذا نظرنا إلى التطور - ليس من وجهة نظر الداروينية 1969أسميه التطور. واليوم يقف الإنسان عند نقطة التقاء هذه المنحنيات. لنضع تاريخًا: - ولكن من وجهة نظر غامضة ، بمعنى آخر وفقًا للأبحاث الداخلية للإنسان وإذا عدنا بالزمن إلى الوراء ، يمكننا تحديد مكان الانهيار قبل اثني عشر ألف عام. لحضارة عظيمة أطلق عليها اسم أتلانتس.

لذلك كانت فترة طور فيها الإنسان بشكل مكثف ما يسمى بالجسم النجمي وهو جانب من جوانب وعيه ، وهو وسيلة خفية من وعيه ، والتي ترتبط ارتباطًا مباشرًا بكل ما هو نفسي-عاطفي. ثم بعد تدمير هذه الحضارة حتى يومنا هذا ، طور الإنسان جزءًا آخر من وعيه ، والذي يمكن تسميته بشكل خفي بتطور الوعي العقلي السفلي ، والذي أدى إلى التطور المتقدم جدًا للعقل ، والذي يستخدمه الإنسان اليوم. لفهم العالم المادي.

على هذا الكوكب ، ظهرت ظاهرة جديدة في وعي الإنسان يمكن أن يطلق عليها اسم الانصهار أو يمكن تسميتها بإيقاظ الوعي فوق 1969وابتداءً من عام العقلي (العقل الأعلى) على الأرض. وهناك رجال في العالم توقفوا عن العمل على مستوى العقل السفلي ، وبالتالي العقل ، والذين بدأوا في تطوير طبقة أخرى من الوعي تسمى الوعي فوق العقل (العقل الأعلى). وقد طور هؤلاء الرجال كليات في طور التطور والتي ستتزامن أيضًا مع دورة أخرى من التطور ، والتي يمكن للمرء أن يطلق عليها سلالة الجذر السادس.

الذي كان رابع عرق جذري مع أعراقه الفرعية ، السباقات الهندية Atlantis من الناحية الخفية ، عندما نتحدث عن تطور الإنسان ، فإننا نتحدث عن الأوروبية التي نحن جزء منها ، والتي تشكل جزءًا من عرق الجذر الخامس وأعراقها الفرعية. وهناك الآن بداية في العالم لعرق جذري جديد سيعطي أيضًا أجناسه الفرعية. وسيكون هناك في النهاية سباق جذر سابع سيمكن الإنسان من الوصول إلى مستوى من التطور متقدم بما فيه الكفاية بحيث لا يحتاج بعد الآن إلى الاستخدام العضوي لجسده المادي. لكننا لا نتعامل مع هذا في الوقت الحالي ، لذلك نحن نتعامل مع العرق الجذر السادس الذي لا يمثل العرق الجسدي ، ولكنه يمثل جانبًا نفسيًا بحتًا للوعي العقلي الجديد للإنسانية المستقبلية.

من الواضح أنه لفهم تطور الإنسان على هذا المستوى ، من نقطة الدوامة المعكوسة نحو نهايتها ، والتي ربما تكون ألفين وخمسمائة سنة وفقًا للمعلومات التي نتلقاها ، فمن الواضح أن الإنسان سوف يمر من خلال مراحل غير عادية تمامًا من الوعي ، أي أنه بقدر ما كان رجل أتلانتس محدودًا مقارنة برجل السباقات الهندو أوروبية ، بقدر ما يكون رجل اليوم محدودًا وسيكون محدودًا مقارنة برجل التالي تطور الوعي فوق العقلي (العقل الأعلى) على الأرض ، والذي تنبأ به أوروبيندو.

ما هو مثير للاهتمام في تطور الوعي فوق الذهني (العقل الأعلى) هو هذا: إنه اليوم بقدر ما نحن البشر ، البشر العقلانيون ، البشر الديكارتيون ، البشر العاكسون جدًا من العرق الجذري الخامس ، بقدر ما لدينا نزعة أن نؤمن بأن عقلنا محكوم بأنا ، بقدر ما سيكتشف الإنسان غدًا أن العقل البشري لا تحكمه الأنا ، وأن العقل البشري في تعريفه النفسي ، هو التعبير الانعكاسي عن الأنا ، وأن مصدره هو تقع في عوالم متوازية يمكن تسميتها "العالم العقلي" في الوقت الحالي ، ولكنها ستسمى فيما بعد "العالم المعماري" .

بعبارة أخرى ، ما أعنيه هو أنه كلما زاد تحمل الإنسان للمتاعب أو القدرة أو الحرية في اكتشاف مصدر فكره ، كلما كان من الممكن له أن يبدأ في الدخول في التواصل التخيلي مع العوالم الموازية. للوصول في النهاية إلى مسار التطور ، على المستوى العالمي ، على المستوى العالمي للعرق ، لتكون قادرًا على فك رموز ألغاز الحياة على الفور ، سواء في عالم المادة أو في عالم الروح النجمي منه في العالم. عالم الروح العقلي. بعبارة أخرى ، ما أعنيه هو أنه وصل ، يا رجل ، إلى نقطة يمكن أن يصل فيها اليوم إلى حالة من الوعي العقلي كافية لنفسه.

وعندما أقول وعيًا عقليًا مكتفيًا ذاتيًا ، لا أقصد الوعي العقلي القائم على القيمة النفسية للحقيقة. الحقيقة هي مصطلح ، إنها قناعة شخصية أو قناعة اجتماعية ، أو قناعة اجتماعية جماعية ، وهي جزء من الاحتياجات العاطفية للإنسان كفرد أو للمجتمع كمجموعة ، لضمان الهيمنة في عالم المادة.

ولكن فيما يتعلق بتطور الوعي المستقبلي للإنسانية ، فإن ظاهرة الحقيقة أو نظيرتها النفسية ، أو قيمتها العاطفية ، ستكون عديمة الفائدة تمامًا لسبب بسيط وهو أن الإنسان لن يكون قادرًا على استخدام الانفعالات. التقييم النفسي لمعرفته. لن يضطر بعد الآن إلى استخدام انفعالات ضميره لتنمية الأمن العقلي لنفسه. لذلك سيكون الإنسان حراً تمامًا في العقل ليكون قادرًا على التمرين على المستوى النفسي ، والتعبير ، والتفصيل ، وتعريف الموضوعات اللانهائية للوعي العالمي التي تشكل جزءًا من جميع الأجناس في العالم ، والتي هي جزء لجميع الأجناس في الكون ، والتي هي في الواقع جزء من وحدة الروح التي لا تتغير في تعريفها المطلق ، كمصدر أصلي للضوء وحركته في الكون ،.

لذلك ستأتي نقطة في تطور الإنسانية عندما تكون الأنا أخيرًا قد عوضت عن الوقت الضائع على وعي الذات ، وحيث تكون الذات قد وصلت أخيرًا إلى الحدود الممكنة لتعريفها النفسي ، من خلال الدخول في وعيها. القدرة الخلاقة لعقله النقي ، أي روحه.

وسوف نكتشف على الأرض ، في أجناس مختلفة ، في دول مختلفة ، في أوقات مختلفة ، الأفراد الذين سيعرفون الاندماج ، أي الذين سيكونون قادرين في الوقت الحالي على الانجذاب نحو مصادر المعرفة العظيمة ، علم العالم ، من حيث التكنولوجيا أو التقنية أو الطب أو علم النفس أو التاريخ ، سيتم إسقاطه بالكامل. لماذا ؟ لأنه لأول مرة منذ تطور الإنسان ، ولأول مرة منذ حلول الروح في المادة ولأول مرة منذ تحالف الروح مع المادة ، سيكون الإنسان قد بلغ أخيرًا القدرة على تحمل معرفته المطلقة .

ما أسميه بالمعرفة المطلقة هو قدرة العقل البشري على تحمل وامتصاص نوره. المعرفة المطلقة ليست كلية. المعرفة المطلقة ليست قدرا. المعرفة المطلقة ليست حاجة. المعرفة المطلقة هي نهاية تطورية تصحيحية ، أي جزء من المجال العظيم لنشاط الضوء في الكون والذي يمكّن جميع العوالم ، جميع الحالات الذكية ، أي أن تخبر جميع الأنواع الذكية في الكون بالالتقاء على المستوى العقلي الأعلى ، أي على مستوى طاقة قوي بما يكفي للسماح بإمكانية الاختفاء النهائي لمواد الجسم أثناء التطور ، من أجل القيامة الحتمية للجسم الأثيري.

وهذا يعني ، قدرة الإنسان على الدخول أخيرًا في عنصر نشط مع الشموس المختلفة التي تشكل الكائن الحي العالمي ، والتي هي روحه ونوره وأساسه ، في الحركة والفهم. لا حصر له مما نحن عليه اليوم استدعاء الوعي الذري! لذلك ستأتي نقطة خلال التطور حيث سيكون الإنسان قادرًا دون الحاجة إلى التفكير ، دون الحاجة إلى التفكير ، سيتمكن الإنسان أخيرًا من التدخل بطريقة قاطعة في البناء العقلي للأنماط البدائية غير التطورية والتطوريين للوعي العالمي على الأرض . هذا يعني أن الإنسان سيدرك في النهاية أنه كائن ذكي تمامًا.

سوف يدرك الإنسان أن الذكاء ليس مجرد تعبير عن شكل من أشكال التعليم ، ولكن هذا الذكاء هو بطريقة مطلقة السمة الأساسية لأي عقل في أي مسألة على الإطلاق. نحن اليوم فقط في مرحلة حيث كأنا أو كذات بشرية ، نحن مجبرون على العيش ضمن الحدود التي فُرضت علينا من خلال التفكير العالمي ، أي التاريخ وذاكرة الإنسانية.

ولم يتم منح الإنسان بعد - نظرًا لعدم وجود ما يكفي من العلم في هذا المجال - لم يتم منح الإنسان بعد القدرة على معرفة وفهم كيف تعمل نفسيته ، وكيف تعمل الأنا ، وكيف تعمل الأنا الخاصة به ، و ماذا يعني مصطلح الذكاء في تعريفه الشامل ، بحيث أصبح الإنسان محاصرًا اليوم بجسده النجمي ، أي بحواسه!

إنه ملزم باستبدال معرفته الأساسية والعالمية ، وهي معرفة محدودة مشروطة بالتاريخ والموضوع أثناء التطور لمراجعتها ، حيث يجب أن تكون جميع نظريات العلم ، وليس بمعنى أن العلم اليوم ليس مفيدًا ، على العكس من ذلك ، فهو مفيد للغاية ، ولكن بمعنى أن العلم اليوم يقوم أيضًا برحلته الحتمية نحو إلغائه. مثلما تقوم كل الحضارات برحلتها الحتمية نحو إلغائها.

ولكن مثلما تجد الحضارة أن حقيقة إلغائها صعبة للغاية ، كذلك سيجد العلم صعوبة في تحقيق إلغائها. وهذا طبيعي جدا. لا يمكن للمرء أن يسأل الكائنات التي تفكر أو الكائنات التي لديها وعي معين للترويج في العالم لتراجعها أو فنائها. نحن ملزمون بأن ندرك ما نحن عليه ، وما قمنا به ، وما يمكننا القيام به ، من أجل التطور ، من أجل السماح للإنسانية بالتطور.

لكن كأفراد - أقول بوضوح كأفراد - سنضطر في النهاية إلى مواجهة مواقف النظام العالمي والكوني على كوكبنا ، سنكون مضطرين لمواجهة الأبعاد التي أثارت في الماضي حركات خرافية كبيرة في العالم؛ حركات ماتت مع تطور العلم ، والحركات التي رفضها العلم رفضًا قاطعًا.

لذلك سنكون مضطرين بمرور الوقت لمراجعة تجارب معينة وإعادة إحيائها من أجل إدراك أن الكون غير محدود. أن الوعي البشري غير محدود وأن الإنسان في باطنه قوي بقدر وعيه. إنه أمر مهم للغاية اليوم في عالم أجبرنا فيه على العيش عند مفترق طرق العديد من التيارات الذهنية التي ، ككل ... وعندما أقول ككل ، فأنا بالتأكيد أنظر إلى الولايات المتحدة حيث تميل التجربة الجماعية في مواجهتها مع الفردية ببطء إلى خلق ذهان جماعي.

لا يمكن أن يقصف الإنسان في العالم إلى أجل غير مسمى بتيارات الأفكار التي تتضخم في عددها بالتلفاز أو الصحف ، أو بمختلف أشكال الصحافة الحرة. ستأتي نقطة لن يكون فيها الإنسان قادرًا على تحمل هذا التوتر النفسي والنفسي الذي ينشأ من المواجهات المختلفة بين الحقيقة والأكاذيب. ستأتي نقطة في تطور الوعي فوق الذهني (العقل الأعلى) على الأرض عندما يضطر الإنسان إلى تحديد الواقع فيما يتعلق بنفسه. لكن سيكون "الشخص نفسه" عالميًا ، ولن يكون "واحدًا" هو الذي سوف يقوم على مرح روحه أو غرور الأنا الخاصة به ، أو عدم الأمان الخاص بي.

لذلك من تلك اللحظة ، سيبدأ الإنسان في أن يكون قادرًا على فهم الظاهرة الإنسانية ، الحضارة من جميع جوانبها. ولن يكون " محشوًا" (يُساء معاملته) نفسياً بما يحدث أو بما سيحدث في العالم. سيبدأ الإنسان في التحرر. ومن اللحظة التي يبدأ فيها التحرر ، سيبدأ أخيرًا في فهم الحياة بجودتها الأساسية. وكلما تطور ، زاد فهمه للحياة بطريقة مطلقة ومتكاملة ومتعلمة ، بمعنى ليس اليوم جزءًا من وعي العرق الجذر الخامس.

لماذا كل هذا الإسهاب؟ أن نجعل الإنسان شيئًا فشيئًا يفهم أن أعظم إخلاص يمكن أن يمنحه لنفسه ، ويخلق نفسه ، هو الإخلاص لنفسه. نحن نعيش في قرن يتقدم فيه حب الفردانية ، خاصة في العالم الغربي. لقد أصبحنا أكثر فأكثر فردانيًا ، لكن الفردية ، إذا بقيت موقفًا ، لم يتم دمجها بشكل أساسي في واقع البشر. بعبارة أخرى ، السير في الشارع مرتديًا سراويل داخلية حمراء ونعالًا صفراء وممارسة الحب في نيويورك ، في تايمز سكوير بنيويورك ، هو شكل من أشكال الفردية. لكنه غريب الأطوار ، إنه شكل من أشكال تأجج الوعي البشري.

لا يحتاج الإنسان إلى الحفاظ على فرديته ، أو التعبير عن فرديته بالمعنى الملموس للمصطلح ، أو الاستهزاء بحساسيات الجماهير أو الاستهزاء بحساسيات شعبه أو الاستهزاء بحساسيات شعوبه. إنه وهم! وهو جزء من الموضات المميزة للقرن العشرين ، وفي النهاية يصبح مبتذلاً ، وفي النهاية يصبح غبيًا ، وفي النهاية يفتقر تمامًا إلى الجماليات. لذا فإن الإنسان الجديد ، تطور الوعي فوق الذهني (أعلى) على الأرض ، في الواقع ، سيسمح للإنسان بتطوير وعي فردي للغاية ولكن ليس وعيًا فرديًا.

سيتم تفرد الرجل لماذا؟ لأن حقيقة وعيه ستبنى على اندماج روحه ولن تُسقط في العالم في عيون البشر ، لتكشف عن نوع من المغازلة مع الغرابة. لا يحتاج الرجل إلى التجول حول العالم وأن يكون هامشيًا ليكون حقيقيًا. على العكس تماما. كلما كان الإنسان أكثر وعياً ، كلما كان هامشيًا أقل ، كلما كان أكثر واقعية ، وكلما كان مجهولاً في واقعه. لأن حقيقة الإنسان هي شيء يسير بينه وبين نفسه وليس بينه وبين الآخرين.

إذا نظرنا إلى التطور الضروري لعرق الجذور على كوكبنا ، فإننا نفهم قليلاً الظاهرة البشرية. إن قيامنا بإنشاء الإحداثيات هو أمر عملي بحت ، إنه مجرد إعطاء إطار من الفهم الزمني للأحداث الحتمية! لكن إذا تحدثنا عن جنس واعي ، إذا تحدثنا عن إنسانية واعية ، فنحن مضطرون للتحدث عن رجال وأفراد واعين.

لن يحدث تطور الوعي فوق العقلي (العقل الأعلى) على الأرض على نطاق أي مجموعة. لن يكون تطور الوعي فوق العقلي (العقل الأعلى) على الأرض أبدًا تعبيراً عن قوة جماعية. سيكون الأفراد في العالم دائمًا هم الذين سينجذبون شيئًا فشيئًا ، أكثر فأكثر ، نحو تلك النقطة في وعيهم حيث سيتحدون مع مصدرهم الخاص ، روحهم ، ضعفهم ، أيًا كان ما نسميه. وهو جزء من برنامج Man.

لكن الحركة الأساسية في هذا الاتجاه ستعتمد على هذا: سوف تقوم على فهم ظاهرة الفكر التي لم تحدث منذ انتقال السلطة. لا يكفي أن نقول: " أفكر ، إذن أنا موجود". كان من الجيد أن يقول ديكارت ، "أنا أفكر ، إذن أنا موجود" ، لأنه كان جزءًا من إدراك أن الفكر في حد ذاته لديه قوة يجب أن تتحقق على مستوى الفرد.

ولكن على مستوى الوعي الإبداعي ، ستأتي النقطة عندما يتحول فكر الإنسان بشكل كامل ومتكامل. ولن يفكر الإنسان بعد الآن أثناء التطور. سوف يتحول تفكيره إلى نمط من التعبير الإبداعي عن عقله الأعلى. وهذا العقل سيصبح كليا التخاطر. بمعنى آخر ، سيختبر الإنسان التواصل الفوري مع المستويات العالمية ولن يكون هذا النمط من الاتصال انعكاسيًا. في اللحظة التي يتوقف فيها الفكر عن الانعكاس في عقل الإنسان ، يتوقف الفكر عن كونه ذاتيًا. لم يعد بوسعنا أن نقول إن الإنسان يفكر ، بل نقول إن الإنسان يتواصل مع المستويات الكونية لوعيه.

لكن لكي يفهم الإنسان هذا بطريقة متكاملة ، سيكون من الضروري له أن يدرك هذا الفكر ، كما نتخيله اليوم ، كما نعيشه اليوم ، كما هو مثبت في أذهاننا ، كما ينتج أو نتصور من قبل يجب علينا ، بصفتنا الأنا اللاواعية ، أن نوقظ فينا إدراكًا معينًا ، بمعنى أن الإنسان يجب أن يكون قادرًا على إدراك أن فكره في حد ذاته يقسمه ضد نفسه. فقط بقدر ما يخضعه لأسباب تتعلق بالالتفاف واللاوعي لقطبية الخير أو الشر ، الصواب والخطأ.

منذ اللحظة التي استقطب فيها الإنسان عقله ، سواء أنشأ إحداثيات سالبة أو موجبة ، فقد خلق الانقسام بينه على المستوى المادي وبينه على المستوى الكوني والعالمي. هذا مهم جدا! من المهم جدًا أنه المفتاح الأساسي للتطور التالي. ما يجعلنا نميل دائمًا إلى عيش فكرنا فيما يتعلق بالقطبية هو عدم الأمان الأساسي في الأنا. إنها القدرة القوية ومصاصي الدماء لعواطفنا. إنه عدم قدرتنا كأنا أو كفرد متعلم أو متعلم أكثر من اللازم ، ألا نكون قادرين على تحمل ما نعرفه.

لا يوجد رجل في العالم لا يعرف شيئًا. كل الرجال يعرفون شيئًا ولكن لا توجد سلطة عالمية ، ولا يوجد تعريف ثقافي ، ولا يوجد دعم ثقافي في العالم يمكن أن يدعم الرجل الذي يعرف شيئًا ما. هناك مؤسسات تمنح نفسها الحق في معرفة شيء ما لتأسيس هذه المعرفة وتكييف عقل الإنسان بها. إنه ما نسميه العلم على مستويات مختلفة ، إنه أمر طبيعي.

لكن لا توجد حركة معاكسة حيث يمكن للمؤسسات في العالم أن تعطي للإنسان سلطته أو تعيدها إليه ، أي أن تعيد له البعد الصغير لنفسه الذي يمكن أن يصبح يومًا ما كبيرًا جدًا. ، وهو نوره الخاص. ويمكنك إجراء الاختبار بطريقة بسيطة للغاية في المجال الروحي ، في المجال الديني. في يوم من الأيام ، عندما تكون مراكز الإنسان مفتوحة بما فيه الكفاية ، سيكون قادرًا على فعل الشيء نفسه في مجال العلوم.

رجل موجود في العالم ويذهب ، على سبيل المثال ، لرؤية رجل دين أو شخص يعمل في الدين ويتحدث معه عن الله ، ويقول: "حسنًا ، الله مثل هذا الشيء ، فيقول له: " ولكن بأي حق تتكلم عن الله؟ بأي حق تتكلم عن الله "...؟ وإذا كان الإنسان أقل تطورًا ويمكنه حقًا تجزئة شكل الله لإخراج أو ظهور أشكال أخرى تشكل جزءًا من البعد الإبداعي لعقله ، فسيكون أكثر صدًا بسبب إضفاء الطابع المؤسسي على الله. فهم العوالم غير المرئية.

لهذا السبب أقول إن الإنسان لن يكون قادرًا على دخول العالم ، في وعي فوق العقل (عقل أعلى) ، بدعم من العالم. سيكون لدى الإنسان وعي فوق العقل (عقل أعلى) عندما يحرر نفسه تمامًا من الحاجة إلى الدعم الدنيوي ، ويبدأ أخيرًا ببطء في إدراك وتحمل ما يعرفه. والشرط لذلك ألا يقع في فخ قطبية الصواب والخطأ.

إذا وقع الإنسان في فخ قطبية الصواب والخطأ ، فإنه يثير ضميره ، ويقلل من غروره ، وسوف يطور مواقف متطرفة تجاه الواقع. الصواب والخطأ يمثلان فقط المكونات النفسية للعجز العقلي عن المعرفة! عندما تأكل شريحة لحم جيدة ، لا تتساءل عما إذا كانت حقيقية أم مزيفة ، فلا يوجد قطبية ، وهذا هو سبب كونها جيدة. ولكن إذا بدأت تتساءل عما إذا كانت هناك حشرات هناك ، فلن تستجيب معدتك! وهو نفس الشيء على مستوى المعرفة ، على مستوى المعرفة.

المعرفة بالنسبة للعقل السفلي ما هي المعرفة للعقل الأعلى. المعرفة جزء من حاجة الأنا بينما المعرفة جزء من حقيقة الذات. فلا فرق ولا فصل بين العلم والمعرفة. المعرفة جزء من مستوى واحد من الوعي والمعرفة جزء من مستوى آخر.

في عالم المعرفة ، نتحدث عن أشياء معينة وفي عالم المعرفة نتحدث عن أشياء أخرى. يمكن أن يلتقي الاثنان ويتآخا معًا ويكونان معًا بشكل جيد. الطابق الرابع جيد دائمًا والطابق الخامس فوقه ... والإنسان كائن متعدد الأبعاد ، ولكن الإنسان أيضًا كائن يمتلك ويعيش وعيًا تجريبيًا. لدينا وعي تجريبي على الأرض. ليس لدينا وعي إبداعي.

انظر إلى حياتك! حياتك تجربة! منذ اللحظة التي تدخل فيها إلى العالم ، تدور حياتك باستمرار حول التجربة ، ولكن لا يمكن للإنسان أن يعيش على التجربة إلى أجل غير مسمى. في يوم من الأيام ، سيضطر الإنسان إلى العيش بوعي إبداعي ، في ذلك الوقت تستحق الحياة أن تُعاش ، وتصبح الحياة كبيرة جدًا ، وواسعة جدًا ، وقوية في الإبداع ، ويتوقف الإنسان عن عيش تجربة الروح. لكن لماذا يعيش الإنسان التجربة؟ لأنها مرتبطة بالقوى الجبارة - التي أسميها الذاكرة - والتي هي في الواقع ما تسميه "الروح".

الإنسان لا يعيش بروحه ، إنه مرتبط بالروح ، إنه يعيش بالروح ، وهو مصاص دماء باستمرار بالروح. الأشخاص الذين أجروا بحثًا عن إعادة الولادة أو الأشخاص الذين بحثوا عن العودة إلى ماضي معين قرروا جيدًا أن بعض الأشخاص يعانون اليوم من أشياء معينة ، لأنهم عانوا من السبب في حياتهم السابقة. هناك أناس اليوم غير قادرين على دخول المصعد (المصعد) لأنهم يعانون من صدمات أتت من قبل الحياة المادية ، أو الذين أصيبوا بالاختناق في ظروف سابقة ، فهم غير قادرين ... إنهم يختنقون. لذلك يعيش الإنسان خبرة الروح.

إنه حي ، وهو مرتبط بذاكرته ، بقدر الذاكرة اللاواعية الواسعة لحركته التطورية السابقة مثل الذاكرة الواسعة جدًا التي يعيشها اليوم ككائن تجريبي. لا يمكن للإنسان أن يعيش إلى أجل غير مسمى من تجربة على الأرض! إنها إهانة لذكائه العالمي. لا يمكن التوفيق مطلقًا مع طبيعة الإنسان أن الإنسان لا يستطيع أن يقول: " حسنًا ، في غضون عشر سنوات أريد أن أفعل شيئًا كهذا ، في خمس سنوات أريد أن أفعل شيئًا كهذا" ، إنه أمر لا يتوافق تمامًا مع طبيعة الرجل الذي لا يعرف مستقبله!

لا يمكن التوفيق بينه وبين طبيعة الإنسان أنه لا يعرف طبيعة الإنسان قبله. بعبارة أخرى ، لا يمكن التوفيق بين روح الإنسان أن يُجبر هذا الروح في الإنسان على العيش وفقًا لإملاءات العقل ، لأن الإنسان على المستوى المادي اليوم هو جزء من جيل ينحدر وعيه. يجب أن ينتقل وعي الإنسان من الانحدار إلى المادة نحو الخروج النهائي نحو الأثير ، أي أن هذا الجزء من واقع الكوكب هو في النهاية العالم الذي يجب أن يعيش فيه الإنسان بشكل طبيعي خلوده.

لم يُخلق الإنسان ليأتي إلى المادة ويموت. ما نسميه الموت ، أي ما نسميه عودة الإنسان أو الروح إلى المستوى النجمي ، هو جزء من اللاوعي لدى الإنسان. إنه جزء من حقيقة أن الإنسان معزول تمامًا عن الدوائر الكونية التي هي مصدر جيله ، والتي هي مصدر ذكائه ، والتي هي مصدر حيويته ، والتي هي مصدر نفسه الكوكبي! لذلك يجب على الإنسان أن يعود إلى المصدر ، لكن الإنسان لا يستطيع العودة إلى المصدر من خلال الأوهام الروحية والتاريخية للانقلاب.

لن يتمكن الإنسان من العودة إلى مصدره باستخدام الأفكار القديمة التي أجبرته على أن يكون أسير المادة. لن يعود الإنسان إلى مصدره باستخدام الوسائل القديمة التي جعلت منه كائنًا ذا وعي تجريبي. لن يعود الإنسان إلى مصدره بالإيمان.

سيعود الإنسان إلى مصدره من خلال التطور التدريجي خلال تطوره ، القدرة على دعم ما يعرفه.

لكن في عالم اليوم ، محكوم علينا بالأساطير ، إلى التنظيم النفسي لأنفسنا. نحن محكومون بقبضة الموقف النفسي النفسي الذي يؤثر على جميع العلوم الإنسانية: الإيمان. لماذا يحتاج الإنسان إلى الإيمان؟ لأنه لا يعرف! لماذا يحتاج الإنسان إلى الإيمان؟ لأنه كائن وعي اختباري ، لذلك ليس لديه نور في عقله. إنه يعيش في حركة مظلمة جدًا من وعيه الضئيل ، لذلك فهو ملزم بالإيمان حتى يعلق نفسه بشيء حيوي ومطلق.

لكن هذا الإيمان بالمطلق الذي هو جزء من التكييف النفسي للأنا ، هذا الإيمان بالمطلق ، أنشأه من؟ تم تأسيسه من قبل رجل الإلتفاف. أنت تعلم جيدًا أنك إذا خرجت إلى العالم وأخبرت قصة لشخص ما ، فإن القصة التي سترويها لن تكون هي نفسها عندما يستقبلها الآخر ويرويها ، بخلاف تلك التي قلتها في الأصل .

تخيل أن شخصًا ما خرج إلى العالم وحاول تكرار ما أقوله اليوم ، كمبادرة ، يمكنك أن تتخيل كيف سيخرج غدًا! إذاً هناك رجال في الماضي فعلوا أشياء ، كان هناك مبتدئون أتوا إلى العالم للمساعدة في تطور البشرية. لكن ما قالته هذه الكائنات وما ورد مما زعمت قوله هو أمر آخر.

ويمكنني أن أخبركم بشيء واحد - لأنني عرفت هذه الظاهرة لسنوات - من المستحيل تمامًا على الرجل أن يكرر تمامًا ما يقال تمامًا. حاول أن تفعل ذلك عندما تصل إلى المنزل الليلة! من المستحيل على الإنسان أن يكرر ما يقال تمامًا. وسأخبرك لماذا. لأن ما يُقال تمامًا - وبعبارة أخرى ما لا يتم تلوينه بالأنا ، وما لا يتم تألقه ، وما هو ليس جزءًا من اللاوعي للإنسان ، ولكن ما هو جزء من كونية الإنسان - فهو ليس موجهًا إلى غرور الإنسان. الإنسان أو غرور الإنسان ، أو لعقل الإنسان. إنه موجه إلى روحه.

وإذا لم يكن الإنسان بروحه ، فكيف تتوقع منه أن يأخذ ما قاله روح آخر بالفعل؟ فمن المستحيل. حتى في تلك اللحظة هناك تلوين. ومن تلوين أقوال المبتدئين ولد ما نسميه الأديان من أجل التطور التطوري للإنسانية. وأنا أوافق وأنا سعيد جدًا أن هذا يحدث وأن هذا قد تم ، لأنه ضروري. ولكن سيأتي وقت خلال التطور لن يكون فيه الإنسان بحاجة إلى دعم معنوي لمنح ضميره كامل معرفته. هذا هو الوعي فوق العقلي (العقل الأعلى).

ونظرًا لأننا نتحدث إلى كيبيكرز ، نظرًا لأننا نتحدث إلى أشخاص ، لأسباب وجيهة جدًا ، أتيحت لهم الفرصة لتجربة قرب معين من العالم الروحي الذي منحهم إياه الدين ، فلدينا تقدم بالفعل بهذا المعنى أنه بالفعل ، نحن كائنات لدينا بالفعل حساسية معينة تجاه غير المرئي.

ولكن من هناك ، الدخول في البحث الغامض العميق عن الوعي باستخدام المسارات الروحية للالتفاف سوف يأخذنا مباشرة إلى قطبية الذات. سيقودنا إلى صراع الخير والشر ، الصواب والباطل ، وسيخلق معاناة كبيرة لنا في العقل.

لهذا السبب أقول: الإنسان الواعي ، تطور الوعي فوق الذهني (العقل الأعلى) على الأرض سيبدأ من اللحظة التي يكون فيها الإنسان قد فهم بالفعل الحاجة إلى عدم إخضاع فكره للحقيقة والتزييف. ولكن أن نتعلم كيف نعيشها تدريجيًا وأن ندعم حركتها حتى يصبح هذا الفكر في يوم من الأيام كاملًا ، وهذا يعني تمامًا في نوره الخاص ، وخاليًا من الاستقطاب تمامًا ، بحيث أخيرًا هو الأنا ، الأنا ... الأنا ، الروح والروح يتحدان ويجعلان الإنسان كائنًا حقيقيًا.

ما هو الكائن الحقيقي هو كائن حقيقي؟ الكائن الحقيقي هو كائن حقيقي! إنه ليس كائنًا يحتاج إلى الحقيقة ، وليس كائنًا يأكل الحقيقة. إذا أكلت الحقيقة ، فستأكل الكذبة غدًا ، لأنه سيكون هناك أشخاص سيأخذونك إلى أبعد من حدود ما لا نهاية للواقع. إذا أكلت الحق ، فسيتعين عليك يومًا ما أن تأخذ هذه الخطوة مرة أخرى ، لأن الشيء الوحيد الذي يناسب الإنسان ، والذي يناسب ضميره ، والذي يناسب روحه ، والذي يناسب روحه ، والذي يناسب غروره ، والذي يناسب كيانه. هو السلام.

لكن ما هو السلام؟ السلام هو وقف البحث. ستقول: " نعم ، لكن عليك أن تبحث" ، أقول: نعم ، الرجل يبحث عنه ، على الرغم من أنفسكم ، كل ما يبحث عنه الرجال ، ولكن ستأتي نقطة خلال التطور حيث يريد الإنسان لن يكون هناك المزيد من البحث ، ولن يضطر الإنسان إلى البحث بعد الآن ، وسيتوقف الإنسان عن البحث عندما يدرك أخيرًا أنه يعرف.

وهناك ستقول: " نعم ، ولكن كيف يمكن للمرء أن يعرف أنه يعرف" ... ستعرف ذلك بقدر ما تسمح لنفسك بتحمله ، طالما أنك لن تحتاج إلى الاتصال بأي شخص لمعرفة ذلك إن كنت على صواب. وبعد ذلك ستقول: " حسنًا ، ولكن إذا كنا على حق أو إذا اعتقدنا أننا على حق ، فهذا أمر خطير". سأقول: نعم ، لأن الرجل الذي يسعى إلى أن يكون على حق هو رجل يبحث بالفعل عن عقله!

لكن ألا توجد تجارب في حياتك ، في حياتك اليومية ، في زاويتك الشخصية ، ألا توجد أوقات في حياتك تشعر فيها أن ما تعرفه ، هل هذا هو؟ وعندما يكون هذا كل شيء ، هذا كل شيء!

لذا فأنت تضيف وتضيف ، وأولئك الذين سيكون لديهم القدرة على إضافة " هذا كل شيء" إلى آخر " هذا هو" إلى آخر " هذا هو" ، ولكن ") هذا هو" وهو حقيقي ، " هذا هو" الذي لن يبنى على كبرياء العقل ، " هذا هو" الذي لن يبنى على الروحانية أو كبرياء روحانيتك ، "هذا كل شيء" سيكون شخصيًا بالنسبة لك ، " هذا هو ذلك" سيكون عالميًا مع جميع الرجال الذين تقابلهم . (احذف هذه الفقرة إذا كان لا يمكن ترجمتها) (! والذين سيكونون في " هذا هو" ، في تلك اللحظة ستعرف أنها كذلك

فارسی Farsi

. کنفرانس توسط برنارد دو مونترال2رونویسی و ترجمه

فرمت موقت

این کتاب توسط هوش مصنوعی ترجمه شده است اما توسط شخصی تایید نشده است. اگر مایلید با بررسی این کتاب مشارکت داشته باشید، لطفا با ما تماس بگیرید.

صفحه اصلی وب سایت ما: http://diffusion-bdm-intl.com/

ایمیل ما: contact@diffusion-bdm-intl.com

فهرست

درود از کل تیم Diffusion BdM Intl.

2023 آوریل 18پیر ریوپل

فصل1

CP036 هویت

خودشناسی در برابر دیگران یک مشکل جهانی بشری است. و این مشکل زمانی افزایش می یابد که انسان در جامعه پیچیده ای مانند جامعه مدرن زندگی کند. مشکل هویت رنج زندگی نفس است، رنجی که او را از همان سنی که خود را در مقایسه با دیگران می بیند دنبال می کند. اما مشکل هویت یک مشکل کاذب است که از این واقعیت ناشی می شود که ایگو به جای اینکه خود را بر اساس خود، یعنی بر اساس میزان خود تحقق بخشد، به دنبال تحقق رقابتی خود در برابر دیگر ایگوها است که در واقع رنج می برند . ، از همان مشکل او.

در حالی که نفس فراتر از حصار خود به زمین دیگری می نگرد تا گل هایش را تحسین کند، نمی بیند که دیگری با خودش همین کار را می کند. هویت یا بحران هویت در انسان امروزی آنقدر حاد است که منجر به از دست دادن اعتماد به نفس می شود که به مرور زمان به از دست دادن کامل آگاهی شخصی تنزل می یابد. موقعیت خطرناک، به خصوص اگر من قبلاً شخصیت ضعیفی داشته باشد و مستعد ناامنی باشد.

مشکل هویت، یعنی این ویژگی ایگو که خود را به اندازه خودش بالا نمی بیند، در واقع مشکل خلاقیت است. اما زمانی که ایگو خلاق باشد، مشکل هویت از این طریق حذف نمی شود، زیرا ایگو تا زمانی که به توهم خود پایینی خود پی نبرده باشد، هرگز کاملاً از خود راضی نیست. به طوری که یک ایگوی با موقعیت پایین همان مشکل هویتی را تجربه می کند که یک ایگوی با موقعیت بالاتر، زیرا مقایسه بین او و دیگری فقط در مقیاس تغییر می کند، اما همیشه وجود خواهد داشت، زیرا ایگو همیشه در قدرت بهبود است. و بهبودی که او برای خود به دنبال آن است پایانی ندارد.

اما خودسازی پتویی است که نفس زیر آن پنهان می شود تا به خود دلیلی برای شاد زیستن بدهد. اما آیا او نمی‌داند که تمام پیشرفت‌ها قبلاً توسط یک بدن میل ایجاد شده است؟

مشکل هویت ناشی از عدم آگاهی از هوش واقعی در انسان است. تا زمانی که انسان با عقل خود زندگی می کند، تنها با تجربه حسی در عقایدش پشتیبانی می شود، برای او دشوار است که آنچه را که فکر می کند می داند یا می فهمد، با یک ارزش مطلق هوش نامشخص، از طریق تجربه خود محوری جایگزین کند.

انسان تا زمانی که بخواهد خود را در زندگی متجلی کند، برای نشان دادن خود، از این میل رنج می برد. اگر او بتواند به خواسته خود برسد، دیگری او را به عقب هل می دهد و غیره. به همین دلیل است که در انسان، هر شکلی از شکست برای او بحران هویتی را به وجود می آورد، در هر موقعیتی که باشد، زیرا مشکل هویت، مشکل موفقیت نیست، بلکه مشکل وجدان است، یعنی مشکل هوش واقعی. .

مردی که در طول زندگی‌اش متوجه می‌شود که هوش واقعی بیش از حد عقل را فرا می‌گیرد، در حال حاضر کمتر از مشکل هویت رنج می‌برد، اگرچه هنوز می‌تواند از فقدان خلاقیت واقعی، برابر با آنچه احساس می‌کند می‌تواند بروز دهد، رنج می‌برد. تنها زمانی که هویت او با شیوه زندگی مناسب او مطابقت داشته باشد، متوجه خواهد شد که خلاقیت می‌تواند شکل‌های بی‌شماری داشته باشد و هر انسان شکلی از خلاقیت را دارد که از نظر ذهنی مناسب او است. و از این شکل می تواند از نظر بدن آرزو و هوش خلاق خود در هماهنگی کامل زندگی کند.

خلاق بودن به معنای تغییر دادن جهان نیست، بلکه به این معناست که به روشی عالی برای خود انجام دهد تا دنیای درون بیرونی شود. جهان اینگونه تغییر می کند: همیشه از درون به بیرون، هرگز در جهت مخالف. ذهن ذهن شروع به درک مشکل هویت می کند. او می بیند که آنچه هست هنوز تا حدودی همان چیزی است که بود. اما او همچنین می‌بیند که با تغییر بدن‌هایش، هوشیاری‌اش رشد می‌کند و مشکل هویت به آرامی در سطح چیزی که قبلاً من ناخودآگاه بود ناپدید می‌شود.

از بین رفتن تدریجی مشکل هویت در وجود ذهنی در نهایت به او این امکان را می دهد که زندگی خود را همانطور که واقعاً می بیند زندگی کند و در مورد خودش بهتر و بهتر باشد. هیچ چیز در انسان به اندازه رنج بردن از هویت دشوار نیست. زیرا او در واقع از اشکال واهی رنج می‌برد، یعنی به دلایلی که از ابتدا خلق می‌کند، دقیقاً به این دلیل که باهوش نیست، یعنی آگاه به هوش خلاق در خود.

یک طرف هویت در برخی موارد شرم، در برخی دیگر شرمساری، در اکثریت ناامنی است. چرا یک مرد خوش اخلاق باید با شرم زندگی کند، در حالی که فقط بازتاب اجتماعی در ذهن او در شبکه های فکر اجتماعی زندانی است؟ همین امر در مورد خجالت ناشی از ناتوانی ایگو در خلاصی فوری از آنچه دیگران ممکن است فکر می کنند نیز صادق است. اگر نفس شرم‌زده از آنچه دیگران می‌توانند فکر کنند خلاص می‌شد، خجالت او از بین می‌رفت و سریع‌تر می‌توانست به هویت واقعی خود، یعنی این حالت ذهنی که باعث می‌شود انسان همیشه خود را در پرتو روزگار خود ببیند، دست یابد.

مشکل هویت از نبود محوریت در انسان ناشی می شود. و این غیبت از قدرت نافذ عقل می کاهد که انسان را برده عقل خود می کند، بخشی از خود را که نه قوانین ذهن را می شناسد و نه سازوکارهای ذهن را. به طوری که انسان به تجربه خود، از نظر هوشی کم نور است و ناچار می شود نظر دیگران را در مورد ماهیت انسان بپذیرد.

اگر انسان از خود تعجب کند، چگونه ممکن است که انسان دیگری او را روشن کند، اگر این انسان دیگر نیز در وضعیتی مشابه او باشد؟ اما مرد این را درک نمی کند و مشکل هویت او با توجه به فشاری که رویدادها بر نفس وارد می کند بدتر می شود.

نفس در ذهن بدون شک در دام طرز تفکری است که با هوش واقعی آن سازگار نیست. و این طرز تفکر با عقل واقعی او منافات دارد، زیرا اگر او مثلاً از طریق شهود، واقعیت هوش خود را درک می کرد، اولین کسی بود که واقعیت آن را رد می کرد، زیرا عقل به شهود ایمان ندارد. او آن را جزئی غیر منطقی از خود می بیند. و چون عقل عاقل است یا فرضاً عقلانی است، هر چیزی که مخالف آن باشد ارزش تشخیص عقل را ندارد. و با این حال، شهود در واقع تجلی هوش واقعی است، اما این تجلی هنوز برای ایگو ضعیف تر از آن است که بتواند اهمیت و هوش آن را درک کند. او سپس به منطق خود عقب نشینی می کند و فرصت کشف مکانیسم های ظریف ذهن را از دست می دهد که می تواند مشکل هویت او را روشن کند.

اما مشکل هویت باید با انسان باقی بماند، تا زمانی که عقل رها نکرده باشد و نفس به درون خود گوش نداده باشد. اگر ایگو نسبت به ماهیت و شکل هوش واقعی درون خود حساس شود، به تدریج تطبیق می‌یابد و بیشتر و بیشتر جایگاه خود را در آن هوش می‌سازد. با گذشت زمان، او مرتباً به آنجا می رود و مشکل هویتی او برطرف می شود، زیرا متوجه می شود تمام آنچه در مورد خود فکر می کرد فقط یک تحریف روانی و ذهنی هوش واقعی خود بود که قادر به فراتر رفتن از دیوارهای بلند استدلال خود نیست.

در یک جامعه پیچیده، همانطور که ما آن را می شناسیم، تنها نیروی درونی ایگو، یعنی هوش واقعی آن، می تواند آن را از پوسته نظرات بالا ببرد و آن را بر سنگ هویت واقعی خود قرار دهد. و هر چه جامعه بیشتر متلاشی شود، ارزش‌های سنتی آن بیشتر فرو می‌ریزد، نفس بیشتر در مسیر نابودی قرار می‌گیرد، زیرا دیگر دارای داربست اجتماعی رسمی برای ایستادگی در برابر پدیده گیج‌کننده روزافزون مدرن نیست. زندگی

اما نفس همیشه آماده گوش دادن به کسانی نیست که می توانند کلیدهای اساسی برای درک راز خود را به او بدهند. زیرا تغییر شکل روانی او از قبل او را به زیر سوال بردن هر چیزی که با طرز فکر ذهنی او مطابقت ندارد، سوق می دهد. به همین دلیل است که نمی توان نفس را به دلیل امتناع از دیدن بیشتر سرزنش کرد، اما می توان متوجه شد که اگرچه امروز نمی تواند بیشتر را ببیند، فردا دیدش بر اساس درجه نفوذ انرژی به درون او گسترده خواهد شد.

زیرا در واقع این نفس نیست که با تلاش خود بر دیوار هویت خود غلبه می کند، بلکه روح است که آن را با رنج می آورد، یعنی با نفوذ نور خود، ارتعاش را فراتر از عقل ثبت می کند. از هوش و این شوک ارتعاشی آغازی برای پایان می شود.

منی مغرور وجود دارد که به روی واقعیت باز شود، زیرا نوعی فروتنی آنها را به نور خود مستعد می کند. از سوی دیگر، ایگوهای مغرورتر از آن هستند که این نور از آن عبور کند، این رشته ظریف. و این خودخواهی‌ها هستند که بیشتر مستعد چرخش‌های بزرگ، شکست‌های بزرگ هستند که آنها را از بین می‌برند و واقع‌بین‌تر می‌کنند.

.بحران هویت با ناپختگی انسان یکی می شود. هویت واقعی نشان دهنده رشد بلوغ واقعی است

روح در اعمال خود مستقل از نفس است و این دومی بازی خوبی دارد، تا زمانی که خود را در خانه احساس نکند. این لحظه ای است که نفس نمی داند. .و وقتی ظاهر می شود، متوجه می شود که غرور او، غرورش، شیفتگی او به خودش، به عقایدش، مانند تخم مرغ تحت فشار می ترکد

رنج روح دلایلی دارد که در ابتدا نفس نمی تواند آنها را درک کند، اما نمی تواند به زندگی کردن کمک کند. این روح است که کار می کند. زمان آن فرا رسیده است که او از یک مرحله به مرحله دیگر حرکت کند. مشکل هویتی که او در ابتدا تجربه کرد، خود را تغییر می دهد و غرورش مانند بازی کودکانه فرو می ریزد. صرف نظر از اینکه نفس کم و بیش مغرور باشد، همه چیز به ناامنی منتهی می شود. غالباً شخص با منیت های به اصطلاح "قوی" و "قوی" روبرو می شود که برای آنها واقعیت یک خیال ناب است. این خودها هستند که بیشترین تأثیر را بر هویت خود می‌برند، زمانی که روح، .تحت فشار رویدادهای زندگی که دیگر نمی‌تواند آن‌ها را کنترل کند، به ارتعاش روحی و عاطفی می‌پردازد

آنجاست، در طی این تجربیات دشوار، که ایگو شروع به دیدن خود در پرتو واقعی ضعف خود می کند. آنجاست که می بیند که امنیت هویت دروغینش که غرور عقلش غالب بود، زیر فشار ارتعاشی نور می ترکد. سپس در مورد او گفته می شود که در حال تغییر است، او دیگر همان نیست یا رنج می برد. و این تنها آغاز است، زیرا هنگامی که روح شروع به شکستن دیوارهای هویت کاذب می کند، کار خود را متوقف نمی کند. زیرا زمان نزول آگاهی .به انسان، هوش و اراده و عشق واقعی فرا رسیده است

نفسی که از هویت کاذب خود احساس قدرت می کند، وقتی شوک ارتعاشی احساس می شود، مانند نی احساس ضعف می کند. و تنها بعداً است که .نیروهای خود، نیروهای روح، و نه قدرت کاذب بدن میل خود را، بر شکلی که عاطفه و ذهن پایین را تغذیه می کند، باز می یابد

بحران هویت در انسان با مقاومت نفس در برابر نور روح مطابقت دارد. این تناظر در زندگی نفس رنجی متناسب با این مقاومت را شامل می شود. و تمام مقاومت ها ثبت می شود، اگرچه از نظر روانی یا نمادین یا فلسفی توسط نفس درک می شود. زیرا برای روح همه چیز در انسان انرژی است اما برای انسان همه چیز نماد است. به همین دلیل است که انسان دیدن آن را بسیار دشوار می‌یابد، زیرا آنچه خواهد دید، هنگامی که از این اشکال خلاص شود، از طریق ارتعاش خواهد بود، نه از طریق نماد صورت. به همین دلیل است که می گویند واقعی با صورت درک نمی شود، بلکه با ارتعاش شناخته .می شود که شکل را به وجود می آورد و برای بیان خود می آفریند

مسئله هویت همیشه مازاد نمادشناسی، یعنی اشکال ذهنی ذهنی در انسان را به دنبال دارد. این مازاد، در هر زمان معین، مصادف با تلاش روح برای .تماس با ایگو از طریق نماد شکل فکری است، زیرا این تنها وسیله آن برای تکامل آن به ایگو در درون ذهن است

ایگو بدون درک دلایل عمیق متوجه می شود که می خواهد خود را در مقابل خود قرار دهد. اما از آنجایی که او هنوز اسیر شکل های فکری، احساساتش است، خودش را به حرکتش، به حرکتش باور دارد! یعنی معتقد است که این فرایند پژوهشی فقط از او نشأت می گیرد. و این پاشنه آشیل آن است، زیرا .ایگو در توهم حق و باطل، در توهم اختیار است
وقتی انرژی روح نفوذ می کند و سد هویت کاذب را می شکند، ایگو متوجه می شود که دیگر حق با او نیست، بلکه دسترسی به هوش واقعی اش است. سپس او شروع به درک می کند. و آنچه را که او می‌فهمد، آن‌هایی که در یک شعور نیستند، هر چه اراده خوب داشته باشند، درک نمی‌کنند. از آنجا که . همه چیز خارج از نماد است، همه چیز **ارتعاشی است**

پوشش» *(پوشش) واقعیت را از کنار خود* نمی کشد ، در حالی که روح روی دیگری کار می کند. بین این دو تناظر وجود دارد و شخصیت ذینفع .است. زیرا شخصیت همیشه قربانی شکاف بین روح و نفس است

تا زمانی که مشکل هویت در انسان وجود دارد، نمی تواند خوشبخت باشد. زیرا در زندگی او دودستگی وجود دارد، حتی اگر زندگی مادی او در ظاهر .به خوبی پیش می رود. این فقط می تواند واقعاً متناسب با وحدت خودش خوب پیش برود

بحران هویت در انسان مدرن فقط بر کسانی تأثیر می‌گذارد که قبلاً آنقدر شکست خورده‌اند که میل شدید به تعادل را در آنها برانگیزد. اما این میل به تعادل تنها زمانی می تواند به طور کامل تحقق یابد که ایگو ابزار شکنجه خود را برای دستکاری انرژی ظریف روح کنار گذاشته باشد. در حوزه زندگی انسان که معنویت بزرگی وجود دارد، بحران هویت می تواند به همان اندازه حاد باشد، اگر نگوییم بیشتر، تا جایی که فرد با این حساسیت بزرگ نفس نسبت به این چیزی درونی مواجه نمی شود که او را به طور اجتناب ناپذیری به سوی معنویتی که به طور فزاینده ای در حال افزایش است سوق می دهد. .بیشتر، بیشتر و بیشتر دنبال شده و در نهایت هر چه بیشتر ناقص تر است

کسانی که از این دسته از انسانیت هستند باید ببینند که همه اشکال، حتی عالی ترین، زیباترین، چهره واقعی روح را می پوشانند، زیرا روح از سطح من نیست. بی نهایت می بیند، و وقتی نفس بیش از حد به شکل، حتی شکل روحانی، متصل می شود، با انرژی کیهانی که باید از روح بگذرد تداخل پیدا می کند و سرعت ارتعاش همه اصول پایین روح را افزایش می دهد. ممکن است استاد زندگی شود هنگامی که انسان فوق‌العاده (ذهنی برتر) بر زندگی مسلط باشد، دیگر نیازی به کشاندن روحی به سطح روح ندارد، زیرا این روح و انرژی اوست که به سوی او فرود می‌آید و نیروی نورانی او را به او منتقل . .می‌کند

هویت معنوی انسان حضور در درون او از طریق شکل انرژی روح است. اما این انرژی قدرت دگرگونی ندارد، اگرچه قدرت دگرگونی بر شخصیت دارد.

اما دگرگونی شخصیت به تنهایی کافی نیست، زیرا آخرین وجه انسان است. و تا زمانی که نفس با روح متحد نشده باشد، شخصیت معنوی می تواند انسان را به راحتی به سمت تبدیل سریع اخلاقی خود سوق دهد، تا آنجا که هرگونه عدم تعادل در ذهن و روح عاطفی می تواند او را به سمتی سوق دهد. بحران حاد معنویت، تعصب مذهبی.

بنابراین، حتی انسان بسیار روحانی می تواند به خود و جامعه آسیب برساند. زیرا تعصب یک بیماری روحی است و کسانی که از آن رنج می برند به راحتی می توانند به دلیل بهره برداری خاص از شکل معنوی، در دیگران جاذبه ای ایجاد کنند که آنقدر قوی باشد که آنها را به ایمانداران بزرگ تبدیل کند، یعنی بندگان جدید به شکل، با تعصب بر پایه‌ای که فقط بیماران روحی می‌توانند آن را نگه دارند، برافراشته می‌شود، اگر به کمک باور تسلیم‌آمیز کسانی که به اندازه او نادان هستند، اما نسبت به این نوع بیماری بی‌حساس‌تر هستند.

بیشتر و بیشتر مردان، بدون اینکه متعصبانه معنوی شوند، بیش از حد تحت تأثیر معنویت خود قرار می گیرند و محدودیت های آن، یعنی توهمات شکلی را نمی شناسند. دیر یا زود به گذشته نگاه می کنند و متوجه می شوند که قربانی توهم معنویت خود شده اند. بنابراین آنها خود را به شکل معنوی دیگری می اندازند و این سیرک می تواند سال ها ادامه یابد تا روزی که با بیزاری از این توهم برای همیشه از آن بیرون بیایند و متوجه شوند که آگاهی فراتر از شکل است. اینها این فرصت را دارند که از مرزهای شکل فراتر رفته و در نهایت قوانین بزرگ ذهن برتر را کشف کنند.

بحران هویت معنوی در این زمان دیگر برای آنها ممکن نیست. زیرا آنها از روی تجربه خود می دانند که همه چیز در خدمت تجربه روح در برابر نفس است، تا روزی که ایگو ضرورت تجربه را ترک می کند تا فقط آگاهی فرامادی (ذهن برتر) را در او بشناسد.

بحران هویت معنوی به طور فزاینده ای به بحران دوران مدرن تبدیل می شود. زیرا انسان دیگر نمی تواند تنها با فناوری و علم زندگی کند. او به چیز دیگری نزدیکتر نیاز دارد و علم نمی تواند آن را به او بدهد. اما شکل قدیمی دین ارتدکس نیز چنین نبود. از این رو او خود را در انبوهی از ماجراهای روحی یا باطنی-روحانی می اندازد، با این نیت استوار که آنچه را که به دنبالش است، یا به دنبال آنچه می خواهد بیابد، و اینکه دقیقاً نمی داند، بیابد. بنابراین، تجربه‌اش او را به محدوده‌های همه فرقه‌ها، همه مکاتب فلسفی یا باطنی می‌آورد، و در اینجا باز هم در می‌یابد، اگر از حد متوسط باهوش‌تر باشد، محدودیت‌هایی برای یافتن پاسخ‌ها وجود دارد.

او سرانجام خود را تنها می بیند و بحران هویت معنوی او بیش از پیش غیر قابل تحمل می شود. تا روزی که متوجه می شود همه چیز در او هوش، اراده و عشق است، اما هنوز آنقدر قوانین آنها را نمی شناسد تا مکانیسم پنهان و پرده در چشمان مرد جویای را کشف کند. چه تعجبی دید! وقتی متوجه می‌شود که آنچه در طول بحرانش به دنبالش بوده، فقط مکانیزمی از روح درون او بوده است که او را به جلو می‌برد تا با خودش، یعنی برای او بیدار شود.
و هنگامی که این مرحله در نهایت آغاز می شود، انسان، نفس انسان، روحیه می گیرد و شروع به درک ماهیت هوش مافوق (ذهن برتر) درون او می کند که بیدار می شود، و او را وادار می کند که توهم همه انسان هایی را که بیرون از خود جستجو می کنند، بشناسد. بهترین نیات در جهان است، و هنوز متوجه نشده اند که کل این فرآیند بخشی از تجربه روح است که از نفس برای آماده کردن او برای تماس ارتعاشی با او استفاده می کند.

انسان دیگر با واقعیت وجودش در ارتباط نیست. و این از دست دادن تماس به قدری در جهان گسترده است که این زمین نشان دهنده کشتی پر از دیوانه هایی است که نمی دانند کشتی به کجا می رود. آنها توسط نیروهای غیبی هدایت می شوند و هیچ کس هیچ ایده ای از منشاء این نیروها و یا نیات آنها ندارد. انسان برای قرن ها از نادیدنی ها جدا شده بود که تصور واقعیت را به کلی از دست داد. و این از دست دادن هوشیاری دلیلی است که در پس آن دیوار مشکل وجودی او برمی خیزد: هویت. و با این حال راه حل بسیار نزدیک به او و در عین حال بسیار دور است. کاش می دانست چگونه به چیزی که نمی خواهد بشنود گوش دهد.

جنگ لفظی و نبرد عقاید تنها چیزی است که برای او باقی مانده است. اگر متوجه نشود که بخشی از وجودش بزرگ است و دیگری محدود به حواسش است و این دو می توانند به هم برسند، چه انسانی می تواند خودکفا باشد؟ اگر انسان روزی می توانست بفهمد که هیچ کس بیرون از خودش نمی تواند برای او باشد و فقط خودش می تواند برای خودش... اما می ترسد برای خودش زندگی کند، چون می ترسد دیگران در مورد او چه بگویند... فقیر هم که هست!

مردان موجوداتی هستند که دائماً در مبارزه با توهم شکست می خورند، زیرا آنها هستند که آن را زنده و قدرتمند نگه می دارند. همه از نابود کردن چیزی که به آنها آسیب می زند می ترسند. یک کابوس واقعی! و بدترین چیز هنوز در راه است! زیرا انسان قرن بیستم شاهد فرود آمدن موجوداتی به سوی او خواهد بود که بین ستارگان حرکت می کنند و قبلاً برای او خدایان بوده اند.

مشکل هویت شخصی در مقیاس سیاره ای ادامه دارد. از آنجایی که این مشکل از عدم ارتباط بین ذهن پایین و ذهن برتر ناشی می شود، تأثیر آن هم در سطح جهانی و هم در سطح شخصی احساس می شود، زیرا تنها ذهن برتر می تواند اسرار بزرگ سیاره خود را برای انسان توضیح دهد. خدایان باستانی آن تا زمانی که این خدایان بخشی از تاریخ باستان هستند، انسان از آنها ناراحت نمی شود. اما وقتی همین موجودات برمی‌گردند و خود را در پرتوی مدرن می‌شناسند، شوک در مقیاس جهانی طنین‌انداز می‌شود و مردی که هویت واقعی خود را کشف نکرده است، خود را بین هویت کاذب خود - و آنچه او فکر می‌کند و معتقد است - و پدیده چرخه ای

اگر ذهن او به روی تجربه باز باشد و هوش واقعی را در درون خود دریافت کند، اطلاعات لازم در مورد یکی از آزاردهنده ترین پدیده های سیاره ای که او آن را نمی شناسد و نمی داند، انسان دچار بحران هویت سیاره ای نمی شود، زیرا او دارد. قبلاً بحران هویت شخصی را در درون خود حل کرده است.

از آنجایی که بشریت به سرعت به سوی نقطه عطفی در تاریخ و زندگی پیش می رود، فردیت، یعنی رابطه کمال فزاینده بین انسان و کیهان، باید ایجاد شود، زیرا از فردیت واقعی است که ارتعاشی که در انسان می یابد. هویت واقعی خود را کشف کرده است. و تا زمانی که این هویت واقعی تثبیت نشده است، فردیت به طور کامل محقق نشده است و نمی توان گفت که انسان بالغ است، یعنی قادر است در هر رویداد شخصی یا جهانی بدون مزاحمت روبرو شود، زیرا از قبل می داند. و او دلیل آن را می داند.

وقتی به طور کلی از بحران هویت صحبت می کنیم، از جنبه روانشناختی صحبت می کنیم، به این معنا که سعی می کنیم رابطه انسان و جامعه را تعریف کنیم. اما بحران هویت بسیار عمیق تر از آن است. این دیگر انسان اجتماعی نیست که به چوب اندازه گیری تبدیل می شود، عادی بودنی که باید به آن برسیم. برعکس، عادی بودن باید جابه‌جا شود، یعنی در مقابل خود بازگردانده شود.

وقتی انسان شروع به درک این موضوع می کند که هویت واقعی او بالاتر از هویت عادی انسان معمولی در پرانتز قرار دارد، به دو چیز پی می برد. اولاً، آنچه انسان عادی را نگران می کند، دیگر او را نگران نمی کند. و اینکه هر چیزی که یک سیاره غیرعادی را به حرکت درآورد، در پرانتز، طبیعی است. سپس پدیده هویت واقعی، از این منظر، اهمیت بیشتری پیدا می‌کند، زیرا مشخص می‌کند که کدام انسان می‌تواند بر ضعف‌های عادی انسان عادی یا ناخودآگاه غلبه کند، و علاوه بر این، مشخص می‌کند که انسانی که این کار را نمی‌کند، عادی‌تر است - یعنی در حد ناخودآگاه و نسبتاً متعادل انسان - می‌تواند فشارهای نظم سیاره‌ای را که خطر برآشفتن یک موجود عادی و فروپاشی فرهنگی را که چنین انسانی را به دنیا می‌آورد، پشتیبانی کند.

مردی که هویت واقعی خود را کشف کرده است، بی‌تردید فراتر از انواع تجربیات روان‌شناختی است که خطر ایجاد مزاحمت برای مردی دارد که صرفاً محصول فرهنگ اوست و تنها بر اساس ارزش‌های فرهنگ خود زندگی می‌کند. زیرا در واقع یک فرهنگ یک بوم نقاشی بسیار نازک و بسیار شکننده است که رویدادهای بیرونی آن را مختل کنند، یعنی آن را در رابطه با واقعیتی که نمی داند یا کاملاً از آن بی خبر است، بازتعریف کند. این خطر پدیده هویت حل نشده در انسان است.

زیرا اگر هویت واقعی خود را کشف نکند، از نظر عاطفی و ذهنی برده روانشناسی اجتماعی و واکنش های طبیعی او در زمانی که رویدادهای پایان چرخه روند طبیعی رشد او را مختل می کنند، خواهد بود. اینجاست که انسان باید از واکنش‌های فردی-اجتماعی رها باشد تا بتواند این تجربه را بر اساس شیوه‌ای از درک جهانی زندگی کند. فقط هویت واقعی با انسان واقعی و هوش واقعی مطابقت دارد. تنها هویت واقعی می تواند بدون مشکل وقایع کیهانی را بر اساس هوشی که از احساسات محدود کننده انسان جدا شده است، تفسیر کند.

مشکل بحران هویت در انسان، بیش از آنکه یک مشکل ساده روانی باشد، یک مشکل زندگی است. مقوله‌های روان‌شناختی که انسان در جستجوی خود به دنبال درک آن است، دیگر برای کسانی که هویت واقعی خود را کشف می‌کنند مناسب نیست، زیرا آنها دیگر همان علاقه‌ای به زندگی ندارند که در زمان مبارزه با خود داشتند. هویت واقعی او که هر گوشه از وجودش را پر کرده است، خود را با خودی مواجه می‌بیند که در بعد دیگری از ذهن، بُعد یا سطح انرژی او قرار دارد که با تقلید قابل تداعی نیست، زیرا او کاملاً مستقل از مقوله‌های روان‌شناختی تشکیل‌شده توسط اوست. ساختارهای عاطفی و ذهنی انسان ناخودآگاه بدون هویت واقعی.

پدیده بحران هویت برای انسان رنج است، زیرا او هرگز نمی تواند در خود، با خود، چیزی که دائماً به دنبال آن است، کاملاً خوشبخت باشد. برای او شاد بودن تجربه ای است که می خواهد برای همیشه زندگی کند. اما او متوجه نیست که برای آن چیزی که او آن را " شاد" می نامد ، باید نسبت به خود احساس خوبی داشته باشید، یعنی بتوانید در هماهنگی درونی کامل احساس کنید بدون اینکه دنیای بیرون بتواند این هماهنگی را به هم بزند. او متوجه نمی شود که زندگی از خودش قابل تشخیص نیست مگر اینکه قدرت درونی برای سوراخ کردن پس زمینه ای که به آن رنگ می دهد را نداشته باشد.

مردی که هویت واقعی خود را کشف کرده است، دیگر مانند گذشته زندگی نمی کند. رنگ ها تغییر کرده اند، زندگی دیگر همان جذابیت را ندارد، در هر سطحی متفاوت است. زیرا با این واقعیت که این فرد واقعی است که امکانات آن را تعیین می کند، از زندگی قبلی دیگر متمایز می شود، به جای اینکه این امکان به طور قاطعانه توسط فرهنگی که در آن ریشه دارد بر او تحمیل شود.

زندگی مردی که هویت خود را کشف کرده نشان دهنده تداومی است که در زمان گم شده و دیگر حدی ندارد، یعنی پایانی. در حال حاضر، این درک در شیوه زندگی و شیوه زندگی خلاق دخالت می کند. تا زمانی که انسان از هویت رنج می برد، تا زمانی که با هوش واقعی درون خود ارتباطی نداشته باشد، تنها می تواند نیازهای خود را برآورده کند. هنگامی که او در نور است، دیگر مجبور نیست از خود حمایت کند، زیرا او قبلاً با ارتعاش، نحوه زندگی خود را می داند و این دانش او را قادر می سازد تا انرژی خلاقانه لازم برای نیازهای خود را تولید کند. مقوله روان‌شناختی بقا محو می‌شود تا تنها جایی برای انرژی خلاقی باقی بگذارد که تمام منابع انسان را به کار می‌گیرد و آنها را در اختیار رفاه او قرار می‌دهد.

برای اینکه انسان بر مشکل هویتی خود غلبه کند، باید جابجایی ارزش ها از سطح روانشناختی به سطح هوش ناب در درون او رخ دهد. در حالی که ارزش های روانی به بحران او کمک می کند، زیرا به حواس او محدود می شود، به عقل او که مواد حسی را تفسیر می کند، نیاز به میله ای دارد که مشروط به تایید عقل او نباشد.

در اینجاست که برای اولین بار نوعی مخالفت با چیزی که در او نفوذ می کند و نمی تواند در حرکت آن مانع شود در او به وجود می آید. هنگامی که حرکت آغاز می شود، نور این هوش است که مستقل از نفس و واهی آن است. اینجاست که جابجایی ارزش‌ها شروع به احساس می‌کند که منجر به رنجی درونی می‌شود که برای نفوذ در هوش نور مطابق آنچه باید توسط مردی که بیدار می‌شود، نفوذ کند.

تغییر ارزش ها فقط به تدریج انجام می شود تا به نفس اجازه دهد تعادل خاصی را حفظ کند. اما با گذشت زمان، تعادل جدیدی شکل می‌گیرد و من از نظر اجتماعی دیگر عادی نیست. او هوشیار است یعنی از طریق توهم شکل و هنجار می بیند و بیشتر و بیشتر فردی می شود تا ارتعاش بدن های لطیف خود را بالا ببرد، سطوحی که فردیت او بر آن استوار است و هویت واقعی خود را بالا ببرد.

جابه‌جایی ارزش‌ها در واقع فروپاشی ارزش‌ها است، اما ما آن را «جابجایی» می‌نامیم، زیرا تغییراتی که اتفاق می‌افتد مربوط به نیروی ارتعاشی است که حالت دیدن را تغییر می‌دهد، به طوری که حالت تفکر می‌تواند با هوش سازگار شود. یک مرکز عالی در انسان تا زمانی که ایگو شاهد این فروپاشی توسط ارتعاش نبوده است، به بحث درباره مقوله‌های افکار، نمادها که دیوارهای هویت کاذب آن را می‌سازند، ادامه می‌دهد. اما به محض اینکه این دیوارها شروع به ضعیف شدن می کنند، جابجایی ارزش ها با یک تغییر عمیق مطابقت دارد که نمی تواند توسط نفس منطقی شود. و چون او نمی تواند عقلانی شود، سرانجام به نور ضربه می زند، یعنی سرانجام به صورت دائمی و رو به رشد به آن پیوند می زند.

پس زندگی او در چرخه دگرگون می شود و به زودی دیگر آن را نه در محدودیت ها، بلکه در پتانسیل ها زندگی می کند. هویت او به جای اینکه در رابطه با خواسته های ذهنی اش تعریف شود، به طور فزاینده ای در رابطه با او تعریف می شود. و او شروع به درک معنای " خود واقعی و عینی" می کند.

وقتی به خود واقعی و عینی پی برد، به وضوح می بیند که این خود، خودش است، به اضافه چیز دیگری در درون خودش که نمی بیند، اما احساس می کند در آنجا حضور دارد، چیزی به درونش می رود. چیزی هوشمندانه، دائمی و دائمی. چیزی که با چشمان خود نظاره می کند و جهان را آنگونه که هست تفسیر می کند و نه آن گونه که خود قبلاً آن را دیده است.

ما دیگر نمی گوییم این انسان « ذهنی» است، می گوییم « فوق ذهنی» است ، یعنی دیگر نیازی به تفکر برای دانستن ندارد. رنج هویت آنقدر از او دور است، از تجربه‌اش، که وقتی به گذشته‌اش نگاه می‌کند و آنچه اکنون هست را می‌بیند و آن را با آنچه بوده مقایسه می‌کند، شگفت‌زده می‌شود.

فصل2

Upward Evolution BdM-RG #62A و Downward Evolution
(اصلاح شده)

خوب، پس من تکامل انسان را جدا می کنم، من به او یک منحنی رو به پایین و یک منحنی رو به بالا را می دهم. ? منحنی رو به پایین را من "دورمان" می نامم، منحنی رو به بالا را تکامل می نامم. و امروز انسان در نقطه تلاقی این منحنی ها قرار دارد. بیایید یک تاریخ بگذاریم: 1969 اگر می خواهید. اگر به تکامل - نه از دیدگاه داروینیسم - بلکه از منظر غیبی بنگریم، به عبارت دیگر با توجه به تحقیقات درونی انسان و اگر به گذشته برگردیم، می‌توانیم فروپاشی دوازده هزار سال پیش را در آنجا پیدا کنیم. تمدن بزرگی که نام آتلانتیس بر آن نهاده شده است.

بنابراین دوره ای بود که انسان به شدت آنچه را که بدن اختری نامیده می شود توسعه داد که جنبه ای از آگاهی اوست که وسیله ای ظریف از آگاهی اوست که مستقیماً با همه چیزهای روانی-عاطفی مرتبط است. و سپس پس از نابودی این تمدن تا به امروز، انسان بخش دیگری از آگاهی خود را توسعه داد که به طور پنهانی می توان آن را رشد آگاهی ذهنی پایین نامید که باعث رشد بسیار پیشرفته عقل شد که امروزه توسط انسان استفاده می شود. برای درک دنیای مادی

در این سیاره پدیده جدیدی در آگاهی انسان به وجود آمد که می توان نام آن را همجوشی گذاشت یا نام بیداری هشیاری فوق العاده 1969و از سال (ذهن برتر) را روی زمین گذاشت. و مردانی در جهان هستند که در سطح ذهن پایین تر، بنابراین عقل، کار خود را متوقف کرده اند، و شروع به ایجاد لایه دیگری از آگاهی کرده اند که به آن آگاهی فوق العاده (ذهن برتر) می گویند. و این انسانها استعدادهایی را توسعه داده اند که در حال رشد هستند و آنها نیز با چرخه دیگری از تکامل، که می توان آن را نژاد ریشه ششم نامید، همزمان خواهد شد.

از نظر غیبی، وقتی از تکامل انسان صحبت می کنیم، در مورد آتلانتیس صحبت می کنیم که چهارمین نژاد ریشه با نژادهای فرعی آن بود، نژادهای هندواروپایی که ما بخشی از آنها هستیم، که بخشی از نژاد ریشه پنجم هستند. و نژادهای فرعی آن و اکنون آغازی در جهان برای یک نژاد ریشه جدید وجود دارد که نژادهای فرعی خود را نیز خواهد داد. و سرانجام هفتمین نژاد ریشه ای وجود خواهد داشت که انسان را قادر می سازد به سطحی از تکامل به اندازه کافی پیشرفته برسد که دیگر نیازی به استفاده ارگانیک از بدن مادی خود نداشته باشد. اما ما در حال حاضر با این موضوع سر و کار نداریم، بنابراین با ششمین نژاد ریشه ای سروکار داریم که نشان دهنده یک نژاد فیزیکی نیست، اما جنبه ای کاملاً روانی از آگاهی ذهنی جدید بشریت آینده را نشان می دهد.

بدیهی است که برای درک سیر تکامل انسان در این صفحه، از نقطه گرداب معکوس به سمت نهایی شدن آن، که بر اساس اطلاعاتی که به ما می رسد، شاید دو هزار و پانصد سال باشد، بدیهی است که انسان قرار است بگذرد. از طریق مراحل کاملاً خارق‌العاده آگاهی، یعنی به همان اندازه که مرد آتلانتیس در مقایسه با مرد نژادهای هند و اروپایی محدود بود، به همان اندازه که انسان امروز در مقایسه با مرد بعدی محدود است و محدود خواهد بود. تکامل هشیاری فوق‌العاده (ذهن برتر) روی زمین که توسط Aurobindo پیش‌بینی شده بود.

آنچه در تکامل آگاهی فرامنطقی (ذهن برتر) جالب است این است: به همان اندازه که امروز ما انسانها، انسانهای منطقی، انسانهای دکارتی، انسانهای بسیار انعکاسی از نژاد ریشه پنجم، به همان اندازه که گرایش داریم. باور کنیم که ذهن ما توسط ایگوی ما اداره می شود، به همان اندازه که فردا انسان متوجه خواهد شد که ذهن انسان توسط ایگو اداره نمی شود، که ذهن انسان در تعریف روانشناختی خود، بیان بازتابنده ایگو است، و منبع آن است. واقع در جهان های موازی که در حال حاضر می توان آن را «دنیای ذهنی» نامید، اما بعداً آن را «دنیای معماری» نامید .

به عبارت دیگر، منظور من این است که هر چه انسان زحمت یا ظرفیت یا آزادی بیشتری را برای کشف منبع اندیشه خود متحمل شود، امکان برقراری ارتباط تله روانی با جهان های موازی برای او بیشتر خواهد شد. تا سرانجام به سیر تکامل، در سطح جهانی، در سطح جهانی نژاد برسیم، تا بتوانیم اسرار حیات را چه در قلمرو ماده و چه در قلمرو اختری روح و نه در عالم، رمزگشایی کنیم. قلمرو ذهنی روح به عبارت دیگر، منظور من این است که او، انسان، به نقطه‌ای رسیده است که امروز ممکن است به یک حالت آگاهی ذهنی برای خودش برسد.

و وقتی می گویم آگاهی ذهنی خودکفا، منظورم آگاهی ذهنی مبتنی بر ارزش روانی حقیقت نیست. حقیقت یک اصطلاح است، یک اعتقاد شخصی یا یک اعتقاد اجتماعی یا یک اعتقاد جامعه شناختی جمعی است که بخشی از نیازهای عاطفی انسان به عنوان یک فرد یا جامعه به عنوان یک جمع است برای تضمین برتری در جهان ماده.

اما از نظر تکامل آگاهی آینده بشریت، پدیده حقیقت یا همتای روانشناختی آن، یا ارزش عاطفی آن، مطلقاً بی فایده خواهد بود، به این دلیل ساده که انسان دیگر قادر به استفاده از هیجانات وجدان خود نخواهد بود. ارزیابی روانشناختی دانش او او دیگر مجبور نیست از احساسات وجدان خود برای توسعه امنیت روانی خود استفاده کند.

بنابراین انسان در ذهن کاملاً آزاد خواهد بود تا بتواند در سطح روانی تمرین کند، بیان، بسط و تعریف موضوعات نهایتاً نامتناهی آگاهی جهانی را که بخشی از همه نژادهای جهان است که بخشی از آن هستند، انجام دهد. از همه نژادها در کیهان، و در واقع بخشی از وحدت تغییر ناپذیر روح، در تعریف مطلق آن، به عنوان منبع اصلی نور و حرکت آن در کیهان است.

بنابراین نقطه ای در تکامل بشریت فرا می رسد که سرانجام ایگو زمان از دست رفته خود را در آگاهی از خود جبران می کند و خود سرانجام با وارد کردن به آگاهی خود به مرزهای ممکن تعریف روانشناختی خود می رسد. پتانسیل خلاق ذهن پاک او، یعنی روح او.

و ما بر روی زمین، در نژادهای مختلف، در ملل مختلف، در زمان‌های مختلف، افرادی را کشف خواهیم کرد که آمیختگی را خواهند شناخت، یعنی در لحظه قادر خواهند بود به سوی منابع دانش آنچنان بزرگ جذب شوند. علم جهان از نظر تکنولوژی، تکنیک، پزشکی، روانشناسی یا تاریخ به کلی برانداز خواهد شد. برای چی ؟ زیرا برای اولین بار از زمان تکامل انسان، برای اولین بار از زمان هبوط روح به ماده و برای اولین بار از زمان اتحاد روح با مادیات، انسان سرانجام به ظرفیت تحمل معرفت مطلق خود می رسد. .

چیزی که من آن را معرفت مطلق می نامم، ظرفیت ذهن انسان برای تحمل و جذب نور خود است. دانش مطلق یک قوه نیست. علم مطلق جبر نیست. دانش مطلق نیاز نیست. معرفت مطلق یک غایت تکاملی اصلاحی است، یعنی بخشی از میدان عظیم فعالیت نور در کیهان و همه قلمروها، همه مصادیق هوشمند را قادر می‌سازد، یعنی - به همه گونه‌های باهوش در جهان می‌گوید که در یک مکان با هم ملاقات کنند. سطح ذهنی بالاتر، یعنی در صفحه ای از انرژی که به اندازه کافی قدرتمند است که احتمالاً در طول تکامل امکان ناپدید شدن نهایی مواد بدن را برای رستاخیز اجتناب ناپذیر بدن اثیری فراهم کند.

به این معنا که توانایی انسان در نهایت وارد شدن به یک جزء پرانرژی با خورشیدهای مختلف که ارگانیسم جهانی را می سازند و روح، نور و شالوده آن در حرکت و درک هستند، بی نهایت از آنچه ما امروز هستیم. به شعور اتمی بگو! بنابراین در طول تکامل به نقطه ای می رسد که انسان بدون نیاز به فکر کردن، بدون نیاز به فکر کردن، قادر خواهد بود در نهایت به روشی مقوله ای در ساخت ذهنی کهن الگوهای تکاملی و تکامل یافته های آگاهی جهانی بر روی زمین مداخله کند. . این بدان معناست که انسان در نهایت متوجه خواهد شد که یک موجود کاملاً هوشمند است.

انسان متوجه خواهد شد که هوش صرفاً بیان شکلی از آموزش نیست، بلکه هوش به طور مطلق ویژگی اساسی هر ذهنی در هر موضوعی است. فقط ما امروز در نقطه‌ای هستیم که به‌عنوان یک من یا خود انسانی، مجبوریم در محدوده‌هایی زندگی کنیم که با تأمل جهانی، یعنی تاریخ و حافظه بشریت بر ما تحمیل شده است.

و هنوز به انسان داده نشده است - زیرا علم کافی در این زمینه وجود ندارد - هنوز به انسان این توانایی داده نشده است که بداند و بفهمد که چگونه روان او چگونه کار می کند ، نفس او چگونه کار می کند ، نفس او چگونه کار می کند و اصطلاح هوش در تعریف جهانیش به چه معناست، به طوری که انسان امروز در دام کالبد اختری خود، یعنی حواسش افتاده است!

او موظف است به جای دانش بنیادی و جهانی خود، دانش محدود کننده کوچکی را که مشروط به تاریخ و موضوع در طول تکامل است، مورد تجدید نظر قرار دهد، همانطور که همه نظریه های علم باید چنین باشند، نه به این معنا که علم امروز مفید نیست. برعکس بسیار مفید است، اما به این معنا که علم امروز نیز سفر اجتناب ناپذیر خود را به سوی الغای خود انجام می دهد. همانطور که تمام تمدن ها سفر اجتناب ناپذیر خود را به سوی نابودی خود می گذرانند.

اما همانطور که یک تمدن واقعیت الغای خود را بسیار دشوار می یابد، علم نیز برای دستیابی به الغای خود دشوار خواهد بود. و این بسیار طبیعی است. نمی‌توان از موجوداتی که فکر می‌کنند یا موجوداتی که آگاهی خاصی دارند، خواست که زوال یا نابودی خود را در جهان ترویج کنند. ما موظف هستیم که از آنچه هستیم، از آنچه انجام داده ایم، از آنچه که می توانیم انجام دهیم، برای تکامل، برای اجازه دادن به بشریت برای تکامل آگاه شویم.

اما ما به عنوان یک فرد - من به صراحت می گویم به عنوان یک فرد - ما در نهایت موظف خواهیم بود با موقعیت های یک نظم جهانی و کیهانی در سیاره خود روبرو شویم، ما مجبور خواهیم بود با ابعادی روبرو شویم که در گذشته جنبش های خرافی بزرگی را ایجاد کرده است. در جهان؛ جنبش‌هایی که با تکامل علم از بین رفتند، و جنبش‌هایی که پس از آن به‌طور قاطعانه توسط علم رد شدند.

بنابراین ما به مرور زمان موظف خواهیم بود تجارب خاصی را مرور کرده و دوباره زنده کنیم تا متوجه شویم که کیهان نامحدود است. این که آگاهی انسان نامحدود است و انسان در باطن خود به اندازه آگاهی خود قدرتمند است. امروز در دنیایی که ما مجبوریم در تقاطع انبوهی از جریان های ذهنی زندگی کنیم که در مجموع... و وقتی می گویم به عنوان یک کل، قطعا به ایالات متحده نگاه می کنم که تجربه جمعی در رویارویی با فردیت به آهستگی تمایل به ایجاد یک روان پریشی جمعی دارد.

انسان را نمی توان به طور نامحدود در جهان مورد بمباران جریان های فکری قرار داد که تعداد آنها توسط تلویزیون یا روزنامه ها یا اشکال مختلف مطبوعات آزاد تقویت می شود. به نقطه ای می رسد که انسان دیگر نمی تواند این تنش روانی و روانی را که ناشی از تقابل های گوناگون حقیقت و دروغ است، تحمل کند. زمانی در تکامل آگاهی فوق‌العاده (ذهن برتر) بر روی زمین، انسان ناچار خواهد شد که واقعیت را در رابطه با خودش تعریف کند. اما «خود یکی» خواهد بود که جهانی خواهد بود، «خود یکی» نخواهد بود که مبتنی بر بازیگوشی روح خود یا غرور نفس خود یا ناامنی من خود باشد.

بنابراین، از آن لحظه، انسان قادر به درک پدیده انسانی، تمدن در تمام جنبه های آن خواهد شد. و او دیگر از نظر روحی و روانی با آنچه در حال رخ دادن است یا از آنچه در جهان رخ خواهد داد، « پرشده» (آزار) نخواهد شد . انسان شروع به آزاد شدن خواهد کرد. و از لحظه ای که شروع به آزاد شدن می کند، سرانجام زندگی را با کیفیت اساسی آن درک خواهد کرد. و هرچه بیشتر تکامل یابد، زندگی را به شیوه ای مطلق، یکپارچه و آموخته شده بیشتر درک خواهد کرد، به معنایی که امروزه بخشی از آگاهی نژاد پنجم نیست.

چرا این همه پرحرفی؟ اینکه انسان را کم کم بفهمد که بزرگترین وفاداری که می تواند به خودش بدهد، خودش را بسازد، وفاداری به خودش است. ما در قرنی زندگی می کنیم که عشق به فردگرایی، به ویژه در دنیای غرب، بسیار پیشرفته است. ما روز به روز بیشتر فردگرا شده ایم، اما فردگرایی، اگر یک نگرش باقی بماند، اساساً در واقعیت انسان ها ادغام نمی شود. به عبارت دیگر، راه رفتن در خیابان با شورت قرمز و دمپایی زرد و عشقبازی در نیویورک، در میدان تایمز نیویورک، نوعی فردگرایی است. اما این عجیب و غریب است، این نوعی اختر از آگاهی انسان است.

انسان نیازی ندارد فردیت خود را حفظ کند، فردیت خود را به معنای واقعی کلمه بیان کند، حساسیت های توده ها را زیر پا بگذارد یا حساسیت های مردم خود را زیر پا بگذارد یا حساسیت های جمعیت خود را نادیده بگیرد. این یک توهم است! و بخشی از مدهای مشخص قرن بیستم است، در نهایت پیش پا افتاده می شود، در نهایت حتی احمقانه می شود، در نهایت کاملاً فاقد زیبایی شناسی است. بنابراین انسان جدید، تکامل آگاهی فوق‌العاده (ذهنی بالاتر) روی زمین، در واقع به انسان اجازه می‌دهد تا آگاهی بسیار فردی، اما نه فردگرایانه را توسعه دهد.

انسان فردی خواهد شد چرا؟ زیرا واقعیت آگاهی او مبتنی بر آمیختگی روح او خواهد بود و در چشم انسانها به جهان فرافکنی نمی شود تا نوعی معاشقه با التقاط را آشکار کند. یک مرد برای واقعی بودن نیازی به پرسه زدن در دنیا و حاشیه بودن ندارد. برعکس. هرچه انسان هوشیارتر باشد، کمتر حاشیه ای خواهد بود، واقعی تر و در واقعیت خود گمنام تر می شود. زیرا حقیقت انسان چیزی است که بین او و خودش می رود نه بین او و دیگران.

اگر به تکامل ضروری یک نژاد ریشه در سیاره خود نگاه کنیم، این است که کمی پدیده انسانی را درک کنیم. این که مختصات ایجاد کنیم، صرفاً عملی است، صرفاً برای دادن چارچوبی از درک زمانی به رویدادهای اجتناب ناپذیر است! اما اگر از یک نژاد آگاه صحبت می کنیم، اگر از یک انسانیت آگاه صحبت می کنیم، مجبوریم از انسان ها و افراد آگاه صحبت کنیم.

تکامل آگاهی فوق‌العاده (ذهن برتر) روی زمین هرگز در مقیاس هیچ جمعی اتفاق نخواهد افتاد. تکامل آگاهی فرامنتال (ذهن برتر) روی زمین هرگز بیانگر یک نیروی جمعی نخواهد بود. همیشه این افراد در جهان خواهند بود که کم کم، بیشتر و بیشتر، به سمت آن نقطه ای در آگاهی خود جذب خواهند شد که در آن با منبع خود، روح خود، دوگانه خود، هر چه که آن را بنامیم، به این واقعیت متحد می شوند. بخشی از انسان است

اما حرکت اساسی در این مسیر بر این اساس خواهد بود: بر اساس درک پدیده تفکر است که از زمان واگذاری هرگز انجام نشده است. این کافی نیست که بگوییم: " من فکر می کنم، پس هستم". برای دکارت خوب بود که بگوید "من فکر می کنم، پس هستم" ، زیرا بخشی از این درک بود که فکر به خودی خود دارای قدرتی است که باید در سطح فرد تحقق یابد.

اما در سطح آگاهی خلاق، زمانی فرا خواهد رسید که اندیشه انسان به طور کامل و یکپارچه دگرگون شود. و انسان دیگر در طول تکامل فکر نخواهد کرد. فکر او به شیوه ای از بیان خلاق ذهن برترش تبدیل خواهد شد. و آن ذهن کاملاً تبدیل خواهد شد تله روانی به عبارت دیگر، انسان ارتباط آنی با فضاهای جهانی را تجربه خواهد کرد و این شیوه ارتباط دیگر بازتابی نخواهد بود. لحظه ای که فکر در ذهن انسان منعکس نمی شود، فکر نیز ذهنی نیست. ما دیگر نمی توانیم بگوییم که انسان فکر می کند، می گوییم که انسان با سطوح جهانی آگاهی خود ارتباط برقرار می کند.

اما برای اینکه انسان این موضوع را به طور یکپارچه درک کند، لازم است که آن فکر را درک کند، همانطور که امروز آن را تصور می کنیم، همانطور که امروز آن را زندگی می کنیم، همانطور که در ذهن ما تثبیت شده است، همانطور که توسط تولید یا درک می شود. ما به عنوان ایگوی

ناخودآگاه، باید درک خاصی را در ما بیدار کنیم، به این معنا که انسان باید بتواند بفهمد که فکرش به خودی خود او را در برابر خودش تقسیم می کند. فقط تا جایی که او به دلایل دگرگونی و ناخودآگاهی او را در معرض قطبیت خیر یا شر، راست و دروغ قرار دهد.

انسان از لحظه‌ای که ذهن خود را قطبی می‌کند، خواه مختصات منفی یا مثبت را ایجاد کند، فقط بین خود در سطح مادی و خود در سطح کیهانی و جهانی شکاف ایجاد کرده است. این بسیار مهم است! آنقدر مهم است که کلید اساسی تکامل بعدی است. چیزی که ما را وادار می کند همیشه افکارمان را در ارتباط با قطبیت زندگی کنیم، ناامنی اساسی نفس ماست. این ظرفیت قدرتمند و خون آشام احساسات ما است. این ناتوانی ما به عنوان یک من یا به عنوان یک فرد کم سواد یا تحصیلکرده است که نمی توانیم آنچه را که می دانیم تحمل کنیم.

هیچ مردی در دنیا نیست که چیزی نداند. همه انسان ها چیزی می دانند، اما هیچ مرجعی در سراسر جهان وجود ندارد، هیچ تعریف فرهنگی وجود ندارد، هیچ پشتوانه فرهنگی در جهان وجود ندارد که بتواند از یک مرد با دانستن چیزی حمایت کند. نهادهایی هستند که به خود حق می دهند چیزی را بشناسند تا این دانش را نهادینه کنند و ذهن انسان را با آن شرط کنند. این چیزی است که ما آن را علم در سطوح مختلف می نامیم، طبیعی است.

اما هیچ حرکت مخالفی وجود ندارد که در آن نهادهای جهان بتوانند اقتدارش را به انسان بدهند یا به او بازگردانند، یعنی بُعد کوچکی از خود را که روزی می‌تواند بسیار بزرگ شود، به او برگردانند، یعنی بعد نور خودش. و شما می توانید به روشی بسیار ساده در حوزه معنوی، در حوزه دینی امتحان بدهید. روزی که مراکز انسان به اندازه کافی باز باشد، در عرصه علم نیز می تواند همین کار را انجام دهد.

مردی که در دنیاست و مثلاً به دیدن یک روحانی یا کسی که کار دینی می‌کند و با او در مورد خدا صحبت می‌کند، می‌رود و می‌گوید: «خوب، خدا چنین چیزی است. چنین چیزی ، چنین چیزی ، یکی به او می گفت: « اما به چه حقی از خدا صحبت می کنی؟ به چه حقی از خدا حرف می زنی»...؟ و اگر انسان کمتر تکامل یافته باشد و بتواند واقعاً صورت خدا را تکه تکه کند تا اشکال دیگری را که بخشی از بُعد خلاق ذهن او هستند بیرون بیاورد یا ظهور کند، با نهادینه شدن خدا حتی بیشتر دفع خواهد شد. دانشی که مربوط به درک جهان های نامرئی

به همین دلیل است که می گویم انسان نمی تواند در آگاهی فرامنطقی (ذهن برتر) با حمایت جهان وارد جهان شود. انسان زمانی از آگاهی فرامنطقی (ذهن عالی) برخوردار خواهد شد که خود را به طور کامل از نیاز به حمایت دنیوی رها کند و در نهایت به آرامی شروع به درک و تحمل آنچه می داند کند. و شرط آن این است که در دام قطب صدق و باطل نیفتیم.

اگر انسان در دام تقابل حق و باطل بیفتد، وجدان خود را برانگیخته، نفس خود را ناامن می کند و نگرش افراطی نسبت به واقعیت پیدا می کند. درست و نادرست فقط مؤلفه های روانی ناتوانی ذهنی در دانستن را نشان می دهد! وقتی یک استیک خوب می خورید، تعجب نمی کنید که واقعی است یا تقلبی، قطبیت ندارد، به همین دلیل خوب است. اما اگر شروع به تعجب کنید که آیا موجودات موذی در آنجا وجود دارد، اوه، آنگاه معده شما پاسخ نمی دهد! و در سطح دانش، در سطح دانش، همین است.

دانش برای ذهن پایین تر همان است که دانستن برای ذهن برتر. دانش بخشی از نیاز نفس است در حالی که دانستن بخشی از واقعیت خود است. پس هیچ تقسیم و جدایی بین دانستن و دانستن وجود ندارد. دانش بخشی از یک سطح آگاهی و دانش بخشی از سطح دیگری است.

در حوزه معرفت، ما در مورد چیزهای خاصی صحبت می کنیم و در حوزه دانش از چیزهای دیگر صحبت می کنیم. این دو می توانند ملاقات کنند، با هم برادر شوند و خیلی خوب با هم باشند. طبقه چهارم همیشه خوب است و طبقه پنجم بالای آن... و انسان موجودی چند بعدی است، اما انسان نیز موجودی است که دارای آگاهی تجربی است و زندگی می کند. ما یک آگاهی تجربی روی زمین داریم. ما هیچ آگاهی خلاقانه ای نداریم.

به زندگی خود نگاه کنید! زندگی شما تجربه است! از لحظه‌ای که وارد دنیا می‌شوید، زندگی شما دائماً با تجربه است، اما انسان نمی‌تواند تا ابد بر روی تجربه زندگی کند. روزی انسان باید با آگاهی خلاق زندگی کند، در آن زمان زندگی ارزش زیستن دارد، زندگی بسیار بزرگ، بسیار گسترده می شود، در خلاقیت قدرتمند است و انسان از تجربه روحی دست می کشد. اما چرا انسان در این تجربه زندگی می کند؟ زیرا به نیروهای قدرتمندی متصل است - که من آنها را حافظه می نامم - که در واقع همان چیزی است که شما آن را "روح" می نامید.

انسان با روح خود زندگی نمی کند، او به روح وابسته است، او با روح زندگی می کند، دائماً توسط روح خون آشام می شود. افرادی که درباره تولد دوباره تحقیق کرده اند یا افرادی که در مورد بازگشت به زندگی در گذشته ای خاص تحقیق کرده اند، به خوبی تشخیص داده اند که افراد خاصی امروز از چیزهای خاصی رنج می برند، زیرا در زندگی قبلی آنها از علت آن رنج می بردند. امروزه افرادی هستند که نمی توانند وارد آسانسور (آسانسور) شوند، زیرا آسیب های ناشی از زندگی مادی را تجربه می کنند، یا در شرایط قبلی خفه شده اند، توانایی ندارند... خفه می شوند. پس انسان تجربه روح را زندگی می کند.

او زندگی می‌کند، به حافظه‌اش دلبسته است، همان‌قدر که خاطره ناخودآگاه بسیار وسیع جنبش تکاملی قبلی‌اش به همان اندازه خاطره بسیار گسترده‌ای که او امروز به عنوان یک موجود تجربی زندگی می‌کند. انسان نمی تواند به طور نامحدود از روی تجربه زندگی کند! این توهین به هوش جهانی اوست. این که انسان نتواند بگوید: « خب، خوب، ده سال دیگر می‌خواهم چنین کاری بکنم، در پنج سال دیگر می‌خواهم چنین کاری بکنم»، کاملاً با طبیعت انسان آشتی ناپذیر است. مردی که از آینده اش خبر ندارد!

با طبیعت انسان آشتی ناپذیر است که او ماهیت انسان قبل از خود را نمی شناسد. به عبارت دیگر، با روح انسان آشتی ناپذیر است که این روح در انسان مجبور شود بر اساس حکم عقل زندگی کند، زیرا انسان امروزی در سطح مادی بخشی از نسلی است که آگاهی آن در حال نزول است. شعور انسان باید

از نزول به ماده به سوی خروج نهایی به سوی اثیری، یعنی بخشی از واقعیت سیاره که در نهایت جهانی است که انسان طبیعتاً جاودانگی خود را در آن زندگی کند، بگذرد.

انسان آفریده نشده است که وارد ماده شود و بمیرد. آنچه ما مرگ می نامیم، یعنی بازگشت انسان یا روح به صفحه اختری، بخشی از ناخودآگاهی انسان است. این بخشی از این واقعیت است که انسان کاملاً از مدارهای جهانی که منشأ نسل او هستند، منشأ هوش او هستند، که منبع حیات او هستند، که منشأ خود سیاره‌ای او هستند، جدا شده است! پس انسان باید به سرچشمه بازگردد، اما انسان نمی تواند از طریق توهمات معنوی و تاریخی استقامت به مبدأ بازگردد.

انسان با استفاده از عقاید قدیمی که او را مجبور به زندانی شدن در ماده کرده است، نمی تواند به منبع خود بازگردد. قرار نیست انسان با استفاده از وسایل قدیمی که از او موجودی با آگاهی تجربی ساخته است به منبع خود بازگردد. انسان با ایمان به سرچشمه خود باز نمی گردد.

انسان با رشد تدریجی در طول تکامل خود، یعنی توانایی پشتیبانی از آنچه می داند، به منبع خود باز خواهد گشت.

اما در دنیای امروز، ما محکوم به اسطوره‌شناسی، به نظام‌بندی روان‌شناختی خودمان هستیم. ما محکوم به چنگال نگرش ذهنی روانشناختی هستیم که بر همه علوم انسانی تأثیر می گذارد: باور. چرا انسان نیاز به ایمان دارد؟ چون بلد نیست! چرا انسان نیاز به ایمان دارد؟ از آنجا که او یک موجود آگاهی تجربی است، بنابراین نوری در ذهن ندارد. او در حرکت بسیار تاریک آگاهی کوچک خود زندگی می کند، پس موظف است باور کند تا خود را به چیزی حیاتی و مطلق بچسباند.

اما این اعتقاد به مطلق که بخشی از شرطی شدن روانی نفس است، این اعتقاد به مطلق، توسط چه کسی ایجاد شده است؟ توسط مرد انفولشن تأسیس شد. شما خوب می دانید که اگر به دنیا بروید و داستانی را برای کسی تعریف کنید، داستانی که قرار است تعریف کنید، وقتی دریافت شود و توسط دیگری گفته شود، دیگر مانند داستانی که در ابتدا گفته اید نخواهد بود. .

تصور کنید که یک نفر به دنیا می رود و سعی می کند آنچه را که امروز می گویم تکرار کند، به عنوان یک شروع کننده، می توانید تصور کنید که فردا چگونه خواهد شد! بنابراین مردانی در گذشته وجود داشتند که کارهایی انجام می دادند، آغازگرانی بودند که به دنیا آمدند تا به تکامل بشریت کمک کنند. اما اینکه این موجودات چه گفته اند و از آنچه گفته اند گزارش شده، بحث دیگری است.

و من می توانم اساساً یک چیز را به شما بگویم - زیرا من این پدیده را سال هاست می شناسم - برای یک مرد کاملاً غیرممکن است که آنچه را که کاملاً گفته شده است تکرار کند. وقتی امشب به خانه رسیدید سعی کنید این کار را انجام دهید! غیرممکن است که انسان چیزی را که به طور کامل گفته شده تکرار کند. و من به شما می گویم چرا. زیرا آنچه که کاملاً گفته می شود - به عبارت دیگر آنچه توسط نفس رنگ آمیزی نشده است ، آنچه منجمد نشده است ، آنچه بخشی از ناخودآگاه انسان نیست ، اما آنچه بخشی از کیهان انسان است - معطوف به ایگو نیست. انسان یا به نفس انسان یا به عقل انسان. به روح او هدایت می شود.

و اگر انسان در روح خود نیست، چگونه انتظار دارید که او آنچه را روح دیگری قبلاً گفته است، بپذیرد؟ غیر ممکنه. بنابراین در آن لحظه رنگ آمیزی وجود دارد. و از رنگ آمیزی سخنان مبتکران، آنچه ما ادیان را به نفع تکاملی بشریت می نامیم متولد شد. و من موافقم و بسیار خوشحالم که این اتفاق می افتد و این کار انجام شده است، زیرا لازم است. اما زمانی در طول تکامل فرا خواهد رسید که انسان دیگر نیازی به حمایت اخلاقی نخواهد داشت تا به وجدان خود آگاهی کامل خود را بدهد. این همان آگاهی فرامنطقی (ذهن برتر) است.

و از آنجایی که ما با کبک‌ها صحبت می‌کنیم، از آنجایی که با مردمی صحبت می‌کنیم که به دلایل بسیار خوب، این شانس را داشته‌اند که نزدیکی خاصی به دنیای معنوی که دین به آنها داده است، تجربه کنند، در حال حاضر پیشرفتی از این نظر داریم. که در حال حاضر، ما موجوداتی هستیم که از قبل حساسیت خاصی نسبت به نامرئی داریم.

اما از آنجا تا ورود به جستجوی عمیقاً پنهانی برای آگاهی با استفاده از مسیرهای معنوی انطباق، ما را مستقیماً به قطبیت خود می برد. ما را به تضاد خوب و بد، حق و باطل می‌رساند و رنج بزرگی را برای ما در ذهن ایجاد می‌کند.

به همین دلیل است که می گویم: انسان آگاه، تکامل هشیاری فرامادی (ذهن برتر) روی زمین از لحظه ای آغاز می شود که انسان از قبل نیاز به عدم تسلیم افکار خود را به حقیقت و جعلی درک کرده باشد. اما به تدریج یاد بگیریم با آن زندگی کنیم و از حرکت آن حمایت کنیم تا این که این فکر روزی به کمال برسد، یعنی کاملاً در نور خودش، کاملاً دپولاریزه شود، تا در نهایت او و من، من... نفس، روح و روح متحد می شوند و انسان را موجودی واقعی می سازند.

موجود واقعی چیست؟ یک موجود واقعی یک موجود واقعی است! او موجودی نیست که به حقیقت نیاز دارد، موجودی نیست که حقیقت را می خورد. اگر حقیقت را بخوری، فردا دروغ را خواهی خورد، زیرا افرادی خواهند بود که تو را حتی بیشتر به محدوده بی نهایت واقعیت خواهند برد. اگر حقیقت را بخوری، روزی باید دوباره این قدم را برداری، زیرا تنها چیزی که برای انسان مناسب است، با وجدانش، مناسب روحش، متناسب با روحش، متناسب با نفس او، که با وجودش سازگار است. ، صلح است.

اما صلح چیست؟ صلح توقف است، توقف جستجو. می خواهی بگویی: " بله، اما باید جستجو کنی" ، می گویم: بله، انسان به دنبال آن است، با وجود خودت که دنبالش می گردی، همه انسان ها به دنبال آن هستند، اما در طول تکامل به نقطه ای می رسد که انسان می خواهد نه دیگر جستجو وجود نخواهد داشت، انسان دیگر نیازی به جستجو نخواهد داشت و انسان زمانی که سرانجام بفهمد که می داند، جستجو را متوقف می کند.

و در آنجا می گویید: " بله، اما چگونه می توان فهمید که می داند"... تا جایی که به خودت اجازه داری تحملش کنی خواهی دانست، تا جایی که نیازی به تماس با کسی برای فهمیدن نداری. اگر حق با شماست و سپس خواهید گفت: " خوب بله، اما اگر حق با ما باشد یا اگر فکر کنیم حق با ماست، خطرناک است". من می گویم: بله، زیرا مردی که به دنبال حق است، انسانی است که از قبل در جستجوی دلیل خود است!

اما آیا تجربیاتی در زندگی‌تان، در زندگی روزمره‌تان، در گوشه‌ی شخصی‌تان وجود ندارد، آیا مواقعی در زندگی‌تان وجود ندارد که بتوانید احساس کنید آنچه می‌دانید همین است؟ و وقتی اینطور است، همین است!

بنابراین شما اضافه می کنید و اضافه می کنید، و اضافه می کنید، و کسانی که توانایی اضافه کردن « همین است» خود را به دیگری « این آن است» به) دیگری « همین است»، اما یک « این است» که واقعی، یک " این است" که بر اساس غرور ذهن ساخته نمی شود، یک " این است" که بر روی معنویت یا غرور معنوی شما ساخته نمی شود، یک " همین است" که شخصی خواهد بود. برای شما، یک " همین است" که برای همه مردانی که ملاقات می کنید و در " همین است" آنها هستند جهانی خواهد بود ، در آن لحظه خواهید فهمید که این است !) (اگر ترجمه نمی شود این پاراگراف را حذف کنید) .

TÜRKÇE

Bernard de Montréal'in 2 konferansının transkripsiyonu ve çevirisi.

GEÇİCİ BİÇİM

Bu kitap yapay zeka tarafından çevrilmiş ancak bir kişi tarafından doğrulanmamıştır. Bu kitabı inceleyerek katkıda bulunmak isterseniz, lütfen bizimle iletişime geçin.

Web sitemizin ana sayfası: http://diffusion-bdm-intl.com/

E-posta adresimiz: contact@diffusion-bdm-intl.com

İÇİNDEKİLER

Tüm Difüzyon BdM Uluslararası ekibinden selamlar.

Pierre Riopel 18 Nisan 2023

BÖLÜM 1

KİMLİK CP036

Başkaları karşısında öz-kimlik, evrensel bir insan sorunudur. Ve bu sorun, İnsan modern toplum gibi karmaşık bir toplumda yaşadığında artar. Kimlik sorunu, kendini başkalarıyla karşılaştırdığı yaştan itibaren onu takip eden egonun yaşam ıstırabıdır. Ancak kimlik sorunu, egonun kendisini kendine göre, yani kendi ölçüsüne göre gerçekleştirmek yerine, aslında acı çeken diğer egolara karşı rekabetçi bir şekilde gerçekleştirmeye çalışmasından kaynaklanan yanlış bir sorundur . , onunla aynı problemden.

Ego, çiçeklerine hayranlıkla bakmak için çitinin ötesine diğerinin tarlasına bakarken, diğerinin de aynısını kendisine yaptığını göremez. Bugün insandaki kimlik ya da kimlik bunalımı o kadar şiddetlidir ki, zamanla yozlaşarak kişisel bilincin tamamen kaybolmasına dönüşen bir özgüven kaybına neden olur. Tehlikeli bir durum, özellikle de ego karakter olarak zaten zayıfsa ve güvensizliğe yatkınsa.

Kimlik sorunu, yani egonun bu kendini yüksek görmeme özelliği aslında bir yaratıcılık sorunudur. Ama ego yaratıcı olduğunda, özdeşlik sorunu bu şekilde ortadan kaldırılmaz, çünkü ego, nefs benliğinin yanılsamasını gerçekleştirene kadar asla kendisiyle tamamen tatmin olmaz. Böylece, düşük statülü bir ego, yüksek statülü bir ego ile aynı kimlik problemini yaşayacaktır, çünkü onunla bir başkası arasındaki karşılaştırma yalnızca ölçek olarak değişecek, ancak her zaman mevcut kalacaktır, çünkü ego her zaman gelişme gücündedir. Ve kendisi için aradığı gelişimin sonu yoktur.

Ancak kişisel gelişim, kendinize mutlu yaşamak için bir neden vermek için egonun altına saklandığı bir battaniyedir. Ama tüm gelişimin zaten bir arzu bedeni tarafından üretildiğini bilmiyor mu?

Kimlik sorunu, İnsanda gerçek zeka bilincinin yokluğundan kaynaklanır. İnsan aklıyla yaşadığı sürece, fikirlerinde yalnızca duyusal deneyimle desteklenir, bildiğini veya anladığını sandığı şeyin yerine benmerkezci deneyim yoluyla belirlenmemiş zekanın mutlak değerini koyması zordur.

İnsan, iz bırakmak için hayatta kendini göstermeyi arzuladığı sürece, bu arzunun ıstırabını çeker. Arzusuna ulaşmayı başarırsa, bir başkası onu sırtından iter ve bu böyle devam eder. Bu nedenle, İnsan'da herhangi bir yenilgi biçimi, statüsü ne olursa olsun, onun için herhangi bir kimlik krizi oluşturur, çünkü kimlik sorunu bir başarı sorunu değil, bir vicdan sorunu, yani gerçek bir zeka sorunudur. .

Hayatı boyunca gerçek zekanın zekadan üstün olduğunu keşfeden Adam, tezahür ettirebileceğini hissettiği kadar gerçek yaratıcılığın yokluğundan hâlâ muzdarip olsa da, kimlik sorunundan daha az acı çekmeye başlar. Ancak kimliği, kendisine uyan yaşam tarzına uyduğu zaman, yaratıcılığın sayısız biçimler alabileceğini ve her İnsanın kendisine uygun, zihinsel olarak uygun bir yaratıcılık biçimine sahip olduğunu anlayacaktır. Ve bu formdan, arzu bedeni ve yaratıcı zekası açısından mükemmel bir uyum içinde yaşayabilir.

Yaratıcı olmak, dünyayı değiştirmek değil, kendi için mükemmel bir şekilde yapmak, böylece iç dünyanın dışsallaştırılması anlamına gelir. Dünya böyle değişir: her zaman içten dışa, asla ters yönde. Üst beyin, kimlik sorununu fark etmeye başlar. Olduğu şeyin hâlâ bir şekilde eskisi gibi olduğunu görüyor. Ama aynı zamanda bedenleri değiştikçe, bilincinin büyüdüğünü ve daha önce bilinçsiz olan benliğin yüzeyinde kimlik sorununun yavaş yavaş ortadan kalktığını da görür.

Üst akıldaki kimlik sorununun kademeli olarak ortadan kaldırılması, sonunda onun hayatını gerçekten gördüğü gibi yaşamasına ve kendisi hakkında daha iyi ve daha iyi olmasına izin verir. İnsanda kimlikten ıstırap çekmek kadar zor olan hiçbir şey yoktur. Çünkü o aslında yanıltıcı biçimlerden muzdariptir, yani sıfırdan yarattığı nedenlerle, tam da zeki olmadığı, yani içindeki yaratıcı zekanın bilincinde olmadığı gerçeğinden dolayı.

Kimliğin bir tarafı, bazı durumlarda utanç, bazılarında utanç, çoğunlukta güvensizliktir. İyi ahlaklı bir insan, toplumsal düşünce ağlarına hapsolmuş zihnindeki toplumsal yansımadan başka bir şey değilken neden utançla yaşasın? Aynı şey, egonun başkalarının ne düşündüğünden hemen kurtulamamasından kaynaklanan utanç için de geçerlidir. Utanan ego, başkalarının düşünebileceği şeylerden kurtulursa, utancı ortadan kalkar ve gerçek kimliğine, yani bir Erkeğin kendisini her zaman kendi gününün ışığında görmesini sağlayan bu ruh haline daha çabuk erişebilir.

Kimlik sorunu, İnsan'da merkeziyetçiliğin yokluğundan kaynaklanır. Ve bu yokluk, İnsanı kendi zihninin, zihnin kanunlarını ve zihnin mekanizmalarını bilmeyen o parçasının kölesi yapan zihnin nüfuz etme gücünü azaltır. Öyle ki, kendi deneyimine bırakılan İnsan, zekasında ışıktan yoksundur ve İnsan doğasına ilişkin başkalarının görüşlerini kabul etmek zorunda kalır.

İnsan kendini merak ediyorsa, bu diğer Adam onunla aynı durumdaysa, başka bir Adamın onu aydınlatması nasıl mümkün olabilir? Ancak Erkek bunun farkına varmaz ve olayların egoya uyguladığı baskıya göre kimlik sorunu daha da kötüleşir.

Akıldaki ego, hiç şüphesiz gerçek zekasına uymayan düşünce tarzının tuzağına düşmüştür. Ve bu düşünme şekli, aklının gerçeğiyle çelişir, çünkü zekasının gerçeğini, örneğin sezgisiyle algılasaydı, onun gerçekliğini ilk reddeden o olurdu, çünkü akıl sezgiye inanmaz. bunu kendisinin irrasyonel bir parçası olarak görüyor. Ve zeka rasyonel olduğu ya da sözde rasyonel olduğu için, ona karşıt herhangi bir şey zeka olarak kabul edilmeye değmez. Ve yine de sezgi gerçekten de gerçek zekanın bir tezahürüdür, ancak bu tezahür hala egonun önemini ve zekasını kavrayabilmesi için çok zayıftır. Daha sonra mantığına geri çekilir ve kimlik sorununa ışık tutabilecek zihnin ince mekanizmalarını keşfetme fırsatını kaybeder.

Ancak, akıl serbest bırakmadığı ve ego içsel olarak kendini dinlemediği sürece, kimlik sorunu İnsan'da kalmalıdır. Ego, içindeki gerçek zekanın doğasına ve biçimine karşı duyarlı hale getirilirse, yavaş yavaş uyum sağlar ve bu zekaya giderek daha fazla yer açar. Zamanla, oraya giderek daha düzenli bir şekilde gider ve kendisi hakkında düşündüğü tek şeyin, muhakemesinin yüksek duvarlarının ötesine geçemeyen, gerçek zekasının psikolojik ve zihinsel bir çarpıtmasından başka bir şey olmadığını anladığında, kimlik sorunu ortadan kalkar.

Bildiğimiz şekliyle karmaşık bir toplumda, yalnızca egonun içsel gücü, gerçek zekası onu fikirlerin kabuğunun üzerine çıkarabilir ve gerçek kimliğinin kayasına oturtabilir. Ve toplum ne kadar çok parçalanırsa, geleneksel değerleri o kadar çok ufalanır, ego o kadar çok mahvolma yolundadır, çünkü artık modernliğin giderek daha şaşırtıcı hale gelen fenomeni karşısında dayanacak resmi sosyal iskelesi yoktur. hayat.

Ancak ego, kendi gizemini anlaması için gerekli anahtarları verebilecek kişileri dinlemeye her zaman hazır değildir. Çünkü psikolojik deformasyonu, öznel düşünce biçimine uymayan her şeyi sorgulamasına neden oluyor zaten. Bu nedenle, ego daha ileriyi görmeyi reddettiği için çok fazla suçlanamaz, ancak bugün daha ilerisini göremese de yarın, enerjinin içine işleme derecesine göre vizyonunun genişleyeceğini fark etmesi sağlanabilir.

Çünkü gerçekte kimliğinin duvarını kendi çabalarıyla aşan ego değil, acı çekerek, yani ışığının nüfuz etmesiyle, zihnin ötesinde, titreşimi kaydetmek için onu getiren ruhtur. zeka. Ve bu titreşimsel şok, sonun başlangıcı olur.

Gerçeğe açılan daha az gururlu egolar vardır , çünkü bir tür alçakgönüllülük onları zaten kendi ışıklarına yatkın hale getirir. Öte yandan, bu ışığın, bu ince ipliğin içinden geçemeyeceği kadar gururlu egolar da vardır. Ve onları yere seren ve daha gerçekçi kılan büyük dönüşlere, büyük aksiliklere en yatkın olanlar da bu egolardır.

Kimlik krizi, İnsanın olgunlaşmamışlığıyla özdeşleştirilir. Gerçek kimlik, gerçek olgunluğun gelişimini gösterir.

Ruh, eylemlerinde egodan bağımsızdır ve ego kendini evde hissettirmediği sürece iyi oynar. Bu, egonun bilmediği andır. Ve ortaya çıktığında kibirinin, gururunun, kendine, fikirlerine olan tutkusunun baskı altındaki bir yumurta gibi patladığını fark eder.

Ruhun çektiği ıstırabın, egonun önce anlayamadığı ama yaşamaktan da kendini alamadığı sebepleri vardır. Çalışan ruhtur. Onun için bir aşamadan diğerine geçme zamanı. Başlangıçta yaşadığı kimlik sorunu yön değiştirir ve gururu çocuk oyuncağı gibi yerle bir olur. Ego az ya da çok gururlu olsun, her şey güvensizliğe bağlıdır. Sıklıkla , gerçeğin saf fantezi olduğu sözde " katı", "güçlü" *egolarla karşılaşılır;* Ruh, egonun artık kontrol edemediği yaşam olaylarının baskısı altında zihinsel ve duygusal olarak titreştiğinde, kimlikleri üzerinde en fazla etkiyi çeken bu egolardır .

İşte bu zor deneyimler sırasında ego, zayıflığının gerçek ışığında kendini görmeye başlar. Orada, zekasının gururunun galip geldiği sahte kimliğinin güvenliğinin, ışığın titreşen baskısı altında patladığını görür. O zaman onun değiştiği, artık aynı olmadığı ya da acı çektiği söylenir. Ve bu sadece başlangıç, çünkü ruh sahte kimliğin duvarlarını yıkmaya başladığında işini durdurmaz. Çünkü bilincin, zekanın, gerçek iradenin ve sevginin İnsana inme zamanı gelmiştir.

Kendini sahte kimliğinden güçlü hisseden ego, titreşim şoku hissedildiğinde kendisini bir saz gibi zayıf hisseder. Ve ancak daha sonra, duyguyu ve alt zihni besleyen form üzerinde arzu bedeninin sahte gücünü değil, güçlerini, ruhun güçlerini geri kazanır.

İnsandaki kimlik bunalımı, egonun ruhun ışığına karşı direnişine tekabül eder. Bu karşılıklılık, egonun yaşamında bu dirençle orantılı bir ıstırap içerir. Ve ego tarafından psikolojik, simgesel ya da felsefi olarak algılansa da, tüm direnişler kayıtlıdır. Çünkü ruh için İnsanda her şey enerji iken, İnsan için her şey semboldür. Bu yüzden İnsan görmekte bu kadar zorlanır, çünkü bu formlardan kurtulduktan sonra göreceği şey, formun sembolü aracılığıyla değil, titreşim yoluyla olacaktır. Bu nedenle gerçeğin biçimle anlaşılmadığı, kendini ifade etmek için biçimi doğuran ve yaratan titreşimle bilindiği söylenir.

Kimlik sorunu her zaman bir semboloji fazlasına, yani İnsandaki öznel düşünce biçimlerine başvurur. Bu fazlalık, herhangi bir zamanda, ruhun ego ile düşünce formu sembolü aracılığıyla temas kurma çabasıyla çakışır, çünkü zihnin içinde onu egoya doğru geliştirmenin tek yolu budur.

Ego, derindeki nedenleri anlamadan, kendisini kendi karşısında konumlandırmaya çalıştığını fark eder. Ama hâlâ düşünce biçimlerinin, duygularının tutsağı olduğu için hareketine, hareketine inanıyor! Yani bu araştırma sürecinin sadece kendisinden kaynaklandığına inanır. Ve bu onun Aşil topuğudur, çünkü ego doğru ve yanlış yanılsaması içindedir, özgür irade yanılsaması içindedir.
Ruhun enerjisi sahte kimliğin bariyerini aştığında ve yıktığında, ego o zaman meselenin artık onun haklı olması değil, gerçek zekasına erişmesi olduğunu anlar. Sonra anlamaya başlar. Ve onun anladığını, iyi niyetleri ne olursa olsun aynı akılda olmayanlar anlamaz. Her şey sembolün dışında olduğu için her şey **titreşimlidir** .

Ego ve ruh birbirine uyum sağladığında kimlik sorunu düşünülemez çünkü ego artık gerçekliğin "örtüsünü " *(örtüsü)* kendi tarafından çekmezken, ruh diğer yandan çalışır. İkisi arasında yazışma vardır ve kişilik yararlanıcıdır. Çünkü kişilik her zaman ruh ve ego arasındaki uçurumun kurbanıdır.

İnsanda kimlik sorunu var olduğu sürece mutlu olamaz. Çünkü maddi hayatı yüzeyde iyi gidiyor gibi görünse de hayatında bir bölünme vardır. Ancak kendi bütünlüğü oranında gerçekten iyi gidebilir.

Modern insandaki kimlik bunalımı, yalnızca içlerinde büyük bir denge arzusu uyandıracak kadar yeterince aksilik yaşamış olanları olumlu yönde etkiler. Ancak bu denge arzusu, yalnızca ego, ruhun ince enerjisini manipüle etmek için işkence araçlarını bir kenara bıraktığında tam olarak gerçekleştirilebilir. Büyük maneviyatın olduğu insan yaşamı alanında, kimlik krizi, kişiyi kaçınılmaz olarak giderek artan bir maneviyata doğru iten bu içsel şeye karşı egonun bu büyük hassasiyetiyle karşılaşmadığı kadar şiddetli olabilir. daha büyük, daha çok aranan ve nihayetinde daha kusurlu.

İnsanlığın bu kategorisine ait olanlar, tüm biçimlerin, hatta en yüksek, en güzelinin bile ruhun gerçek yüzünü örttüğünü görmelidir, çünkü ruh ego düzleminde değildir; sonsuz görür ve ego forma, hatta ruhsal forma aşırı derecede bağlandığında, ruhtan geçmesi gereken kozmik enerjiye müdahale eder ve ruhun tüm alt ilkelerinin titreşim hızını yükseltir. hayatın efendisi olabilir. Supraakılsal (yüksek zihinsel) İnsan hayatın efendisi olduğunda, artık ruhsal olarak ruh düzlemine çekilmesine gerek yoktur, çünkü ona doğru inen ve ona ışık gücünü aktaran ruhtur, onun enerjisidir. .

İnsanın ruhsal kimliği, ruhun enerji formu aracılığıyla onun içindeki bir mevcudiyettir. Ancak bu enerji, kişilik üzerinde dönüştürme gücüne sahip olmasına rağmen, dönüştürme gücüne sahip değildir.

Ancak kişiliğin dönüşümü tek başına yeterli değildir çünkü bu İnsanın son yönüdür. Ve ego, ruhla da birleşmediği sürece, ruhsal kişilik, İnsan'ı kolaylıkla ahlaki değerlerinin hızlı bir şekilde değişmesine yönlendirebilir; öyle ki, zihin ve ruh duygusal dengesindeki herhangi bir eksiklik, onu maneviyatın şiddetli krizi, dini fanatizm.

Bu nedenle, şiddetle manevi İnsan bile kendisine ve topluma zarar verebilir. Çünkü fanatizm manevi bir hastalıktır ve ondan muzdarip olanlar, manevi formu özel olarak sömürdükleri için, başkalarında onları büyük inananlar, yani formun yeni köleleri yapacak kadar güçlü bir çekim yaratabilirler. Kendisi kadar cahil, ancak bu hastalık biçimine karşı daha duyarsız olanların teslimiyetçi inancından yardım alırsa, yalnızca ruhen hasta olanların yerinde tutabileceği bir kaide üzerinde fanatizm tarafından yükseltildi.

Giderek daha fazla insan, fanatik bir şekilde ruhaniyete kapılmadan, ruhaniyetlerinden fazlasıyla etkilenir ve sınırlarını, yani biçim yanılsamalarını bilmez. Er ya da geç geçmişe bakarlar ve maneviyatlarının yanılsamasına kurban gittiklerini anlarlar. Böylece kendilerini başka bir ruhani forma atarlar ve bu sirk, illüzyondan tiksinerek, ondan sonsuza kadar çıkıp bilincin formun ötesinde olduğunu anladıkları güne kadar yıllarca devam edebilir. Bunlar, formun sınırlarının ötesine geçme ve sonunda yüksek zihnin büyük yasalarını keşfetme fırsatına sahiptir.

Bu zamanda onlar için manevi kimlik krizi artık mümkün değil. Çünkü onlar, kendi deneyimlerinden, egonun deneyim zorunluluğundan çıkıp içindeki sadece akılüstü bilinci (yüksek akıl) bilmesi gereken güne kadar, her şeyin egoya karşı ruhun deneyimine hizmet ettiğini bilirler.

Manevi kimliğin krizi, giderek modern zamanların krizi haline geliyor. Çünkü İnsan artık sadece teknoloji ve bilimle yaşayamaz. Kendisine daha yakın başka bir şeye ihtiyacı var ve bilim bunu ona veremez. Ancak eski Ortodoks dini biçimi de yoktu. Bu nedenle, aradığını bulmak ya da tam olarak bilmediği ve bulmak istediğini aramak gibi kesin bir niyetle kendini sayısız ruhsal veya ezoterik-ruhsal maceraya atıyor. Dolayısıyla, deneyimi onu tüm mezheplerin, tüm felsefi veya ezoterik okulların sınırlarına getiriyor ve burada bir kez daha, eğer ortalamadan daha zekiyse, cevapları bulacağına inandığı sınırlar olduğunu keşfediyor.

Sonunda kendini yalnız bulur ve ruhsal kimlik krizi giderek daha dayanılmaz hale gelir. Ta ki içindeki her şeyin zeka, irade ve sevgiden ibaret olduğunu, ancak arayan Adam'ın gözlerinde gizli ve örtülü mekanizmayı keşfedecek kadar yasalarını henüz yeterince bilmediğini keşfedene kadar. Ne sürpriz gördü! Krizi sırasında aradığı şeyin, onu kendine, yani ona uyanmaya iten, içindeki ruhun bir mekanizması olduğunu anladığında.

Ve bu aşama nihayet başladığında, İnsan'ın egosu Man, ruhsuzlaştırır ve içindeki süperakılsal zekanın (yüksek akıl) doğasını anlamaya başlar ve onu uyandırır ve kendi dışında arayan tüm İnsanların yanılsamasını fark etmesini sağlar. dünyadaki en iyi niyetleri olan ve tüm bu sürecin, kendisini onunla titreşimsel temasa girmeye hazırlamak için egoyu kullanan ruhun deneyiminin bir parçası olduğunu henüz fark etmemiş olanlar.

İnsan artık kendi varlığının gerçekliğiyle temas halinde değildir. Ve bu temas kaybı dünya üzerinde o kadar yaygın ki, bu Dünya, geminin nereye gittiğini bilmeyen delilerle dolu bir gemiyi temsil ediyor. Görünmeyen güçler tarafından yönetiliyorlar ve hiç kimsenin bu güçlerin kökeni veya niyetleri hakkında bir fikri yok. İnsan, görünmez olandan o kadar uzun süre ayrı kaldı ki, gerçeklik kavramını tamamen yitirdi. Ve bu bilinç kaybı, onun varoluşsal sorununun duvarını yükselten sebeptir: kimlik. Yine de çözüm ona çok yakın ve aynı zamanda çok uzak. Keşke duymak istemediğini dinlemesini bilseydi.

Sözlerin savaşı ve fikirlerin savaşı, elinde kalan tek şey. Hangi İnsan, bir yanının büyük, bir yanının duyularıyla sınırlı olduğunu ve bu ikisinin bir araya gelebileceğini fark etmezse kendi kendine yetebilir? İnsan bir gün kendi dışında kimsenin onun yerine geçemeyeceğini ve bunu yalnızca kendisinin yapabileceğini anlasa... Ama kendisi için yaşamaktan korkar, çünkü başkalarının onun hakkında ne söyleyeceğinden korkar... Ne kadar zavallı!

Erkekler, illüzyona karşı mücadelesini sürekli kaybeden varlıklardır, çünkü onu canlı ve güçlü tutan onlardır. Herkes kendisine zarar vereni yok etmekten korkar. Gerçek bir kabus! Ve en kötüsü henüz gelmedi! Çünkü XX. Yüzyılın İnsanı, yıldızlar arasında hareket eden ve onun için bir zamanlar tanrı olan varlıkların kendisine doğru indiğini görecektir.

Kişisel kimlik sorunu gezegen ölçeğinde devam ediyor. Bu sorun, alt akıl ile üst akıl arasındaki bağlantı eksikliğinden kaynaklandığı için, etkisi hem dünya düzeyinde hem de kişisel düzeyde hissedilir, çünkü yalnızca yüksek akıl İnsana gezegeninin büyük gizemlerini açıklayabilir. eski tanrıları. Bu tanrılar eski tarihin bir parçası olduğu sürece, İnsanoğlu onlardan rahatsız olmaz. Ancak bu aynı varlıklar geri dönüp kendilerini modern bir ışık altında tanıttıklarında, şok küresel ölçekte yankılanır ve gerçek kimliğini keşfetmemiş olan Adam, kendisini sahte kimliği ile onun düşündüğü ve inandığı şeyler arasında sıkışmış halde bulur. döngüsel fenomen.

Zihni deneyime açıksa ve içinde gerçek zekayı, bilmediği ve bilmediği bir gezegen için en rahatsız edici olaylardan biri hakkında gerekli bilgiyi alıyorsa, İnsan bir gezegensel kimlik krizi yaşamaz çünkü kendi içindeki kişisel kimlik krizini çoktan çözmüştür.

İnsanlık, tarihte ve yaşamda bir dönüm noktasına doğru hızla ilerlediğinden, bireysellik, yani İnsan ile kozmos arasındaki giderek daha mükemmel hale gelen ilişki kurulmalıdır, çünkü kişinin İnsanda bulduğu titreşim gerçek bireysellikten gelir. gerçek kimliğinin ortaya çıktığını keşfetmiştir. Ve bu gerçek kimlik sabitlenmedikçe, bireysellik tam olarak gerçekleşmez ve İnsan'ın " olgun" olduğu, yani herhangi bir kişisel veya dünya olayıyla rahatsız edilmeden yüzleşmeye muktedir olduğu söylenemez, çünkü o zaten bilir. ve bunun nedenini biliyor.

Genel olarak kimlik krizinden bahsettiğimizde, insan ve toplum arasındaki ilişkiyi tanımlamaya çalıştığımız anlamında, bundan psikolojik bir şekilde bahsediyoruz. Ancak kimlik krizi bundan çok daha derine iniyor. Ulaşmamız gereken normallik, ölçü çubuğu haline gelen artık sosyal insan değildir. Tam tersine, normallik aktarılmalıdır, yani kendisi karşısında yeniden konumlandırılmalıdır.

İnsan, gerçek kimliğinin parantez içindeki normal İnsan kimliğinin üzerinde olduğunu fark etmeye başladığında, iki şeyin farkına varır. Birincisi, normal İnsanı endişelendiren şeyin artık onu endişelendirmemesi; ve normalin altındaki bir gezegeni parantez içinde itip kakan her şey normaldir. O zaman, bu perspektiften bakıldığında gerçek kimlik olgusu giderek daha önemli hale gelir, çünkü bu, hangi İnsanın normal ya da bilinçsiz İnsanın normal zayıflıklarının üstesinden gelebileceğini belirler ve dahası, bunu yapmayan Adamın daha normal olduğunu - ki yani, bilinçsiz ve nispeten dengeli İnsan, normal bir varlığı alt üst etme ve böyle bir İnsanı doğuran bir kültürün çökmesine neden olma riskini taşıyan gezegensel bir düzenin baskılarını destekleyebilir.

Gerçek kimliğini keşfeden bir Adam, kendi kültürünün ürünü olan ve yalnızca kendi kültürünün değerlerine göre yaşayan bir Adamı rahatsız etme riski taşıyan her türlü psikolojik deneyimin tartışmasız üstündedir. Çünkü aslında bir kültür, dış olaylar onu rahatsız etmeye, yani bilmediği ya da hiç farkında olmadığı bir gerçekliğe göre yeniden tanımlamaya geldiğinde, çok ince ve çok kırılgan bir tuvaldir. Çözülmemiş özdeşlik fenomeninin İnsan'daki tehlikesi budur.

Çünkü gerçek kimliğini keşfedemezse duygusal ve zihinsel olarak sosyal psikolojinin kölesi olacak ve döngü sonu olaylar normal gelişimini bozduğunda verdiği doğal tepkilere kapılacaktır. Deneyimi evrensel bir anlayış tarzına göre yaşayabilmek için burada İnsan'ın sosyo-bireysel tepkilerden özgür olması gerekir. Yalnızca gerçek kimlik, gerçek İnsana ve gerçek zekaya karşılık gelir. İnsanın sınırlayıcı duygularından bağımsız bir zekaya göre, yalnızca gerçek kimlik kozmik olayları zorlanmadan yorumlayabilir.

İnsandaki kimlik bunalımı sorunu, basit bir psikolojik sorundan çok bir yaşam sorunudur. İnsanın kendini ararken anlamaya çalıştığı psikolojik kategoriler, artık gerçek kimliğini keşfedenlere uymuyor, çünkü artık hayata karşı kendisiyle mücadele ederken duydukları ilgi aynı değil. Gerçek kimliği, varlığının her köşesini doldurmuş olarak, zihninin başka bir boyutuna, boyutuna veya enerji düzlemine yerleşmiş bir benlikle karşı karşıya kalır; gerçek kimliği olmayan bilinçsiz İnsanın duygusal ve zihinsel yapıları.

Kimlik bunalımı olgusu, İnsan için bir ıstıraptır, çünkü kendi içinde, kendisiyle, sürekli aradığı şeyle asla tam olarak mutlu olamaz. Onun için mutlu olmak, kalıcı olarak yaşamak istediği bir deneyimdir. Ancak, " mutlu" dediği şey olmak için kendinizi iyi hissetmeniz, yani dış dünya bu uyumu bozmadan mükemmel bir iç uyum içinde hissetmeniz gerektiğinin farkında *değildir* . Ona rengini veren zemini delip geçecek içsel güce sahip olana kadar hayatın kendisinden ayırt edilemez olduğunun farkına varmaz.

Gerçek kimliğini keşfeden bir Adam artık daha önce yaşadığı hayatı yaşamıyor. Renkler değişti, hayat artık aynı çekiciliğe sahip değil, her seviyede farklı. Çünkü diğer önceki yaşamdan, olanaklarını belirleyenin, kök saldığı kültür tarafından kategorik olarak dayatılan gerçek birey olması gerçeğiyle ayrılır.

Kimliğini keşfeden insanın hayatı, zaman içinde kaybolan ve artık sınırı, yani sonu olmayan bir sürekliliği temsil eder. Zaten bu farkındalık, yaşam biçimine ve yaratıcı yaşam biçimine müdahale eder. İnsan, kimlik sıkıntısı çektiği sürece, içindeki gerçek akılla teması olmadığı sürece, ancak ihtiyaçlarını karşılayabilir. Işıktayken artık kendini desteklemek zorunda değildir, çünkü zaten titreşim yoluyla yaşam tarzını bilir ve bu bilgi onun ihtiyaçları için gerekli olan yaratıcı enerjiyi üretmesini sağlar. Psikolojik hayatta kalma kategorisi, yalnızca İnsan'ın tüm kaynaklarını kullanan ve onları refahının emrine veren yaratıcı bir enerjiye yer bırakmak için kaybolur.

İnsanın kimlik sorununun üstesinden gelebilmesi için, içindeki değerlerin psikolojik düzlemden saf zeka düzlemine kayması gerekir. Psikolojik değerler, duyularıyla, duyusal materyali yorumlayan aklıyla sınırlı olduğu için krizine katkıda bulunurken, aklının onayına tabi olmayan bir ölçü çubuğuna ihtiyaç duyar.

İşte burada, içine nüfuz eden ve hareketini engelleyemediği bir şeye karşı onda ilk kez bir tür karşıtlık ortaya çıkar. Harekete geçildiğinde, egosundan ve kuruntularından bağımsız olan bu zekanın ışığıdır. İşte burada, uyanan Adam'ın yaşaması gerekene göre ışığın zekasına nüfuz etmeye yetecek kadar içsel bir ıstırapla sonuçlanan değerlerin yer değiştirmesi hissedilmeye başlar.

Değerlerdeki değişim, egonun belirli bir dengeyi korumasına izin vermek için yalnızca kademeli olarak yapılır. Ancak zamanla yeni bir denge kurulur ve toplumsal olarak konuşursak, ego artık normal değildir; o bilinçli. Yani, biçim ve norm illüzyonunun ötesini görür ve sübtil bedenlerinin titreşimini, bireyselliğinin dayanacağı seviyeleri ve gerçek kimliğini yükseltmek için giderek daha fazla bireyselleşir.

Değerlerin yer değiştirmesi aslında değerlerin bir çöküşüdür ama biz buna "yer değiştirme" diyoruz çünkü meydana gelen değişiklikler görme biçimini dönüştüren titreşimsel bir kuvvete karşılık gelir, böylece düşünme biçimi zekaya uyum sağlayabilir. Man'daki daha yüksek bir merkezin. Ego, titreşimle bu çöküşe tanık olmadığı sürece, sahte kimliğinin duvarlarını oluşturan düşünce kategorilerini, sembolleri tartışmaya devam eder. Ancak bu duvarlar zayıflamaya başlar başlamaz, değerlerin yer değiştirmesi, ego tarafından rasyonelleştirilemeyen derin bir değişime karşılık gelir. Ve onun tarafından akılcılaştırılamadığından, sonunda ışık tarafından çarpılır, yani sonunda ona kalıcı ve büyüyen bir şekilde bağlanır.

O halde hayatı döngüyle dönüşür ve çok geçmeden onu artık sınırlar içinde değil, potansiyeller içinde yaşar. Kimliği, öznel arzularına göre tanımlanmak yerine, giderek artan bir şekilde ona göre tanımlanıyor. Ve " gerçek ve nesnel benliğin" ne anlama geldiğini anlamaya başlar.

Gerçek ve nesnel ben'i idrak ettiğinde, bu ben'in kendisi olduğunu ve kendi içinde görmediği ama var olduğunu hissettiği başka bir şey olduğunu çok net görür, orada içine bir şey girer. Akıllı, kalıcı ve sürekli mevcut olan bir şey. Gözüyle izleyen ve dünyayı egonun önceden gördüğü gibi değil, olduğu gibi yorumlayan bir şey.

" zihinsel" olduğunu söylemiyoruz , onun " akılüstü (yüksek zihinsel)" olduğunu , yani bilmek için artık düşünmesi gerekmediğini söylüyoruz. Kimlikten ıstırap çekmek ona, yaşadıklarından o kadar uzak ki, geçmişine dönüp baktığında şaşırıyor ve şimdi ne olduğunu görüyor ve eskisi ile karşılaştırıyor.

BÖLÜM 2

Aşağı Doğru Evrim ve Yukarı Evrim BdM-RG #62A (değiştirilmiş)

Tamam, İnsan'ın evrimini ayırıyorum, ona bir aşağı eğri ve bir yukarı eğri veriyorum. ? Aşağıya doğru olan eğriye “involüsyon”, yukarıya doğru olana ise evrim adını veriyorum. Ve bugün İnsan, bu eğrilerin buluşma noktasındadır. Tarih koyalım: 1969 isterseniz. Evrime Darwinist bir bakış açısıyla değil, okült bir bakış açısıyla, yani insanın içsel araştırmalarına göre bakarsak ve zamanda geriye gidersek, çöküşün on iki bin yıl öncesini bulabiliriz. Atlantis adının verildiği büyük bir uygarlığın.

Dolayısıyla, İnsanoğlunun, bilincinin ince bir aracı olan ve psiko-duygusal olan her şeyle doğrudan ilişkili olan, bilincinin bir yönü olan astral bedeni yoğun bir şekilde geliştirdiği bir dönemdi. Ve sonra, bu medeniyetin bugüne kadar yok edilmesinden sonra, İnsan, bilincinin, gizli bir şekilde alt zihinsel bilincin gelişimi olarak adlandırılabilecek, bugün İnsan tarafından kullanılan zekanın çok ileri gelişimine yol açan başka bir bölümünü geliştirdi. maddi dünyayı anlamak için.

Ve 1969'dan itibaren bu gezegende, İnsan bilincinde füzyon adı verilebilecek ya da Dünya'da süperakılsal bilincin (yüksek akıl) uyanışı adı verilebilecek yeni bir fenomen olmuştur. Ve dünyada alt akıl düzeyinde, dolayısıyla akıl düzeyinde işlev görmeyi bırakan ve supraakılsal bilinç (yüksek akıl) adı verilen başka bir bilinç katmanı geliştirmeye başlayan İnsanlar var. Ve bu İnsanlar, gelişme sürecinde olan ve altıncı kök ırk olarak adlandırılabilecek başka bir evrim döngüsüyle çakışacak olan yetenekler geliştirdiler.

Esrarengiz bir şekilde, İnsanın evriminden bahsettiğimizde, beşinci kök ırkın bir parçası olan bizim de parçası olduğumuz Hint-Avrupa ırkları olan alt ırklarıyla dördüncü kök ırk olan Atlantis'ten bahsediyoruz. ve alt ırkları. Ve şimdi alt ırklarını da verecek olan yeni bir kök ırkın dünyasında başlangıç var. Ve eninde sonunda, İnsan'ın maddi bedeninin organik kullanımına artık ihtiyaç duymayacak kadar gelişmiş bir evrim düzeyine ulaşmasını sağlayacak olan yedinci bir kök ırk olacaktır. Ama şu anda bununla uğraşmıyoruz, dolayısıyla fiziksel bir ırkı temsil etmeyen, ancak gelecekteki İnsanlığın yeni zihinsel bilincinin tamamen psişik bir yönünü temsil eden altıncı kök ırkla uğraşıyoruz.

Aldığımız bilgilere göre belki de iki bin beş yüz yıl olan son haline, tersine dönen girdap noktasından, insanın bu düzlemdeki evrimini anlamak için insanın geçeceği açıktır. yani, Atlantis İnsanı Hint-Avrupa ırklarının İnsanına kıyasla ne kadar sınırlıysa, bugünün İnsanı da bir sonrakinin İnsanına göre o kadar sınırlı ve sınırlı olacaktır. Aurobindo tarafından tahmin edilmiş olan Dünya'daki süper akılsal bilincin (yüksek zihin) evrimi .

Supramental bilincin (yüksek zihin) evriminde ilginç olan şudur: Bugün biz insanlar, rasyonel insanlar, Kartezyen insanlar, beşinci kök ırkın çok yansıtıcı insanları kadar, bir eğilimimiz olduğu kadar. zihnimizin egomuz tarafından yönetildiğine inanmak, ne kadar yarın insan zihninin ego tarafından yönetilmediğini, insan zihninin psikolojik tanımında egonun yansıtıcı ifadesi olduğunu ve kaynağının şimdilik "zihinsel dünya" denebilecek, ancak daha sonra "mimari dünya" olarak adlandırılacak paralel dünyalarda yer almaktadır .

Başka bir deyişle, demek istediğim, İnsan düşüncesinin kaynağını keşfetme zahmetine veya kapasitesine veya özgürlüğüne ne kadar çok katlanırsa, paralel dünyalarla telepsişik iletişime girmesi o kadar mümkün olacaktır. sonunda evrimin seyrine, dünya düzeyinde, ırkın evrensel düzeyine varmak, yaşamın gizemlerini, hem madde aleminde hem de ruhun astral aleminde anında çözebilmek için. Ruhun zihinsel alanı. Başka bir deyişle, demek istediğim, İnsan, bugün kendi kendine yeterli bir zihinsel bilinç durumuna ulaşmasının mümkün olduğu bir noktaya geldi.

Kendi kendine yeten zihinsel farkındalık derken, gerçeğin psikolojik değerine dayalı zihinsel farkındalığı kastetmiyorum. Hakikat, bir birey olarak İnsanın veya bir kolektivite olarak toplumun madde dünyasında hakimiyeti sağlamak için duygusal ihtiyaçlarının bir parçası olan bir terim, kişisel bir inanç veya sosyal bir inanç veya kolektif sosyolojik bir inançtır.

Ancak, İnsanlığın gelecekteki bilincinin evrimi açısından, hakikat olgusu veya onun psikolojik muadili veya duygusal değeri, İnsan'ın vicdanının duygusallığını artık kullanamayacağı basit bir nedenden dolayı kesinlikle yararsız olacaktır. bilgisinin psikolojik değerlendirmesi. Artık benliğinin zihinsel güvenliğinin gelişmesi için vicdanının duygusallığını kullanmak zorunda kalmayacaktır.

Böylece İnsan, dünyadaki tüm ırkların bir parçası olan evrensel bilincin nihai olarak sonsuz temalarının psişik düzlemde ifadesini, detaylandırmasını ve tanımını yapabilmek için zihinde tamamen özgür olacaktır. kozmostaki tüm ırkların ve aslında Işığın orijinal kaynağı ve kozmosta hareketi olarak mutlak tanımıyla Ruhun değişmeyen birliğinin parçası olan ırklardır.

Dolayısıyla, İnsanlığın evriminde, egonun, benliğin bilincinde kaybettiği zamanı en sonunda telafi edeceği ve benliğin, bilincine sokarak psikolojik tanımının olası sınırlarına nihayet ulaşacağı bir nokta gelecektir. saf zihninin, yani Ruhunun yaratıcı potansiyeli.

Ve Dünya'da, farklı ırklarda, farklı uluslarda, farklı zamanlarda, kaynaşmayı bilecek, yani bir anda o kadar büyük bilgi kaynaklarına yönelebilecek bireyleri keşfedeceğiz. teknoloji, teknik, tıp, psikoloji veya tarih açısından dünya bilimi tamamen alt üst edilecek. Ne için ? Çünkü insanın tekamülünden bu yana ilk kez, ruhun maddeye inmesinden bu yana ilk kez ve ruhun madde ile ittifakından bu yana ilk kez insan, nihayet mutlak bilgisini taşıyabilecek kapasiteye ulaşmış olacaktır. .

Mutlak bilgi dediğim şey, insan zihninin kendi Işığını taşıyabilme ve soğurabilme kapasitesidir. Mutlak bilgi bir yetenek değildir. Mutlak bilgi kader değildir. Mutlak bilgi bir ihtiyaç değildir. Mutlak bilgi, ıslah edici bir evrimsel sondur, yani, Işığın kozmostaki büyük faaliyet alanının bir parçasıdır ve tüm alemlere, tüm akıllı varlıklara, yani - evrendeki tüm zeki türlerin bir noktada buluşmasını söylemesine olanak sağlar. daha yüksek zihinsel düzlemde, yani evrim sırasında muhtemelen eterik bedenin kaçınılmaz dirilişi için vücut malzemesinin nihai olarak ortadan kaybolmasına izin verecek kadar güçlü bir enerji düzleminde.

Başka bir deyişle, İnsan'ın evrensel organizmayı oluşturan ve onun Ruhu, Işığı ve temeli olan farklı güneşlerle hareket ve anlayışta nihayet enerjik bir bileşene girme kapasitesi. atomik bilinç diyoruz! Dolayısıyla, evrim sırasında, İnsan'ın düşünmek zorunda kalmadan, düşünmeye ihtiyaç duymadan, Dünya'daki evrimsel arketiplerin ve evrensel bilincin evrimcilerinin zihinsel inşasına kategorik bir şekilde nihayet müdahale edebileceği bir nokta gelecek. . Bu, İnsan'ın eninde sonunda kesinlikle zeki bir varlık olduğunun farkına varacağı anlamına gelir.

İnsan, Zekanın sadece bir eğitim biçiminin ifadesi olmadığını, fakat Zekanın herhangi bir konuda herhangi bir zihnin mutlak bir şekilde temel özelliği olduğunu anlayacaktır. Ancak bugün bir ego ya da insan benliği olarak evrensel düşüncenin, yani tarihin ve İnsanlığın hafızasının bize dayattığı sınırlar içinde yaşamaya zorlandığımız bir noktadayız.

Ve insana henüz verilmedi - çünkü bu alanda yeterli bilim yok - insana ruhunun nasıl çalıştığını, egosunun nasıl çalıştığını, egosunun nasıl çalıştığını bilme ve anlama yeteneği henüz verilmedi. Zekâ terimi evrensel tanımıyla ne anlama gelir ki, İnsan bugün astral bedeni, yani duyuları tarafından tuzağa düşürülmüştür!

Temel ve evrensel bilgisinin yerine, evrim sırasında gözden geçirilmek üzere tarih ve konu tarafından koşullanmış küçük bir sınırlayıcı bilgi koymak zorundadır, tıpkı bugün bilimin yararlı olmadığı anlamında değil, tüm bilim teorilerinin olması gerektiği gibi. aksine çok faydalıdır, ama bugün bilimin de kendi ortadan kaldırılmasına doğru kaçınılmaz yolculuğunu yapması anlamında. Tıpkı tüm medeniyetlerin kendi yok oluşlarına doğru kaçınılmaz yolculuklarını yapmaları gibi.

Ama tıpkı bir medeniyetin ortadan kaldırılmasının gerçekliğini çok zor bulması gibi, bilim de kendi ortadan kaldırılmasını sağlamayı zor bulacaktır. Ve bu çok normal. Düşünen varlıklardan veya belli bir bilince sahip varlıklardan dünyada kendi düşüşlerini veya kendi yok oluşlarını teşvik etmeleri istenemez. Evrimleşmek için, İnsanlığın gelişmesine izin vermek için ne olduğumuzun, ne yaptığımızın, ne yapabileceğimizin farkına varmak zorundayız.

Ama bireyler olarak -bireyler olarak açıkça söylüyorum- eninde sonunda gezegenimizde evrensel ve kozmik bir düzenin durumlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağız, geçmişte büyük hurafe hareketlerini yükselten boyutlarla yüzleşmek zorunda kalacağız. Dünyada; bilimin gelişmesiyle birlikte yok olan hareketler ve daha sonra bilim tarafından kategorik olarak reddedilen hareketler.

Dolayısıyla evrenin sınırsız olduğunun farkına varmak için zamanla bazı deneyimleri yeniden gözden geçirmek ve yeniden yaşamak zorunda kalacağız. İnsan bilincinin sınırsız olduğu ve İnsan'ın içselliği içinde bilincinin olabileceği kadar güçlü olduğu. Bir bütün olarak çok sayıda zihin akımının kavşağında yaşamak zorunda kaldığımız bir dünyada bugün çok önemli ... Ve bir bütün olarak söylediğimde, kesinlikle bunun nerede olduğu Amerika Birleşik Devletleri'ne bakıyorum. bireysellikle yüzleşmesindeki kolektif deneyim, yavaş yavaş kolektif bir psikoz yaratma eğilimindedir.

İnsan, sayıları televizyon, gazeteler ya da özgür basının çeşitli biçimleri tarafından artırılan fikir akımları tarafından sonsuza kadar dünyada bombardımana tutulamaz. Öyle bir noktaya gelecek ki İnsan, hakikat ve yalanlar arasındaki çeşitli yüzleşmelerden doğan bu psişik ve psikolojik gerilime artık dayanamayacak. İnsan, realiteyi kendisiyle ilişkili olarak tanımlamaya zorlanacağı zaman, Dünya üzerindeki süperakılsal (yüksek zihin) bilincin evriminde bir nokta gelecek. Ama evrensel olan "birin kendisi" olacaktır, kendi Ruhunun oyunbazlığına, kendi egosunun kibrine ya da kendi benliğinin güvensizliğine dayanan "birin kendisi" olmayacaktır.

İşte o andan itibaren İnsan, insan olgusunu, uygarlığı tüm yönleriyle anlamaya başlayacak. Ve artık dünyada olup bitenler veya olacaklar tarafından psikolojik olarak “ *doldurulmuş”* (*istismar edilmiş)* olmayacaktır . İnsan özgür olmaya başlayacak. Ve özgür olmaya başladığı andan itibaren, nihayet yaşamı temel niteliğiyle anlamaya başlayacaktır. Ve ne kadar çok gelişirse, hayatı o kadar mutlak, bütünsel ve öğrenilmiş bir şekilde, bugün beşinci kök ırkın bilincinin bir parçası olmayan bir anlamda anlayacaktır.

Neden tüm bu laf kalabalığı? İnsana, kendine verebileceği en büyük sadakatin, kendini yaratmanın, kendine sadakat olduğunu yavaş yavaş anlamasını sağlamak. Özellikle Batı dünyasında bireycilik sevgisinin çok ileri düzeyde olduğu bir yüzyılda yaşıyoruz. Giderek daha fazla bireyci olduk, ancak bireycilik, eğer bir tutum olarak kalırsa, temel olarak insan gerçekliğiyle bütünleşmiş değildir. Diğer bir deyişle, New York'ta, New York'un Times Meydanı'nda kırmızı külot ve sarı terliklerle sokakta yürümek ve sevişmek bir tür bireyciliktir. Ama bu eksantriklik, insan bilincinin bir astralizasyon biçimi.

İnsanın bireyselliğini koruması, bireyselliğini kelimenin somut anlamıyla ifade etmesi, kitlelerin hassasiyetlerini, kendi halkının hassasiyetlerini ya da toplumlarının hassasiyetlerini hiçe sayması gerekmez. Bu bir yanılsama! Ve yirminci yüzyılın karakteristik modasının bir parçası, sonunda banal oluyor, hatta sonunda aptallaşıyor, sonunda kesinlikle estetikten yoksun. Dolayısıyla, yeni İnsan, Dünya üzerindeki akılüstü (yüksek zihinsel) bilincin evrimi, gerçekten de İnsan'ın son derece bireyselleşmiş ama bireyci olmayan bir bilinç geliştirmesine izin verecektir.

İnsan neden bireyselleşecek? Çünkü bilincinin gerçekliği, Eksantriklikle bir tür flörtü ortaya çıkarmak için, Ruhunun kaynaşmasına dayanacak ve İnsanların gözünde dünyaya yansıtılmayacaktır. Bir Adamın gerçek olması için dünyayı dolaşması ve marjinal olması gerekmez. Aksine. İnsan ne kadar bilinçli olursa, o kadar az marjinal olur, o kadar gerçek olur ve kendi gerçekliğinde o kadar anonim olur. Çünkü İnsan'ın hakikati, kendisi ile başkaları arasında değil, kendisiyle kendi arasında giden bir şeydir.

Gezegenimizdeki bir kök ırkın gerekli evrimine bakarsak, insan olgusunu biraz anlamaktır. Koordinatları belirlememiz tamamen pragmatiktir, tamamen kaçınılmaz olaylara kronolojik bir kavrayış çerçevesi vermek içindir! Ama bilinçli bir ırktan, bilinçli bir İnsanlıktan söz ediyorsak, bilinçli İnsanlardan ve bireylerden bahsetmek zorundayız.

Dünyadaki süpraakılsal bilincin (yüksek akıl) evrimi asla herhangi bir kolektivite ölçeğinde gerçekleşmeyecek. Dünya üzerindeki akılüstü (yüksek akıl) bilincin evrimi asla kollektif bir gücün ifadesi olmayacaktır. Dünyada her zaman bireyler, bilinçlerinde kendi kaynaklarıyla, Ruhlarıyla, ikizleriyle, adına ne dersek diyelim, birleşecekleri o noktaya doğru azar azar, giderek daha fazla çekileceklerdir. İnsan'ın bir parçasıdır.

Ancak bu yöndeki temel hareket şuna dayanacaktır: Devirden bu yana hiç yapılmamış olan düşünce olgusunun anlaşılmasına dayanacaktır. “ *Düşünüyorum öyleyse varım”* demek yetmez . Descartes'ın *"Düşünüyorum öyleyse varım"* demesi iyiydi çünkü bu, düşüncenin kendi içinde birey düzeyinde gerçekleştirilmesi gereken bir güce sahip olduğunun kavranmasının bir parçasıydı.

Ama yaratıcı bir bilinç düzeyinde, İnsan düşüncesinin tamamen, bütünsel olarak dönüştürüleceği nokta gelecektir. Ve İnsan artık evrim sırasında düşünmeyecek. Düşüncesi, yüksek zihninin yaratıcı bir ifade tarzına dönüşecek. Ve bu zihin tamamen olacak telepsişik. Başka bir deyişle, İnsan evrensel planlarla anlık iletişimi deneyimleyecek ve bu iletişim modu artık yansıtıcı olmayacak. Düşünce, İnsan zihninde yansımayı bıraktığı anda, düşünce öznel olmaktan çıkar. Artık İnsanın düşündüğünü söyleyemeyiz, İnsanın kendi bilincinin evrensel planlarıyla iletişim kurduğunu söyleriz.

Ama insanın bunu bütüncül bir şekilde anlaması için, düşünceyi bugün kavradığımız, bugün yaşadığımız, zihnimizde sabitlendiği, üretildiği veya algılandığı şekliyle gerçekleştirmesi gerekecektir. bilinçsiz ego olarak bizler, içimizde belirli bir kavrayış uyandırmalıyız, yani İnsan, kendi düşüncesinin kendisini kendisine karşı böldüğünü anlayabilecek hale gelmelidir. Yalnızca, içe dönüklük ve bilinçsizlik nedenleriyle onu iyi ve kötü, doğru ve yanlış kutuplarına tabi tuttuğu sürece.

İnsan zihnini kutuplaştırdığı andan itibaren, ister negatif ister pozitif koordinatlar oluştursun, maddi düzlemde kendisi ile kozmik ve evrensel düzlemde kendisi arasındaki ayrımı yaratmıştır. Bu çok önemli! O kadar önemlidir ki, bir sonraki evrimin temel anahtarıdır. Düşüncelerimizi hep bir kutupluluk içinde yaşamamıza neden olan şey, egomuzun temel güvensizliğidir. Duygularımızın güçlü ve vampirik kapasitesidir. Bir ego olarak ya da kötü eğitimli ya da aşırı eğitimli bir birey olarak bildiklerimize katlanamama beceriksizliğimizdir.

Dünyada bir şey bilmeyen bir erkek yoktur. Bütün İnsanlar bir şeyler bilir ama dünya çapında bir otorite yoktur, kültürel bir tanım yoktur, dünyada bir Adamın bir şeyler bilmesini destekleyecek hiçbir kültürel destek yoktur. Bu bilgiyi tesis etmek ve İnsan zihnini bununla koşullandırmak için kendilerine bir şeyi bilme hakkını veren kurumlar vardır. Farklı düzeylerde bilim dediğimiz şey bu, normal.

Ama dünyadaki kurumların İnsana otoritesini verebileceği ya da geri verebileceği, yani bir gün çok büyüyebilecek olan kendisinin küçük boyutunu, kendi Işığını ona geri verebileceği karşıt bir hareket yoktur. Ve manevi alemde, dini alemde çok basit bir şekilde sınava girebilirsiniz. Bir gün İnsan'ın merkezleri yeterince açık olduğunda, aynı şeyi bilim alanında da yapabilecektir.

Dünyada olan ve örneğin bir din adamını veya din alanında çalışan birini görmeye giden ve onunla Tanrı hakkında konuşan ve şöyle diyen bir Adam: "Pekala, Tanrı böyle bir şeydir. böyle bir şey *, böyle bir şey”* , denilirdi ki ona: “ *Ama hangi hakla Tanrı'dan bahsediyorsun? Ne hakla Allah'tan bahsediyorsun”...?* Ve eğer İnsan daha az evrimleşmişse ve zihninin yaratıcı boyutunun bir parçası olan diğer formları ortaya çıkarmak veya ortaya çıkarmak için Tanrı'nın formunu gerçekten parçalayabilirse, Tanrı'nın kurumsallaşmasından daha da fazla rahatsız olacaktır. Görünmez dünyaların anlaşılması.

İşte bu yüzden, İnsanoğlunun, dünyanın desteğiyle, akılüstü bir bilinçte (yüksek akıl) dünyaya giremeyeceğini söylüyorum. İnsan, dünyevi destek ihtiyacından tamamen kurtulduğunda ve nihayet yavaş yavaş bildiklerini fark etmeye ve taşımaya başladığında, akıl üstü (yüksek akıl) bilince sahip olacaktır. Bunun şartı da doğru-yanlış kutuplaşması tuzağına düşmemektir.

İnsan doğru-yanlış kutuplaşmasının tuzağına düşerse vicdanını harekete geçirir, nefsini güvensizleştirir ve gerçeğe karşı aşırı tavırlar geliştirir. Doğru ve yanlış, yalnızca zihinsel bir bilme yetersizliğinin psikolojik bileşenlerini temsil eder! İyi bir biftek yediğinizde gerçek mi sahte mi diye düşünmezsiniz, kutuplaşma yoktur, bu yüzden iyidir. Ama içinde haşarat olup olmadığını merak etmeye başlarsan, o zaman miden tepki vermez! Ve bilgi düzeyinde, bilgi düzeyinde aynı şey.

Yüksek zihin için bilmek ne ise, alt zihin için de bilgi odur. Bilgi, egonun ihtiyacının bir parçasıdır, bilmek ise benliğin gerçekliğinin bir parçasıdır. Dolayısıyla bilmek ile bilmek arasında bir ayrım ya da ayrım yoktur. Bilgi, bir bilinç düzeyinin parçasıdır ve bilgi, diğerinin parçasıdır.

Bilgi aleminde belirli şeyler hakkında konuşuruz ve bilgi aleminde başka şeyler hakkında konuşuruz. İkisi tanışabilir, birlikte kardeşlik kurabilir ve birlikte çok iyi olabilir. Dördüncü kat, üstündeki beşinci katla her zaman iyidir… Ve İnsan çok boyutlu bir varlıktır, ancak İnsan aynı zamanda deneyimsel bir bilince sahip olan ve yaşayan bir varlıktır. Dünya üzerinde deneysel bir bilince sahibiz. Yaratıcı bilincimiz yok.

Hayatlarınıza bakın! Yaşamlarınız deneyimdir! Dünyaya girdiğiniz andan itibaren hayatınız sürekli olarak deneyimle ilgilidir, ancak İnsan sonsuza kadar deneyimle yaşayamaz. Bir gün İnsan yaratıcı bilinçle yaşamak zorunda kalacak, o zaman hayat yaşamaya değer, hayat çok büyük, çok engin oluyor, yaratıcılıkta güçlü oluyor ve İnsan ruh deneyimini yaşamaktan vazgeçiyor. Ama İnsan bu deneyimi neden yaşıyor? Çünkü o, benim hafıza dediğim, aslında sizin "ruh" dediğiniz güçlü güçlere bağlıdır.

İnsan Ruhuyla yaşamaz, ruha bağlıdır, ruhla yaşar, ruh tarafından sürekli vampirleştirilir. Yeniden doğuşu araştıran *ya da* belirli bir geçmişe dönmeyi araştıran insanlar, bugün belirli insanların belirli şeylerden muzdarip olduğunu çok iyi belirlediler, çünkü önceki yaşamlarında bu nedenden dolayı acı çektiler. Bugün maddi hayattan önce gelen travmaları yaşadığı için asansöre (asansöre) giremeyen ya da önceki koşullardan bunalan insanlar var, beceremiyorlar… Boğuluyorlar. Böylece İnsan, ruhun deneyimini yaşar.

O, önceki evrimsel hareketinin en geniş bilinçdışı anısı kadar, bugün deneysel bir varlık olarak yaşadığı en geniş anısı kadar yaşıyor, belleğine bağlı. İnsan, Dünya'daki deneyimden sonsuza kadar yaşayamaz! Bu onun Evrensel Zekasına bir hakarettir. İnsanoğlunun " *Vay be on yıl sonra şöyle bir şey yapmak istiyorum, beş yıl sonra şöyle bir şey yapmak istiyorum" diyememesi insanın doğasıyla kesinlikle bağdaşmaz, insanın doğasıyla* kesinlikle bağdaşmaz. Geleceğini bilmeyen adam!

Karşısındaki insanın doğasını bilmemesi insanın doğasıyla bağdaşmaz. Başka bir deyişle, İnsandaki bu Ruhun aklın buyruklarına göre yaşamaya zorlanması İnsan Ruhu ile bağdaştırılamaz, çünkü bugün maddi düzlemde İnsan, bilinci alçalmakta olan bir neslin parçasıdır. İnsan bilinci maddeye inişten eterik olana, yani nihayetinde Dünya olan ve İnsan'ın doğal olarak ölümsüzlüğünü yaşamak zorunda olduğu dünya olan gezegenin gerçekliğinin bir kısmına doğru nihai çıkışa doğru geçmelidir.

İnsan maddeye gelip ölmek için yaratılmadı. Ölüm dediğimiz, yani insanın veya ruhun astral aleme dönüşü dediğimiz şey, insanın bilinçsizliğinin bir parçasıdır. İnsanoğlunun kendi neslinin kaynağı olan, Zekasının kaynağı olan, canlılığının kaynağı olan, gezegensel benliğinin kaynağı olan evrensel devrelerden tamamen kopmuş olması gerçeğinin bir parçasıdır! Dolayısıyla İnsan kaynağa geri dönmelidir, ancak İnsan, içedönüşün ruhsal, tarihsel yanılsamalarıyla kaynağa geri dönemez.

İnsan kendisini maddenin tutsağı olmaya zorlayan eski fikirleri kullanarak kaynağına geri dönemeyecektir. İnsan, kendisini deneysel şuura sahip bir varlık yapan eski araçları kullanarak kaynağına geri dönmeyecektir. İnsan inanarak kaynağına dönmeyecektir.

İnsan, evrimi sırasında bildiklerini destekleme kapasitesini kademeli olarak geliştirerek kaynağına dönecektir.

Ancak günümüz dünyasında, bir mitolojiye, benliğimizin psikolojik bir sistematizasyonuna mahkumuz. Tüm Beşeri Bilimleri etkileyen psikolojik bir zihinsel tutumun pençesine mahkumuz: inanç. İnsan neden inanmaya ihtiyaç duyar? Çünkü bilmiyor! İnsan neden inanmaya ihtiyaç duyar? O deneyimsel bir bilinç varlığı olduğu için, zihinde Işık yoktur. Küçücük bilincinin çok karanlık devinimi içinde yaşar, bu yüzden kendisini yaşamsal ve mutlak bir şeye bağlamak için inanmak zorundadır.

Ama egonun psikolojik koşullanmasının bir parçası olan bu mutlağa olan inanç, bu mutlak olana olan inanç, kim tarafından kurulmuştur? Man of Involution tarafından kurulmuştur. Çok iyi bilirsiniz ki, dünyaya çıkıp birine bir hikaye anlatırsanız, anlatacağınız hikaye karşınızdaki tarafından alınıp anlatıldığında artık ilk başta söylediğiniz hikayeden farklı olacaktır. .

Birinin dünyaya çıkıp bugün söylediklerimi bir inisiye olarak tekrar etmeye çalıştığını hayal edin, yarın nasıl çıkacağını hayal edebilirsiniz! Yani geçmişte bir şeyler yapan İnsanlar vardı, İnsanlığın evrimine yardımcı olmak için dünyaya gelen İnisiyeler vardı. Ama bu varlıkların söyledikleri ve iddia ettiklerinin ne olduğu başka bir konudur.

Ve size esaslı bir şey söyleyebilirim - çünkü bu fenomeni yıllardır biliyorum - bir erkeğin mükemmel bir şekilde söyleneni mükemmel bir şekilde tekrar etmesi kesinlikle imkansızdır. Akşam eve gidince yapmaya çalış! Bir insanın mükemmel bir şekilde söyleneni tekrar etmesi imkansızdır. Ve sana nedenini söyleyeceğim. Çünkü mükemmel bir şekilde söylenen şey - yani ego tarafından renklendirilmeyen, astralize olmayan, İnsan bilinçsizliğinin bir parçası olmayan ama İnsan kozmikliğinin bir parçası olan - insanın egosuna yönelik değildir. İnsana ya da İnsan egosuna ya da İnsan zekasına. Onun Ruhuna yöneliktir.

Ve eğer Adam kendi Ruhunda değilse, başka bir Ruhun daha önce söylediklerini almasını nasıl beklersiniz? Bu imkansız. Yani o anda renklendirme var. Ve İnisiyelerin sözlerinin renginden, İnsanlığın evrimsel yararı için dinler dediğimiz şey doğdu. Ben de katılıyorum ve bunun olmasından ve bunun yapılmasından çok mutluyum çünkü bu gerekli. Ama evrim sırasında öyle bir zaman gelecek ki, İnsan artık kendi bilgisinin tamamını vicdanına vermek için manevi desteğe ihtiyaç duymayacaktır. Bu, akılüstü bilinçtir (yüksek akıl).

Ve Quebeck'lilerle konuştuğumuz için, çok iyi nedenlerle dinin onlara verdiği manevi dünyaya belirli bir yakınlığı deneyimleme şansı bulmuş bir halkla konuştuğumuz için, bu anlamda zaten bir ilerleme kaydettik. zaten biz zaten görünmeyene karşı belirli bir duyarlılığa sahip varlıklarız.

Ama oradan, içedönüşün ruhsal yollarını kullanarak derin okült bilinç arayışına girmek, bizi doğrudan benliğin kutbiyetine götürecektir. Bizi iyi ile kötünün, doğru ile yanlışın çatışmasına götürecek ve zihnimizde bizim için büyük acılar yaratacaktır.

Bu yüzden şunu söylüyorum: Bilinçli İnsan, süpraakılsal bilincin (yüksek akıl) Dünya üzerindeki evrimi, İnsanoğlunun kendi düşüncesini doğruya ve sahteye tabi kılmaması gerektiğini anladığı andan itibaren başlayacaktır. Ama yavaş yavaş onu yaşamayı öğrenmek ve bu düşünce bir gün mükemmel olana, yani tamamen kendi Işığında, tamamen depolarize olana kadar hareketini desteklemeyi, böylece sonunda ego, ben... Ego, ruh ve Ruh birleşir ve İnsanı gerçek bir varlık yapar.

Gerçek varlık nedir? Gerçek bir varlık, gerçek bir varlıktır! Gerçeğe ihtiyacı olan bir varlık değil, gerçeği yiyen bir varlık değil. Gerçeği yersen yarın yalanı yersin çünkü seni gerçekliğin Sonsuzluğu'nun sınırlarına daha da götürecek insanlar olacaktır. Gerçeği yersen bir gün yine bu adımı atmak zorunda kalırsın çünkü insana yakışan, vicdanına yakışan, ruhuna yakışan, nefsine yakışan, nefsine yakışan tek şey nefsine yakışandır. , barıştır.

Ama barış nedir? Huzur, arayışın durmasıdır, durmasıdır. " *Evet, ama aramak zorundasın"* diyeceksiniz , ben de derim ki: Evet, İnsan arıyor, siz kendinize rağmen tüm Erkekler arıyor, ama evrim sırasında öyle bir nokta gelecek ki İnsan arayacak. Artık arama olmayacak, İnsan artık aramak zorunda kalmayacak ve İnsan bildiğini nihayet anladığında aramayı bırakacak.

Ve orada diyeceksiniz ki: " *Evet, ama bildiğini nasıl bilebilirsin ki"...* Kendine katlandığın sürece bileceksin, öğrenmek için kimseyi aramana gerek kalmayacağın kadar. Eğer haklıysan. Ve sonra şöyle diyeceksiniz: " *Evet, ama haklıysak veya haklı olduğumuzu düşünüyorsak, bu tehlikelidir."* Şunu söyleyeceğim: Evet, çünkü haklı olmayı arayan bir Adam, zaten aklını arayan bir Adamdır!

Ama hayatında, günlük hayatında, kişisel köşende deneyimler yok mu, bildiğini hissettiğin zamanlar yok mu hayatında, öyle değil mi? Ve bu olduğunda, işte bu kadar!

işte bu" yu başka bir " *işte bu" ya,* başka bir " *işte bu"* ya ekleme yeteneğine sahip olacaklar , ama bir " *işte bu"* ki bu gerçek, zihnin gururu üzerine inşa edilmeyecek bir " *işte bu" ,* maneviyatınızın veya maneviyatınızın gururu üzerine inşa edilmeyecek bir " *işte bu" ,* kişisel olacak bir " *işte bu"* size göre, tanıştığınız ve onların "işte *bu"* larında yer alacak tüm erkeklerle evrensel olacak bir " *işte bu", o an* öyle olduğunu anlayacaksınız !) (tercüme edilemiyorsa bu paragrafı eleyin)

.

עִברִית HEBREW

. כנסים מאת ברנרד דה מונטריאול2תמלול ותרגום של

פורמט זמני

ספר זה תורגם על ידי בינה מלאכותית אך לא אומת על ידי אדם. אם תרצה לתרום על ידי סקירת ספר זה, אנא צור איתנו קשר.

העמוד הראשי של האתר שלנו: http://diffusion-bdm-intl.com/

הדוא"ל שלנו: contact@diffusion-bdm-intl.com

תוכן

ברכות מכל צוות Diffusion BdM Intl.

2023 באפריל 18פייר ריופל

פרק1

IDENTITY CP036

זהות עצמית מול אחרים היא בעיה אנושית אוניברסלית. והבעיה הזו מתגברת כאשר האדם חי בחברה מורכבת כמו החברה המודרנית. בעיית הזהות היא סבל החיים של האגו, סבל שעוקב אחריו מהגיל שבו הוא רואה את עצמו לעומת אחרים. אבל בעיית הזהות היא בעיה כוזבת הנובעת מהעובדה שהאגו, במקום לממש את עצמו על פי עצמו, כלומר על פי מידה שלו, מבקש לממש את עצמו באופן תחרותי מול אגו אחרים שסובלים, למעשה . , מאותה בעיה כמוהו.

בעוד האגו מסתכל מעבר לגדר שלו אל השדה של האחר כדי להתפעל מפרחיו, הוא לא מצליח לראות שהאחר עושה את אותו הדבר לעצמו. הזהות, או משבר הזהות באדם כיום הוא כה חריף, עד שהוא גורם לאובדן ביטחון עצמי שמתדרדר עם הזמן לאובדן מוחלט של התודעה האישית. מצב מסוכן, במיוחד אם האגו כבר חלש באופיו ונוטה לחוסר ביטחון.

בעיית הזהות, כלומר המאפיין הזה של האגו שלא רואה את עצמו גבוה כמוהו, היא למעשה בעיה של יצירתיות. אך כאשר האגו יצירתי, בעיית הזהות אינה מתבטלת בכך, שכן האגו לעולם אינו מרוצה לחלוטין מעצמו עד שהוא הבין את האשליה של האני הנמוך שלו. כך שאגו במעמד נמוך יחווה את אותה בעיית זהות כמו אגו במעמד גבוה יותר, כי ההשוואה בינו לבין אחר רק תשתנה בקנה מידה, אבל תמיד תישאר נוכחת, כי האגו תמיד בכוח שיפור. ואין סוף לשיפור שהוא מחפש לעצמו.

אבל שיפור עצמי הוא שמיכה שהאגו מתחבא תחתיה כדי לתת לעצמך סיבה כלשהי לחיות באושר. אבל האם הוא לא יודע שכל שיפור כבר נוצר על ידי גוף רצון?

בעיית הזהות נובעת מהיעדר תודעה של אינטליגנציה אמיתית באדם. כל עוד האדם חי לפי השכל שלו, הוא נתמך בדעותיו רק בחוויה החושית, קשה לו להחליף את מה שהוא חושב שהוא יודע או מבין בערך מוחלט של אינטליגנציה בלתי מוגדרת.דרך חוויה אגוצנטרית.

כל עוד האדם חפץ להתגלות בחיים, כדי להטביע את חותמו, הוא סובל מהרצון הזה. אם יצליח להשיג את רצונו, אחר ידחוף אותו מאחור וכו'. זו הסיבה שבאדם, כל צורה של תבוסה מהווה עבורו כל משבר זהות, יהיה מעמדו אשר יהיה, כי בעיית הזהות אינה בעיה של הצלחה, אלא בעיה של מצפון. כלומר בעיה של אינטליגנציה אמיתית. .

האיש שמגלה במהלך חייו שהאינטליגנציה האמיתית גוברת על האינטלקט, כבר מתחיל לסבול פחות מבעיית הזהות, למרות שהוא עדיין יכול לסבול מהיעדר יצירתיות אמיתית, שווה למה שהוא מרגיש שהוא יכול להפגין. רק כשהזהות שלו תואמת את אורח החיים המתאים לו, הוא יבין שיצירתיות יכולה ללבוש אינספור צורות, ושלכל אדם יש צורת יצירתיות שמתאימה לו. ומתוך צורה זו הוא יכול לחיות בהרמוניה מושלמת מבחינת גוף הרצון שלו והאינטליגנציה היצירתית שלו.

להיות יצירתי אין פירושו לשנות את העולם, אלא לעשות בצורה מושלמת עבור עצמו, כך שהעולם הפנימי יוחצין. כך העולם משתנה: תמיד מבפנים החוצה, אף פעם לא בכיוון ההפוך. השכל מתחיל להבין את בעיית הזהות. הוא רואה שמה שהוא עדיין קצת מה שהוא היה. אבל הוא גם רואה שככל שגופו משתנה, תודעתו גדלה ובעיית הזהות נעלמת אט אט, על פני מה שהיה קודם לכן האגו הלא מודע.

הביטול ההדרגתי של בעיית הזהות בהוויה העל-תודעת מאפשר לו סוף סוף לחיות את חייו כפי שהוא באמת רואה אותם, ולהיות טוב יותר ויותר עם עצמו. אין דבר באדם כל כך קשה כמו לסבול מזהות. כי הוא סובל בעצם מצורות הזויות, כלומר מסיבות שהוא יוצר מאפס, דווקא בגלל העובדה שהוא לא אינטליגנטי, כלומר מודע לאינטליגנציה היצירתית שבו.

צד אחד של זהות הוא בושה במקרים מסוימים, מבוכה באחרים, חוסר ביטחון ברוב. מדוע שאדם בעל מוסר טוב יחיה בבושה כאשר זו רק ההשתקפות החברתית במוחו הכלואה ברשתות המחשבה החברתית? כך גם לגבי המבוכה הנובעת מחוסר היכולת של האגו להיפטר מיד ממה שאחרים עשויים לחשוב. אם האגו הנבוך ייפטר ממה שאחרים יכולים לחשוב, המבוכה שלו הייתה נעלמת והוא יכול היה לגשת מהר יותר לזהותו האמיתית, כלומר למצב הנפשי הזה שגורם לאדם לראות את עצמו תמיד באור יומו שלו.

בעיית הזהות נובעת מהיעדר ריכוזיות באדם. והעדר זה מקטין את כוחה החודר של השכל, שעושה את האדם עבד של שכלו, של אותו חלק מעצמו שאינו יודע את חוקי הנפש ולא את מנגנוני הנפש. כך שהאדם, שנותר לניסיון שלו, חסר אור באינטליגנציה שלו והוא נאלץ לקבל את דעתם של אחרים לגבי טבעו של האדם.

אם האדם תוהה על עצמו, כיצד ייתכן שאדם אחר יאיר לו פנים, אם האדם האחר הזה נמצא באותו מצב כמוהו? אבל האיש אינו מבין זאת, ובעיית הזהות שלו מחמירה בהתאם ללחץ המופעל על האגו מהאירועים.

האגו בנפש ללא ספק לכוד בדרך החשיבה שלו שאינה מותאמת לאינטליגנציה האמיתית שלו. וצורת החשיבה הזאת סותרת את הממשי של תבונתו, כי אם היה תופס את ממשות תבונתו באמצעות האינטואיציה שלו, למשל, הוא היה הראשון לסרב למציאותו, כי השכל אינו מאמין באינטואיציה, הוא רואה בזה חלק לא הגיוני מעצמו. ומכיוון שהשכל הוא רציונלי או רציונלי כביכול, כל מה שמנוגד לו לא ראוי להכיר בו כאינטליגנציה. ועדיין, אינטואיציה היא אמנם ביטוי של אינטליגנציה אמיתית, אך ביטוי זה עדיין חלש מכדי שהאגו יוכל לתפוס את חשיבותו ואינטליגנציה שלו. לאחר מכן הוא נסוג לתוך הרציונל שלו ומאבד את ההזדמנות לגלות את המנגנונים העדינים של הנפש שיכולים לשפוך אור על בעיית הזהות שלו.

אבל בעיית הזהות חייבת להישאר באדם, כל עוד השכל לא הרפה והאגו לא הקשיב לעצמו, פנימי. אם האגו רגיש לאופי ולצורה של האינטליגנציה האמיתית שבתוכו, הוא מסתגל בהדרגה ועושה יותר ויותר את ביתו באותה אינטליגנציה. עם הזמן, הוא הולך לשם יותר ויותר בקביעות, ובעיית הזהות שלו נעלמת, כשהוא מבין שכל מה שהוא חשב על עצמו היה רק עיוות פסיכולוגי ומנטלי של האינטליגנציה האמיתית שלו, לא מסוגל לחרוג מהחומות הגבוהות של החשיבה שלו.

בחברה מורכבת, כפי שאנו מכירים אותה, רק הכוח הפנימי של האגו, האינטליגנציה האמיתית שלו, יכולים להרים אותו מעל קליפת הדעות ולהעמידו על סלע זהותו האמיתית. וככל שהחברה מתפוררת יותר, ככל שהערכים המסורתיים שלה מתפוררים יותר, כך האגו בדרך לאבדון, שכן אין לה עוד את הפיגום החברתי הפורמלי לעמוד מולו, מול התופעה המבלבלת ההולכת וגוברת של המודרנית. חַיִּים.

אבל האגו לא תמיד מוכן להקשיב למי שיכול לתת לו את המפתחות החיוניים להבנת המסתורין שלו. כי העיוות הפסיכולוגי שלו כבר מוביל אותו להטיל ספק בכל מה שלא תואם את דרך החשיבה הסובייקטיבית שלו. זו הסיבה שלא ניתן להאשים את האגו יותר מדי בסירובו לראות הלאה, אך ניתן להבין שלמרות שאינו יכול לראות רחוק יותר היום, מחר הראייה שלו תתרחב בהתאם למידת חדירת האנרגיה לתוכו.

כי למעשה, לא האגו הוא שמתגבר בכוחות עצמו על חומת זהותו, אלא הנשמה מביאה אותו על ידי הסבל, כלומר על ידי חדירת האור שלה, לרשום, מעבר לשכל, את הרטט. של מודיעין. והלם הרטט הזה הופך לתחילת הסוף.

יש פחות אגו גאים שנפתחים אל הממשי, כי סוג של ענווה כבר מעמיד אותם בפני האור שלהם. מצד שני, יש אגו גאים מכדי שהאור הזה יעבור דרכו, החוט העדין הזה. ואגו אלה הם המועדים ביותר לתפניות גדולות, נסיגות גדולות שמפילות אותם והופכות אותם למציאותיים יותר.

משבר הזהות מזוהה עם חוסר הבשלות של האדם. זהות אמיתית מדגימה התפתחות של בגרות אמיתית.

הנשמה עצמאית מהאגו בפעולותיה, ולאחרון יש משחק טוב, כל עוד היא לא מרגישה את עצמה בכוח בבית. זה הרגע הזה שהאגו לא יודע. וכשהוא מופיע, הוא מבין שהיהירות שלו, הגאווה שלו, ההתאהבות שיש לו בעצמו, ברעיונות שלו, פרצו כמו ביצה בלחץ.

לסבל הנשמה יש סיבות שהאגו לא יכול להבין בהתחלה, אבל גם לא יכול לעזור לחיות. הנשמה היא שעובדת. הגיע הזמן שיעבור משלב אחד לאחר. בעיית הזהות, אותה חווה בהתחלה, מכוונת את עצמה מחדש, וגאוותו קורסת כמו משחק ילדים. בין אם האגו יותר או פחות גאה, הכל מסתכם בחוסר ביטחון. לעתים קרובות נתקלים במה שנקרא אגו " סולידי", "חזק" , שעבורם המציאות היא פנטזיה טהורה; האגו הללו הם הסובלים מההשפעה הגדולה ביותר על זהותם, כאשר הנשמה מרטיטה את המנטלי והרגשי, תחת לחץ של אירועי חיים שהאגו כבר לא יכול לשלוט בהם.

שם, במהלך החוויות הקשות הללו, מתחיל האגו לראות את עצמו באור האמיתי של חולשתו. שם הוא רואה שהביטחון של זהותו הבדויה, היכן ששררה גאוות האינטלקט שלו, מתפרץ בלחץ הרטט של האור. אז אומרים עליו שהוא משתנה, שהוא כבר לא אותו דבר או שהוא סובל. וזו רק ההתחלה, כי כשהנשמה מתחילה לפרוץ את חומות הזהות הבדויה, היא לא מפסיקה את עבודתה. כי הגיע הזמן לירידה של התודעה לאדם, של אינטליגנציה ושל רצון ואהבה אמיתיים.

האגו, שמרגיש חזק מזהותו הבדויה, מרגיש חלש כמו קנה כשההלם הרטט מורגש. ורק אחר כך הוא מחזיר לעצמו את כוחותיו, את כוחות הנפש, ולא את כוחו הכוזב של גוף התשוקה שלו, על הצורה המזינה את הרגש ואת השכל התחתונה.

משבר הזהות באדם תואם את ההתנגדות של האגו לאור הנשמה. התכתבות זו כרוכה בחיי האגו בסבל פרופורציונלי להתנגדות זו. וכל התנגדות נרשמת, למרות שהיא נתפסת פסיכולוגית או סמלית או פילוסופית על ידי האגו. כי עבור הנשמה, הכל הוא אנרגיה באדם, אבל עבור האדם, הכל הוא סמל. זו הסיבה שהאדם כל כך מתקשה לראות, כי מה שהוא יראה, ברגע שהוא משוחרר מצורות אלה, יהיה דרך הרטט, לא דרך סמל הצורה. זו הסיבה שאומרים שהממשי אינו מובן על ידי הצורה, אלא ידוע על ידי רטט המחולל ויוצר את הצורה כדי לבטא את עצמה.

בעיית הזהות תמיד מעוררת עודף של סמליות, כלומר של צורות מחשבה סובייקטיביות באדם. העודף הזה, בכל זמן נתון, עולה בקנה אחד עם המאמץ של הנשמה ליצור קשר עם האגו דרך סמל צורת המחשבה, שכן זהו האמצעי היחיד שלה לפתח אותו אל האני בתוך הנפש.

האגו מבין, מבלי להבין את הסיבות העמוקות, שהוא מבקש למקם את עצמו מול עצמו. אבל כיוון שהוא עדיין שבוי בצורות המחשבה שלו, ברגשותיו, הוא מאמין בעצמו בתנועה שלו, בתנועה שלו! כלומר, הוא מאמין שתהליך המחקר הזה נובע רק ממנו. וזהו עקב אכילס שלו, כי האגו נמצא באשליה של נכון ולא נכון, באשליה של רצון חופשי.

כאשר אנרגיית הנשמה חודרת ושוברת את מחסום הזהות הבדויה, אז האגו מבין שהנקודה היא כבר לא שהוא צודק, אלא שתהיה לו גישה לאינטליגנציה האמיתית שלו. ואז הוא מתחיל להבין. ומה שהוא מבין לא מבינים מי שאינם נמצאים באותה בינה, יהיה רצונם הטוב אשר יהא. מכיוון שהכל נמצא מחוץ לסמל, הכל **רטט** .

בעיית הזהות היא בלתי נתפסת כאשר האגו והנשמה מסתגלים זה לזה, כי האגו כבר לא מושך את " הכיסוי" *(הכיסוי)* של המציאות מצידו, בעוד הנשמה פועלת בצד השני. יש התכתבות בין השניים, והאישיות היא הנהנית. כי האישיות היא תמיד קורבן של הפער בין הנשמה לאגו.

כל עוד בעיית הזהות קיימת באדם, הוא לא יכול להיות מאושר. כי יש חלוקה בחייו, גם אם נראה כי חייו החומריים על פני השטח הולכים טוב. זה יכול ללכת טוב רק בפרופורציה לאחדות עצמה.

משבר הזהות באדם המודרני משפיע לטובה רק על אלו שכבר סבלו מספיק מכשלים כדי לעורר בהם רצון גדול לאיזון. אבל הרצון הזה לאיזון יכול להתממש במלואו רק כאשר האגו הניח בצד את מכשירי העינויים שלו כדי לתמרן את האנרגיה העדינה של הנשמה. בתחום החיים האנושיים שבהם יש רוחניות גדולה, משבר הזהות יכול להיות חריף, אם לא יותר, מאשר במקום שבו לא נתקלים ברגישות הגדולה הזו של האגו למשהו הפנימי הזה שדוחף אותו ללא רחם לעבר רוחניות שהולכת ומתגברת. גדול יותר, יותר ויותר מבוקש ובסופו של דבר יותר ויותר לא מושלם.

אלה הנמנים עם הקטגוריה הזו של האנושות צריכים לראות שכל הצורות, אפילו הגבוהות ביותר, היפות ביותר, מצפות את הפנים האמיתיות של הנשמה, מכיוון שהנשמה אינה ממישור האגו; הוא רואה אינסוף, וכאשר האגו נקשר יתר על המידה לצורה, אפילו לצורה רוחנית, הוא מפריע לאנרגיה הקוסמית שצריכה לעבור דרך הנשמה ולהעלות את קצב הרטט של כל העקרונות הנמוכים יותר של הנשמה. עשוי להפוך לאדון החיים. כאשר האדם העל-נפשי (הנפשי הגבוה) הוא אדון לחיים, הוא כבר לא צריך להימשך רוחנית למישור הנשמה, כי הנשמה, האנרגיה שלו, היא היורדת אליו, ומעבירה אליו את כוח האור שלו. .

הזהות הרוחנית של האדם היא נוכחות בתוכו, דרך צורת האנרגיה של הנשמה. אבל לאנרגיה הזו אין כוח של התמרה, למרות שיש לה כוח של טרנספורמציה על האישיות.

אבל השינוי של האישיות לבדו אינו מספיק, כי זה ההיבט האחרון של האדם. וכל עוד האגו אינו מאוחד גם עם הנשמה, האישיות הרוחנית יכולה בקלות להוביל את האדם להמרה מהירה של המוסר שלו, עד כדי כך שכל חוסר איזון בנפש וברוח הרגשית, יכול להוביל אותו המשבר החריף של הרוחניות, הקנאות הדתית.

לפיכך, אפילו האדם הרוחני העז יכול להזיק לעצמו ולחברה. כי קנאות היא מחלה רוחנית, ומי שסובל ממנה יכול בקלות, בגלל הניצול המסוים של הצורה הרוחנית, ליצור אצל אחרים משיכה חזקה מספיק כדי להפוך אותם למאמינים גדולים, כלומר - נגיד עבדים חדשים לצורה, מועלה על ידי קנאות על הכן שרק חולה רוחנית יכול להחזיק במקומו, אם הוא נעזר באמונה הכנועה של אלה שהם בורים כמוהו, אבל חסרי רגישות יותר לצורה זו של מחלה.

יותר ויותר גברים, מבלי להפוך לרוחניים בקנאות, מתרשמים מדי מהרוחניות שלהם ואינם יודעים את גבולותיה, כלומר את אשליות הצורה. במוקדם או במאוחר הם מביטים אל העבר ומבינים שהם נפלו קורבן לאשליית הרוחניות שלהם. אז הם משליכים את עצמם לצורה רוחנית אחרת, והקרקס הזה יכול להימשך שנים רבות, עד ליום שבו, נגעלים מהאשליה, הם יוצאים ממנה לנצח, ומבינים שהתודעה היא מעבר לצורה. לאלה יש הזדמנות לחרוג מגבולות הצורה ולגלות לבסוף את החוקים הגדולים של השכל העליון.

משבר הזהות הרוחנית כבר אינו אפשרי עבורם בשלב זה. כי הם יודעים, מניסיונם, שהכל משרת את חווית הנשמה כנגד האגו, עד ליום שבו האגו עוזב את כורח החוויה להכיר רק את התודעה העליונה (השכל העליון) שבו.

משבר הזהות הרוחנית הופך יותר ויותר למשבר של הזמן המודרני. כי האדם כבר לא יכול לחיות על טכנולוגיה ומדע בלבד. הוא צריך משהו אחר קרוב יותר אליו, והמדע לא יכול לתת לו את זה. אבל גם לא הצורה הישנה של הדת האורתודוקסית. אז הוא זורק את עצמו על ראשו לאינספור הרפתקאות רוחניות או אזוטריות-רוחניות, מתוך כוונה מוצקה למצוא את מה שהוא מחפש, או לחפש את מה שהוא רוצה למצוא, ושהוא לא יודע לא בדיוק. לכן, הניסיון שלו מביא אותו לגבולות כל הכתות, כל האסכולות הפילוסופיות או האזוטריות, והנה שוב הוא מגלה, אם הוא אינטליגנטי יותר מהממוצע, שיש גבולות שבהם הוא האמין למצוא תשובות.

לבסוף הוא מוצא את עצמו לבד, ומשבר הזהות הרוחנית שלו הופך לבלתי נסבל יותר ויותר. עד ליום שבו הוא מגלה שהכל בו הוא אינטליגנציה, רצון ואהבה, אבל שהוא עדיין לא מכיר מספיק את חוקים כדי לגלות את המנגנון החבוי והמסועף בעיני האדם המחפש. איזו הפתעה הוא ראה! כשהוא מבין שמה שחיפש במהלך המשבר שלו היה רק מנגנון של הנשמה בתוכו ששימש להניע אותו קדימה להתעורר לעצמו, כלומר אליה.
וכשהשלב הזה סוף סוף מתחיל, האדם, האגו של האדם, מתנשא ומתחיל להבין את טבעה של האינטליגנציה העליונה (הנפש העליונה) שבתוכו המתעוררת, וגורמת לו לזהות את האשליה של כל בני האדם המחפשים מחוץ לעצמם, עם הכוונות הטובות ביותר בעולם, ושעדיין לא הבינו שכל התהליך הזה הוא חלק מהחוויה של הנשמה שמשתמשת באגו כדי להכין אותו לבוא איתה במגע רטט.

האדם כבר אינו בקשר עם מציאות הווייתו. ואובדן המגע הזה נפוץ כל כך על הגלובוס, שכדור הארץ הזה מייצג ספינה מלאה במטורפים שלא יודעים לאן הספינה הולכת. הם מונחים על ידי כוחות בלתי נראים, ולאיש אין מושג על מקורם של כוחות אלה, וגם לא על כוונותיהם. האדם היה מופרד מהבלתי נראה במשך כל כך הרבה מאות שנים שהוא איבד לחלוטין את מושג המציאות. ואובדן ההכרה הזה הוא הסיבה שמאחוריה מתנשאת חומת הבעיה הקיומית שלו: הזהות. ובכל זאת הפתרון כל כך קרוב אליו, ובו בזמן כל כך רחוק. לו רק ידע להקשיב למה שהוא לא רוצה לשמוע.

מלחמת המילים וקרב הרעיונות היא כל מה שנותר לו. איזה אדם יכול להיות עצמאי, אם הוא לא מבין שחל ממנו גדול, בעוד שאחר מוגבל על ידי חושיו, ושהשניים יכולים להתאחד? אם האדם היה יכול יום אחד להבין שאף אחד מחוץ לעצמו לא יכול בשבילו, ושרק הוא יכול בשביל עצמו... אבל הוא מפחד לחיות בשביל עצמו, כי הוא חושש ממה שיגידו עליו אחרים... מסכן ככל שהוא!

גברים הם יצורים שמפסידים ללא הרף במאבק באשליה, כי הם אלה ששומרים עליה חיה ועוצמתית. כולם מפחדים להרוס את מה שמזיק להם. סיוט אמיתי! והגרוע מכל עוד לפנינו! כי איש המאה העשרים יראה יורדים לקראתו יצורים שנעים בין הכוכבים, ואשר היו בעבר אלים עבורו.

בעיית הזהות האישית נמשכת בקנה מידה פלנטרי. מכיוון שבעיה זו נובעת מהיעדר הקשר בין השכל הנמוך לשכל העליון, השפעתה מורגשת הן ברמה העולמית והן ברמה האישית, שכן רק השכל העליון יכול להסביר לאדם את התעלומות הגדולות של הפלנטה שלו. האלים העתיקים שלה. כל עוד האלים הללו הם חלק מההיסטוריה העתיקה, האדם אינו מוטרד מהם. אבל כאשר אותן ישויות חוזרות ומתפרסמות באור מודרני, ההלם בקנה מידה עולמי מהדהד, והאדם שלא גילה את זהותו האמיתית מוצא את עצמו לכוד בין זהותו הבדויה - לבין מה שהיא חושבת ומאמינה - לבין תופעה מחזורית.

אם מוחו פתוח לחוויה והוא מקבל בתוכו אינטליגנציה אמיתית, המידע הדרוש הנוגע לאחת התופעות המטרידות ביותר עבור כוכב לכת שהוא אינו מכיר ואינו מכיר, האדם אינו חווה משבר זהות פלנטרי, כי יש לו. כבר פתר את משבר הזהות האישית בתוכו.

מאחר שהאנושות מתקדמת במהירות לקראת נקודת מפנה בהיסטוריה ובחיים, יש לבסס את האינדיבידואליות, כלומר את מערכת היחסים ההולכת ומשתכללת בין האדם והקוסמוס, כי מתוך האינדיבידואליות האמיתית יש לבסס את הרטט שאדם מוצא באדם גילה את זהותו האמיתית. וכל עוד זהות אמיתית זו אינה מיוצבת, האינדיבידואליות אינה מושגת לחלוטין, ואי אפשר לומר שהאדם " בוגר" , כלומר מסוגל להתמודד בכל אירוע אישי או עולמי מבלי להפריע, כי הוא כבר יודע על והוא יודע את הסיבה לכך.

כשמדברים על משבר זהות באופן כללי, מדברים עליו בצורה פסיכולוגית, במובן זה שאנו מנסים להגדיר את היחס בין האדם לחברה. אבל משבר הזהות הולך הרבה יותר עמוק מזה. זה כבר לא האיש החברתי שהופך למקל המדידה, לנורמליות שעלינו להשיג. להיפך, הנורמליות חייבת לעבור טרנספורמציה, כלומר להציב אותה מחדש מול עצמה.

כאשר האדם מתחיל להבין שזהותו האמיתית נמצאת מעל לזהותו הרגילה של האדם הנורמלי בסוגריים, הוא מבין שני דברים. ראשית, שמה שמדאיג את האדם הנורמלי כבר לא מדאיג אותו; ושכל מה שדוחף כוכב לא נורמלי, בסוגריים, הוא נורמלי. ואז תופעת הזהות האמיתית, במבט זו, הופכת חשובה יותר ויותר, מכיוון שהיא קובעת איזה אדם יכול להתגבר על החולשות הנורמליות של האדם הנורמלי או הלא מודע, ויותר מכך, קובעת שהאדם שלא עושה זאת הוא נורמלי יותר - ש כלומר, במידת הבלתי מודע והמאוזן יחסית האדם - יכול לתמוך בלחצים של סדר פלנטרי המסתכנים להרגיז ישות נורמלית ולגרום לקריסת תרבות שמולידה אדם כזה.

אדם שגילה את זהותו האמיתית הוא ללא עוררין מעל כל צורות של חוויות פסיכולוגיות המסכנות להפריע לאדם שהוא פשוט תוצר של תרבותו, ואשר חי רק לפי ערכי התרבות שלו. כי למעשה, תרבות היא בד דק מאוד ושביר מאוד כאשר אירועים חיצוניים באים להפריע לה, כלומר להגדיר אותה מחדש ביחס למציאות שהיא לא מכירה, או שהיא לגמרי לא מודעת לה. זוהי הסכנה באדם בתופעת הזהות הבלתי פתורה.

כי אם הוא לא יגלה את זהותו האמיתית, הוא יהיה עבד רגשית ונפשית לפסיכולוגיה החברתית ולתגובות הטבעיות שלו כאשר אירועי סוף מחזור משבשים את מהלך התפתחותו התקין. כאן האדם חייב להיות חופשי מתגובות סוציו-אינדיבידואליות, כדי להיות מסוגל לחיות את החוויה על פי אופן של הבנה אוניברסלית. רק הזהות האמיתית מתכתבת עם האדם האמיתי והאינטליגנציה האמיתית. רק הזהות האמיתית יכולה ללא קושי לפרש אירועים קוסמיים, על פי אינטליגנציה המנותקת מהרגשות המגבילים של האדם.

בעיית משבר הזהות באדם היא הרבה יותר בעיית חיים מאשר בעיה פסיכולוגית פשוטה. הקטגוריות הפסיכולוגיות שהאדם מבקש להבין בחיפוש אחר עצמו אינן מתאימות יותר למי שמגלה את זהותם האמיתית, כי אין להם עוד אותו עניין בחיים שהיה להם כשהם נאבקים עם עצמו. הזהות האמיתית שלו מילאה כל פינה בהוויה שלו, הוא מוצא את עצמו מתמודד עם עצמי שנמצא בממד אחר של המוח, הממד או מישור האנרגיה שלו שאינו ניתן לשיוך על ידי חיקוי מכיוון שהוא בלתי תלוי לחלוטין בקטגוריות הפסיכולוגיות הנוצרות על ידי המבנים הרגשיים והמנטליים של האדם הלא מודע ללא זהות אמיתית.

תופעת משבר הזהות היא סבל עבור האדם, כי הוא לעולם לא יכול להיות מאושר לחלוטין בעצמו, בעצמו, במה שהוא מחפש כל הזמן. עבורו, להיות מאושר זו חוויה שהוא רוצה לחיות לצמיתות. אבל הוא לא מבין שכדי להיות מה שהוא מכנה " שמח" , אתה צריך להרגיש טוב עם עצמך, כלומר להיות מסוגל להרגיש בהרמוניה פנימית מושלמת מבלי שהעולם החיצון יוכל להפריע להרמוניה זו. הוא לא מבין שהחיים אינם ניתנים להבחנה מעצמם עד שיש לו את הכוח הפנימי לנקב את הרקע שנותן להם את צבעם.

אדם שגילה את זהותו האמיתית כבר לא חי את אותם החיים שהוא חי קודם. הצבעים השתנו, לחיים אין עוד את אותו משיכה, הם שונים בכל רמה. שכן הוא נבדל מהחיים הקודמים האחרים בכך שהפרט האמיתי הוא שקובע את אפשרויותיו, במקום שהאחרון ייכפה עליו באופן קטגורי על ידי התרבות שבה הוא נטוע.

חייו של האדם שגילה את זהותו מייצגים המשכיות שאבדה בזמן ואין לה עוד גבול, כלומר סוף. כבר עכשיו, ההבנה הזו מתערבת באורח החיים ובאורח החיים היצירתי. כל עוד האדם סובל מזהות, כל עוד אין לו מגע עם האינטליגנציה האמיתית שבתוכו, הוא יכול לספק רק את צרכיו. כשהוא באור, הוא כבר לא צריך לפרנס את עצמו, כי הוא כבר יודע, על ידי רטט, את אופן חייו, וידיעה זו מאפשרת לו לייצר את האנרגיה היצירתית הדרושה לצרכיו. הקטגוריה הפסיכולוגית של הישרדות דועכת ומשאירה מקום רק לאנרגיה יצירתית המעסיקה את כל המשאבים של האדם ומעמידה אותם לרשותו לרווחתו.

כדי שהאדם יתגבר על בעיית הזהות שלו, חייבת להתרחש בתוכו עקירה של ערכים מהמישור הפסיכולוגי למישור האינטליגנציה הטהורה. בעוד הערכים הפסיכולוגיים תורמים למשבר שלו, מכיוון שהם מוגבלים לחושים שלו, לאינטלקט שלו המפרש את החומר החושי, הוא זקוק למוט מדידה שאינו נתון לאישור השכל שלו.

כאן מתעוררת בו לראשונה מעין התנגדות למשהו שחודר לתוכו ושאין ביכולתו למנוע בתנועתו. כאשר התנועה מתחילה, האור של האינטליגנציה הזו הוא שאינו תלוי באגו ובכימרות שלו. כאן מתחילה להיות מורגשת עקירת הערכים שגורמת לסבל פנימי, מספיק כדי לחדור לאינטליגנציה של האור בהתאם למה שחייב לחיות על ידי האדם המתעורר.

השינוי בערכים נעשה רק בהדרגה, על מנת לאפשר לאגו לשמור על איזון מסוים. אבל עם הזמן, נוצר איזון חדש והאגו כבר לא נורמלי, מבחינה חברתית; הוא בהכרה. כלומר, הוא רואה מבעד לאשליית הצורה והנורמה, ונעשה יותר ויותר אינדיבידואלי על מנת להעלות את הרטט של גופיו העדינים, את הרמות שעליהן תתבסס האינדיבידואליות שלו ואת זהותו האמיתית.

עקירת הערכים היא למעשה קריסת ערכים, אבל אנו קוראים לזה "עקירה", כי השינויים המתרחשים תואמים כוח רטט אשר הופך את אופן הראייה, כך שאופן החשיבה יוכל להתאים את עצמו לאינטליגנציה של מרכז גבוה יותר באדם. כל עוד האגו לא היה עד להתמוטטות זו על ידי רטט, הוא ממשיך לדון בקטגוריות של מחשבות, של סמלים, המהווים את חומות הזהות הבדויה שלו. אבל ברגע שהחומות האלה מתחילות להיחלש, עקירת הערכים תואמת לשינוי עמוק, שלא ניתן לתרץ על ידי האגו. ולא יכול להיות רציונלי על ידו, הוא סוף סוף מוכה על ידי האור, כלומר, סוף סוף הוא מקושר אליו באופן קבוע וגדל.

חייו, אם כן, משתנים במחזוריות ובקרוב, הוא כבר לא חי אותם בגבולות, אלא בפוטנציאלים. הזהות שלה יותר ויותר מוגדרת ביחס אליה, במקום להיות מוגדרת ביחס לרצונות הסובייקטיביים שלה. והוא מתחיל להבין מה המשמעות של " האני האמיתי והאובייקטיבי" .

כשהוא מממש את האני האמיתי והאובייקטיבי, הוא רואה בבהירות רבה שהאני הזה הוא הוא עצמו, פלוס משהו אחר בתוכו שהוא לא רואה, אבל שהוא מרגיש שהוא נוכח, שם משהו נכנס לתוכו. משהו אינטליגנטי, קבוע ונוכח כל הזמן. משהו שמתבונן בעיניים, ומפרש את העולם כפי שהוא, ולא כפי שהאגו ראה אותו קודם.

אנחנו כבר לא אומרים שהאדם הזה הוא " נפשי", אנחנו אומרים שהוא " על-נפשי (נפשי גבוה יותר)" , כלומר שהוא כבר לא צריך לחשוב כדי לדעת. הסבל מזהות כל כך רחוק ממנו, מניסיונו, שהוא מופתע כשהוא מסתכל אחורה על עברו, ורואה מה הוא עכשיו ומשווה אותו למה שהיה...

פרק2
אבולוציה כלפי מטה ואבולוציה כלפי מעלה *BdM-RG #62A (שונה)*

אוקיי, אז אני מפריד בין האבולוציה של האדם, אני נותן לו עקומה כלפי מטה ועקומה כלפי מעלה. ? לעק כלפי מטה אני קורא "אינבולוציה", לעקומה כלפי מעלה אני קורא אבולוציה. והיום האדם נמצא בנקודת המפגש של העקומות הללו. בוא נשים תאריך: 1969 אם אתה רוצה. אם נסתכל על האבולוציה - לא מנקודת מבט דרוויניסטית - אלא מנקודת מבט נסתרת, במילים אחרות על פי מחקריו הפנימיים של האדם ואם נחזור אחורה בזמן, נוכל לאתר שם לפני שנים עשר אלף שנה את הקריסה של ציוויליזציה גדולה ששמה של אטלנטיס ניתן לה.

אז זו הייתה תקופה שבה האדם פיתח באופן אינטנסיבי את מה שנקרא הגוף האסטרלי שהוא היבט של התודעה שלו, שהוא כלי עדין של התודעה שלו, שקשור ישירות לכל מה שהוא פסיכו-רגשי. ואז לאחר חורבן הציוויליזציה הזו עד היום, האדם פיתח חלק נוסף בתודעתו, שניתן לכנותו באופן נסתר התפתחות התודעה השכלית התחתונה, מה שהוליד את ההתפתחות המאוד מתקדמת של השכל, שהיום משמש את האדם. להבין את העולם החומרי.

ומשנת 1969 על הפלנטה הזו, הייתה תופעה חדשה בתודעת האדם שניתן לתת לה את השם של היתוך או שניתן לתת לה את השם של התעוררות של התודעה העליונה (המוח הגבוה) על פני כדור הארץ. ויש אנשים בעולם שהפסיקו לתפקד ברמה של השכל התחתון, ולכן של השכל, ושהחלו לפתח עוד רובד תודעה שנקרא התודעה העליונה (השכל העליון). והאנשים האלה פיתחו יכולות שנמצאות בתהליך התפתחות ושגם הם יחפפו למחזור אחר של אבולוציה, שאפשר לקרוא לו גזע שורש שישי.

באופן נסתר, כשאנחנו מדברים על האבולוציה של האדם, אנחנו מדברים על אטלנטיס שהיה גזע השורש הרביעי עם תת-הגזעים שלו, הגזעים ההודו-אירופיים שאנו חלק מהם, שהם חלק מגזע השורש החמישי. ותתי הגזעים שלו. וכעת יש התחלה בעולם של גזע שורש חדש אשר יתן גם את תת-גזעו. ובסופו של דבר יהיה גזע שורש שביעי שיאפשר לאדם להגיע לרמת אבולוציה מתקדמת מספיק כדי שלא יזדקק עוד לשימוש האורגני בגופו החומרי. אבל אנחנו לא עוסקים בזה כרגע, אז אנחנו עוסקים בגזע השורש השישי שאינו מייצג גזע פיזי, אלא המייצג היבט נפשי גרידא של התודעה המנטלית החדשה של האנושות העתידית.

ברור שכדי להבין את התפתחות האדם במישור הזה, מנקודת המערבולת ההפוכה לקראת סופיותה, שהיא אולי אלפיים וחמש מאות שנה לפי המידע שאנו מקבלים, ברור שהאדם עומד לחלוף דרך שלבי תודעה יוצאי דופן לחלוטין, כלומר עד כמה שהאיש מאטלנטיס היה מוגבל בהשוואה לאיש הגזעים ההודו-אירופיים, עד כמה שהאיש של היום מוגבל ויהיה מוגבל בהשוואה לאיש הבא אבולוציה של התודעה העליונה (המוח הגבוה) על כדור הארץ, שנחזה על ידי אורובינדו.

מה שמעניין באבולוציה של התודעה העליונה (המוח הגבוה) הוא זה: זה שכיום אנחנו, בני האדם, בני אדם רציונליים, בני אדם קרטזיאניים, בני אדם מאוד משקפים מגזע השורש החמישי, ככל שיש לנו נטייה. להאמין שהמוח שלנו נשלט על ידי האגו שלנו, ככל שמחר האדם יגלה שהמוח האנושי לא נשלט על ידי האגו, שהמוח האנושי נמצא בהגדרה הפסיכולוגית שלו, הביטוי הרפלקטיבי של האגו, ושמקורו הוא ממוקמים בעולמות "מקבילים שניתן לכנותם "העולם הנפשי" לעת עתה, אך שיקראו מאוחר יותר "העולם האדריכלי .

במילים אחרות, מה שאני מתכוון הוא שככל שהאדם יטרח יותר או את היכולת או את החופש לגלות את מקור המחשבה שלו, כך הוא יתאפשר לו להתחיל להיכנס לתקשורת טלפסיכית עם העולמות המקבילים. להגיע בסופו של דבר במהלך האבולוציה, ברמה העולמית, ברמה האוניברסלית של הגזע, כדי להיות מסוגל לפענח באופן מיידי את מסתורי החיים, הן בתחום החומר והן בתחום האסטרלי של הנשמה מאשר בתחום תחום נפשי של רוח. במילים אחרות, מה שאני מתכוון הוא שהוא הגיע, האדם, לנקודה שבה היום זה אפשרי עבורו להגיע למצב של תודעה נפשית המספיקה לעצמו.

וכשאני אומר מודעות נפשית עצמאית, אני לא מתכוון למודעות שכלית המבוססת על הערך הפסיכולוגי של האמת. אמת היא מונח, היא שכנוע אישי או שכנוע חברתי, או שכנוע סוציולוגי קולקטיבי, המהווה חלק מהצרכים הרגשיים של האדם כאינדיבידואל או של החברה כקולקטיב, להבטיח דומיננטיות בעולם החומר.

אבל במונחים של התפתחות התודעה העתידית של האנושות, תופעת האמת או המקבילה הפסיכולוגית שלה, או ערכה הרגשי, תהיה חסרת תועלת לחלוטין מהסיבה הפשוטה שהאדם לא יוכל עוד להשתמש ברגשיות של מצפונו. ההערכה הפסיכולוגית של הידע שלו. הוא לא יצטרך עוד להשתמש ברגשיות של מצפונו לפיתוח הביטחון הנפשי של העצמי שלו.

אז האדם יהיה חופשי לחלוטין בתודעה כדי להיות מסוגל להתאמן במישור הנפשי, את הביטוי, העיבוד וההגדרה של הנושאים האינסופיים בסופו של דבר של התודעה האוניברסלית שהם חלק מכל הגזעים בעולם, שהם חלק. של כל הגזעים בקוסמוס, ואשר הם למעשה חלק מהאחדות הבלתי משתנה של הרוח, בהגדרתה המוחלטת, כמקור האור המקורי ותנועתו בקוסמוס.

אז תגיע נקודה באבולוציה של האנושות שבה סוף סוף האגו ישלים את הזמן האבוד בתודעת העצמי, ושבו העצמי יגיע סוף סוף לגבולות האפשריים של הגדרתו הפסיכולוגית, על ידי הכנסתו לתודעתו. הפוטנציאל היצירתי של מוחו הטהור, כלומר של רוחו.

ונגלה על פני כדור הארץ, בגזעים שונים, בעמים שונים, בזמנים שונים, יחידים שידעו את ההיתוך, כלומר, שיבואו להיות מסוגלים ברגע אחד להימשך אל מקורות ידע כה גדולים, מדע העולם, במונחים של טכנולוגיה, טכניקה, רפואה, פסיכולוגיה או היסטוריה, יופל לחלוטין. בשביל מה ? כי בפעם הראשונה מאז התפתחות האדם, לראשונה מאז ירידת הרוח לחומר ולראשונה מאז ברית הנשמה עם החומר, האדם ישיג סוף סוף את היכולת לשאת את הידע המוחלט שלו. .

מה שאני מכנה ידע מוחלט הוא היכולת של המוח האנושי להיות מסוגל לשאת ולספוג את האור שלו. ידע מוחלט אינו פקולטה. ידע מוחלט אינו ייעוד מראש. ידע מוחלט אינו צורך. ידע מוחלט הוא מטרה אבולוציונית מתקנת, כלומר, חלק משדה הפעילות הגדול של האור בקוסמוס ואשר מאפשר לכל הממלכות, לכל המקרים התבוניים, כלומר, לומר לכל המינים התבוניים ביקום להיפגש על מישור נפשי גבוה יותר, כלומר במישור של אנרגיה חזק מספיק כדי לאפשר במהלך האבולוציה את היעלמותו הסופית של חומר הגוף לצורך תחייתו הבלתי נמנעת של הגוף האתרי.

כלומר, היכולת באדם להיכנס סוף סוף למרכיב אנרגטי עם השמשות השונות המרכיבות את האורגניזם האוניברסלי, ואשר הן רוחו, האור והיסוד שלו, בתנועה ובהבנה. אינסופי ממה שאנו כיום קרא תודעה אטומית! אז תגיע נקודה במהלך האבולוציה שבה האדם יוכל בלי צורך לחשוב, בלי צורך לחשוב, האדם יוכל סוף סוף להתערב בצורה קטגורית בבנייה הנפשית של ארכיטיפים אינבולוציוניים ואבולוציוניים של תודעה אוניברסלית על פני כדור הארץ . זה אומר שהאדם בסופו של דבר יבין שהוא לחלוטין יצור אינטליגנטי.

האדם יבין שהאינטליגנציה היא לא רק ביטוי של צורה של חינוך, אלא שהאינטליגנציה היא באופן מוחלט המאפיין הבסיסי של כל מוח בכל עניין שהוא. רק אנחנו נמצאים היום בנקודה שבה כאגו או כעצמי אנושי, אנו נאלצים לחיות בתוך הגבולות שנכפו עלינו על ידי השתקפות אוניברסלית, כלומר על ידי ההיסטוריה ועל ידי זיכרון האנושות.

והאדם עדיין לא ניתנה - כי אין מספיק מדע בתחום הזה - לאדם עדיין לא ניתנה היכולת לדעת ולהבין איך עובדת הנפש שלו, איך עובד האגו שלו, איך עובד האגו שלו, ו מה פירוש המונח אינטליגנציה בהגדרתו האוניברסלית, כך שהאדם לכוד היום בגוף האסטרלי שלו, כלומר בחושיו!

הוא מחויב להחליף את הידע הבסיסי והאוניברסלי שלו, ידע מגביל קטן המותנה בהיסטוריה ובנושא במהלך האבולוציה שיש לתקן, כפי שיצטרכו להיות כל תיאוריות המדע, לא במובן שהמדע היום אינו מועיל, על להיפך, זה מאוד שימושי, אבל במובן שהמדע היום גם עושה את המסע הבלתי נמנע שלו לקראת ביטולו שלו. בדיוק כפי שכל הציביליזציות עושות את המסע הבלתי נמנע שלהן לקראת ביטולן שלהן.

אבל כשם שלציוויליזציה קשה מאוד את מציאות ביטולה, כך המדע יתקשה להשיג את ביטולה. וזה מאוד נורמלי. אי אפשר לבקש מיצורים שחושבים או יצורים שיש להם תודעה מסוימת לקדם בעולם את דעיכתם או ההשמדה שלהם. אנו מחויבים להיות מודעים למה שאנחנו, למה שעשינו, למה שאנחנו יכולים לעשות, כדי להתפתח, כדי לאפשר לאנושות להתפתח.

אבל כיחידים - אני אומר בבירור כאינדיבידואלים - נצטרך בסופו של דבר להתמודד עם מצבים של סדר אוניברסלי וקוסמי על הפלנטה שלנו, נהיה מחויבים להתמודד עם ממדים שבעבר העלו תנועות גדולות של אמונה טפלה בעולם; תנועות שגווען עם האבולוציה של המדע, ותנועות שנדחו אז באופן מוחלט על ידי המדע.

אז נהיה מחויבים לאורך זמן לסקור ולחוות מחדש חוויות מסוימות כדי להבין שהקוסמוס הוא בלתי מוגבל. שהתודעה האנושית היא בלתי מוגבלת ושהאדם בפנימיותו חזק ככל שתודעתו יכולה להיות. זה מאוד חשוב היום בעולם שבו אנו נאלצים לחיות בצומת דרכים של שפע של זרמי נפש אשר, כמכלול... וכשאני אומר כמכלול, אני בהחלט מסתכל על ארצות הברית שבה זה חוויה קולקטיבית בהתמודדותה עם האינדיבידואליות נוטה לאט לאט ליצור פסיכוזה קולקטיבית.

האדם אינו יכול להיות מופגז בעולם על ידי זרמי רעיונות המוגברים במספרם על ידי הטלוויזיה או על ידי העיתונים, או על ידי הצורות השונות של העיתונות החופשית. יגיע שלב שבו האדם לא יוכל עוד לשאת את המתח הנפשי והפסיכולוגי הזה הנובע מהעימותים השונים בין אמת ושקר. תגיע נקודה באבולוציה של התודעה העל-מנטלית (הנפש הגבוהה) על פני כדור הארץ שבה האדם ייאלץ להגדיר את המציאות ביחס לעצמו. אבל זה יהיה "אחד בעצמו" שיהיה אוניברסלי, זה לא יהיה "אחד בעצמו" שיתבסס על שובבות הרוח שלו או הבל של האגו שלו, או חוסר הביטחון של האני שלו.

אז מאותו רגע, האדם יתחיל להיות מסוגל להבין את התופעה האנושית, הציוויליזציה על כל היבטיה. והוא כבר לא יהיה " ממולא" (התעללות) פסיכולוגית על ידי מה שקורה או על ידי מה שיקרה בעולם. האדם יתחיל להיות חופשי. ומרגע שהוא יתחיל להיות חופשי, הוא יתחיל סוף סוף להבין את החיים באיכותם הבסיסית. וככל שהוא יתפתח יותר, כך יבין את החיים בצורה מוחלטת, אינטגרלית ולומדת, במובן שאינו היום חלק מתודעת הגזע השורשי החמישי.

למה כל המלל הזה? פשוט להביא את האדם לאט לאט להבין שהנאמנות הגדולה ביותר שהוא יכול לתת לעצמו, ליצור את עצמו, היא הנאמנות לעצמו. אנו חיים במאה שבה האהבה לאינדיבידואליזם, במיוחד בעולם המערבי, מתקדמת מאוד. הפכנו ליותר ויותר אינדיבידואליסטים, אבל אינדיבידואליזם, אם הוא נשאר גישה, אינו משולב ביסודו במציאות של בני אדם. במילים אחרות, ללכת ברחוב עם תחתונים אדומים ונעלי בית צהובות ולעשות אהבה בניו יורק, בטיימס סקוור בניו יורק, היא סוג של אינדיבידואליזם. אבל זו אקסצנטריות, זו סוג של אסטרליזציה של התודעה האנושית.

האדם אינו צריך לשמור על האינדיבידואליות שלו, לבטא את האינדיבידואליות שלו במובן הקונקרטי של המושג, לזלזל ברגישויות ההמונים או לזלזל ברגישויות של עמו או לזלזל ברגישויות של אוכלוסיותיו. זו אשליה! וזה חלק מהאופנות האופייניות של המאה העשרים, בסופו של דבר זה הופך לבנאלי, בסופו של דבר זה אפילו הופך למטופש, בסופו של דבר זה לגמרי חסר אסתטיקה. אז האדם החדש, האבולוציה של התודעה העל-מנטלית (הנפשית הגבוהה) על פני כדור הארץ, אכן תאפשר לאדם לפתח תודעה אינדיבידואלית ביותר אך לא אינדיבידואליסטית.

האדם יהיה אינדיבידואלי למה? כי מציאות תודעתו תהיה מבוססת על מיזוג רוחו ולא תוקרן לעולם בעיני גברים, כדי לחשוף סוג של פלירטוט עם אקסצנטריות. גבר לא צריך לשוטט ברחבי העולם ולהיות שולי כדי להיות אמיתי. לעומת זאת. ככל שהאדם מודע יותר, כך הוא יהיה פחות שולי, כך הוא יהיה אמיתי יותר ויהיה אנונימי יותר במציאות שלו. כי מציאות האדם היא משהו שהולך בינו לבין עצמו ולא בינו לבין אחרים.

אם נסתכל על ההתפתחות ההכרחית של גזע שורשים על הפלנטה שלנו, זה להבין קצת את התופעה האנושית. זה שנקבע קואורדינטות, זה פרגמטי בלבד, זה אך ורק לתת מסגרת של הבנה כרונולוגית לאירועים בלתי נמנעים! אבל אם אנו מדברים על גזע מודע, אם אנו מדברים על אנושיות מודעת, אנו מחויבים לדבר על אנשים ויחידים מודעים.

האבולוציה של התודעה העליונה (המוח הגבוה) על פני כדור הארץ לעולם לא תתרחש בקנה מידה של קולקטיביות כלשהי. האבולוציה של התודעה העל-מנטלית (הנפש הגבוהה יותר) על פני כדור הארץ לעולם לא תהיה ביטוי של כוח קולקטיבי. תמיד יהיו אלה יחידים בעולם אשר ימשכו לאט לאט, יותר ויותר, אל הנקודה ההיא בתודעתם שבה הם יתאחדו עם המקור שלהם, הרוח שלהם, הכפיל שלהם, איך שנקרא לזה, אל המציאות הזו אשר הוא חלק מהאדם.

אבל התנועה היסודית בכיוון זה תתבסס על כך: היא תתבסס על הבנת תופעת המחשבה שמעולם לא נעשתה מאז האצלה. לא מספיק לומר: " אני חושב, לכן אני קיים". טוב היה לדקארט לומר "אני חושב, לכן אני קיים", כי זה היה חלק מההכרה שלמחשבה בפני עצמה יש כוח שחייב להתממש ברמת הפרט.

אבל ברמה של תודעה יצירתית, תגיע הנקודה שבה המחשבה על האדם תתהפך לחלוטין, באופן אינטגרלי. והאדם לא יחשוב עוד במהלך האבולוציה. המחשבה שלו תהפוך לאופן של ביטוי יצירתי של המוח הגבוה שלו. והמוח הזה יהפוך לגמרי טלפסיכי. במילים אחרות, האדם יחווה תקשורת מיידית עם המישורים האוניברסליים ואופן התקשורת הזה לא יהיה עוד רפלקטיבי. ברגע שהמחשבה מפסיקה להשתקף במוחו של האדם, המחשבה מפסיקה להיות סובייקטיבית. אנחנו כבר לא יכולים לומר שהאדם חושב, אנחנו אומרים שהאדם מתקשר עם המישורים האוניברסליים של התודעה שלו.

אבל כדי שהאדם יבין זאת בצורה אינטגרלית, יהיה צורך שהוא יממש את המחשבה הזו, כפי שאנו תופסים אותה היום, כפי שאנו חיים אותה היום, כפי שהיא מקובעת במוחנו, כפי שהיא מופקת או נתפסת על ידי עלינו בתור האגו הלא מודע, לעורר בנו מימוש מסוים, במובן זה שהאדם צריך להגיע כדי להיות מסוגל להבין שהמחשבה שלו כשלעצמה מפצלת אותו מול עצמו. רק במידה שהוא, מסיבות של אינבולוציה וחוסר מודעות, מכפיף אותו לקוטביות של טוב או רע, של אמת ושקר.

מהרגע שבו האדם מקטב את דעתו, בין אם הוא קובע קואורדינטות שליליות או חיוביות, הוא פשוט יצר את הפיצול בינו במישור החומרי לבין עצמו במישור הקוסמי והאוניברסלי. זה חשוב מאוד! זה כל כך חשוב שזה המפתח הבסיסי לאבולוציה הבאה. מה שגורם לנו נוטים לחיות תמיד את המחשבה שלנו ביחס לקוטביות הוא חוסר הביטחון הבסיסי של האגו שלנו. זוהי היכולת העוצמתית והערפדית של הרגשות שלנו. זוהי חוסר היכולת שלנו כאגו או כאדם לא משכיל או משכיל יותר, לא להיות מסוגלים לשאת את מה שאנחנו יודעים.

אין אדם בעולם שלא יודע משהו. כל הגברים יודעים משהו אבל אין סמכות כלל עולמית, אין הגדרה תרבותית, אין תמיכה תרבותית בעולם שיכולה לתמוך באדם שיודע משהו. ישנם מוסדות שנותנים לעצמם את הזכות לדעת משהו כדי להנהיג את הידע הזה ולהתנות בו את דעתו של האדם. זה מה שאנחנו מכנים מדע ברמות שונות, זה נורמלי.

אבל אין תנועה מנוגדת שבה המוסדות בעולם יכולים לתת או להחזיר לאדם את סמכותו, כלומר להחזיר לו את הממד הקטן שלו שיכול יום אחד להפוך לגדול מאוד, זה של האור שלו. ואפשר לגשת למבחן בצורה מאוד פשוטה בתחום הרוחני, בתחום הדתי. יום אחד, כאשר מרכזי האדם יהיו פתוחים דיים, הוא יוכל לעשות זאת גם בתחום המדע.

אדם שנמצא בעולם ואשר, למשל, היה הולך לפגוש איש דת או מישהו שעובד בדת ושידבר איתו על אלוהים, ואשר היה אומר: "טוב, נו, אלוהים הוא דבר כזה, דבר כזה , דבר כזה" , היו אומרים לו: " אבל באיזו זכות אתה מדבר על אלוהים? באיזו זכות אתה מדבר על אלוהים"...? ואם האדם פחות מפותח ויוכל באמת לקטוע את צורת האל כדי להביא או להצמיח צורות אחרות שהן חלק מהממד היצירתי של תודעתו, הוא יידחה עוד יותר על ידי מיסוד האל. ידיעה המתייחסת ל ההבנה של העולמות הבלתי נראים.

לכן אני אומר שהאדם לא יוכל להיכנס לעולם, בתודעה עליון (נפש עליון), בתמיכת העולם. לאדם תהיה תודעה עליון (שכל עליון) כאשר הוא השתחרר לחלוטין מהצורך בתמיכה עולמית, ולבסוף יתחיל לאט לאט להבין ולשאת את מה שהוא יודע. והתנאי לכך הוא לא ליפול למלכודת הקוטביות של אמת ושקר.

אם האדם נופל למלכודת הקוטביות של אמת ושקר, הוא מלהיב את מצפונו, הוא לא מבטיח את האגו שלו, והוא יפתח עמדות קיצוניות כלפי המציאות. האמת והשקר מייצגים רק מרכיבים פסיכולוגיים של חוסר יכולת נפשית לדעת! כשאתה אוכל סטייק טוב, אתה לא תוהה אם הוא אמיתי או שהוא מזויף, אין קוטביות, בגלל זה הוא טוב. אבל אם אתה מתחיל לתהות אם יש שם שרצים, הו, אז הבטן שלך לא תגיב! וזה אותו דבר ברמת הידע, ברמת הידע.

ידע הוא עבור המוח הנמוך מה שידיעה היא עבור המוח הגבוה. ידע הוא חלק מהצורך של האגו בעוד הידיעה היא חלק מהמציאות של העצמי. אז אין חלוקה או הפרדה בין ידיעה לידיעה. ידע הוא חלק מרמה אחת של תודעה וידע הוא חלק מרמה אחרת.

בתחום הידע מדברים על דברים מסוימים ובתחום הידע מדברים על דברים אחרים. השניים יכולים להיפגש, להתאחד יחד ולהיות טוב מאוד ביחד. הקומה הרביעית תמיד טובה עם הקומה החמישית מעליה... והאדם הוא ישות רב-ממדית, אבל האדם הוא גם ישות בעלת תודעה חווייתית וחיה. יש לנו תודעה ניסיונית על כדור הארץ. אין לנו תודעה יצירתית.

תסתכל על החיים שלך! החיים שלך הם ניסיון! מהרגע שאתה נכנס לעולם, החיים שלך עוסקים כל הזמן בחוויה, אבל האדם לא יכול לחיות על ניסיון ללא הגבלת זמן. יום אחד האדם יצטרך לחיות עם תודעה יצירתית, בזמן הזה החיים ראויים לחיות, החיים הופכים לגדולים מאוד, עצומים מאוד, הם בעלי עוצמה ביצירתיות, והאדם מפסיק לחיות חווית נשמה. אבל למה האדם חי את החוויה? כי זה קשור לכוחות חזקים - שאני מכנה זיכרון - שהם למעשה מה שאתה מכנה "נשמה".

האדם לא חי על ידי הרוח שלו, הוא קשור לנשמה, הוא חי על ידי הנשמה, הוא כל הזמן ערפד על ידי הנשמה. אנשים שחקרו לידה מחדש או אנשים שחקרו לחזור להיות בעבר מסוים קבעו היטב שאנשים מסוימים היום סובלים מדברים מסוימים, כי בחיים קודמים, הם סבלו מהסיבה. יש היום אנשים שאינם מסוגלים להיכנס למעלית (מעלית) כי הם חווים טראומות שמגיעות מלפני החיים החומריים, או שנחנקו בתנאים קודמים, הם לא מסוגלים... הם נחנקים. אז האדם חי את חווית הנשמה.

הוא חי, הוא קשור לזכרו, לא פחות מהזיכרון הלא מודע העצום של התנועה האבולוציונית הקודמת שלו כמו הזיכרון העצום מאוד שהוא חי היום כיצור ניסיוני. האדם לא יכול לחיות ללא הגבלת זמן מניסיון על פני כדור הארץ! זה עלבון לאינטליגנציה האוניברסלית שלו. זה לחלוטין לא מתיישב עם טבעו של האדם שהאדם לא יכול לומר: " טוב, ובכן, בעוד עשר שנים אני רוצה לעשות דבר כזה, בעוד חמש שנים אני רוצה לעשות דבר כזה", זה לחלוטין לא מתיישב עם הטבע של אדם שהוא לא יודע את עתידו!

אין זה מתיישב עם טבעו של האדם שהוא אינו יודע את טבעו של האדם שלפניו. במילים אחרות, אין זה מתיישב עם רוח האדם שרוח זו שבאדם נאלצת לחיות על פי תכתיבי התבונה, כי האדם במישור החומרי היום הוא חלק מדור שתודעה שלו יורדת. התודעה של האדם חייבת לעבור מהירידה לחומר לקראת היציאה הסופית לכיוון האתרי, כלומר אותו חלק מהמציאות של הפלנטה שהוא בסופו של דבר העולם שבו האדם חייב לחיות באופן טבעי את האלמוות שלו.

האדם לא נוצר כדי להיכנס לחומר ולמות. מה שאנו מכנים מוות, כלומר מה שאנו מכנים החזרה של האדם או של הנשמה למישור האסטרלי, הוא חלק מחוסר ההכרה של האדם. זה חלק מהעובדה שהאדם מנותק לחלוטין מהמעגלים האוניברסליים שהם מקור הדור שלו, שהם מקור האינטליגנציה שלו, שהם מקור החיוניות שלו, שהם מקור העצמי הפלנטרי שלו! אז האדם חייב לחזור למקור, אבל האדם לא יכול לחזור למקור דרך האשליות הרוחניות, ההיסטוריות של אינבולוציה.

האדם לא יוכל לחזור למקורו על ידי שימוש ברעיונות הישנים שאילצו אותו להיות שבוי בחומר. האדם לא מתכוון לחזור למקורו על ידי שימוש באמצעים הישנים שהפכו אותו לישות בעלת תודעה ניסיונית. האדם לא יחזור למקורו על ידי אמונה.

האדם יחזור למקורו על ידי פיתוח הדרגתי במהלך האבולוציה שלו, את היכולת לתמוך במה שהוא יודע.

אבל בעולם של היום, אנחנו נידונים למיתולוגיה, לשיטתיות פסיכולוגית של העצמי שלנו. אנו נידונים לאחיזה של גישה נפשית פסיכולוגית המשפיעה על כל מדעי הרוח: אמונה. למה האדם צריך להאמין? כי הוא לא יודע! למה האדם צריך להאמין? מכיוון שהוא יצור תודעתי חוויתי, אז אין לו אור בנפש. הוא חי בתנועה החשוכה מאוד של התודעה הקטנה שלו, ולכן הוא מחויב להאמין כדי לצרף את עצמו למשהו חיוני ומוחלט.

אבל האמונה הזו במוחלט שהיא חלק מההתניה הפסיכולוגית של האגו, האמונה הזו במוחלט, היא הוקמה על ידי מי? הוא הוקם על ידי איש ההתפתחות. אתה יודע טוב מאוד שאם אתה יוצא לעולם ואתה מספר סיפור למישהו, שהסיפור שאתה הולך לספר כבר לא יהיה זהה כשהוא יתקבל ויסופר על ידי האחר, מזה שאמרת במקור .

תארו לעצמכם שמישהו יוצא לעולם ומנסה לחזור על מה שאני אומר היום, בתור חנוך, אתם יכולים לתאר לעצמכם איך זה ייצא מחר! אז יש גברים בעבר שעשו דברים, היו חניכים שהגיעו לעולם כדי לעזור לאבולוציה של האנושות. אבל מה אמרו היצורים האלה ומה דווח על מה שהם כביכול אמרו זה עניין אחר.

ובאופן מהותי אני יכול לומר לך דבר אחד - כי אני מכיר את התופעה כבר שנים - זה בלתי אפשרי שגבר יחזור בצורה מושלמת על מה שנאמר בצורה מושלמת. נסה לעשות את זה כשתגיע הביתה הערב! זה בלתי אפשרי שבן אדם יחזור על מה שנאמר בצורה מושלמת. ואני אגיד לך למה. כי מה שנאמר בצורה מושלמת - במילים אחרות מה שלא נצבע על ידי האגו, מה שלא מוסטר, מה שאינו חלק מחוסר ההכרה של האדם, אלא מה שהוא חלק מהקוסמיות של האדם - הוא לא מכוון לאגו של האדם או לאגו של האדם, או לאינטלקט של האדם. זה מכוון לרוח שלו.

ואם האיש אינו ברוחו, איך אתה מצפה שהוא יקלוט את מה שרוח אחרת כבר אמרה? זה בלתי אפשרי. אז באותו רגע יש צביעה. ומצביעת המילים של החניכים נולדו מה שאנו מכנים דתות לתועלת האבולוציונית של האנושות. ואני מסכים ואני מאוד שמח שזה קורה ושזה נעשה, כי זה הכרחי. אבל יבוא זמן במהלך האבולוציה שבו האדם לא יזדקק עוד לתמיכה מוסרית כדי לתת למצפונו את מלוא הידע שלו. זוהי התודעה העליונה (שכל גבוה יותר).

ומכיוון שאנחנו מדברים עם קוויבקרים, מכיוון שאנחנו מדברים עם עם שמסיבות טובות מאוד הייתה לו הזדמנות לחוות קרבה מסוימת לעולם הרוח שהדת נתנה להם, כבר יש לנו התקדמות, במובן הזה. שכבר, אנחנו יצורים שכבר יש להם רגישות מסוימת כלפי הבלתי נראה.

אבל משם לכניסה לחיפוש הנסתר העמוק אחר תודעה באמצעות הנתיבים הרוחניים של אינבולוציה ייקח אותנו ישירות לקוטביות של העצמי. זה יביא אותנו לקונפליקט של טוב ורע, של אמת ושקר, וזה ייצור לנו סבל גדול בנפש.

זו הסיבה שאני אומר: האדם המודע, האבולוציה של התודעה העליונה (המוח הגבוה) על פני כדור הארץ תתחיל מהרגע שבו האדם כבר יבין את הצורך לא להכפיף את מחשבתו לאמת ולזייף. אבל ללמוד בהדרגה לחיות את זה ולתמוך בתנועתו עד שהמחשבה הזאת יום אחד תגיע להיות מושלמת, כלומר לגמרי באור שלה, דה-פולריזציה לחלוטין, כך שסוף סוף האגו הוא, האני... האגו, הנשמה והרוח מאוחדת והופכת את האדם לישות אמיתית.

מהי ישות אמיתית? ישות אמיתית היא ישות אמיתית! הוא לא יצור שזקוק לאמת, הוא לא יצור שאוכל את האמת. אם תאכלו את האמת, מחר תאכלו את השקר, כי יהיו אנשים שייקחו אתכם עוד יותר לגבולות האינסוף של המציאות. אם תאכלו את האמת, יום אחד תצטרכו לעשות את הצעד הזה שוב, כי הדבר היחיד שמתאים לאדם, שמתאים למצפון שלו, שמתאים לרוח שלו, שמתאים לנשמתו, שמתאים לאגו שלו, שמתאים להוויה שלו. , הוא שלום.

אבל מה זה שלום? שלום הוא ההפסקה, הפסקת החיפוש. אתה הולך להגיד: " כן, אבל אתה צריך לחפש" , אני אומר: כן, האדם מחפש, למרות עצמכם שאתם מחפשים, כל הגברים מחפשים, אבל תגיע נקודה במהלך האבולוציה שבה האדם יחפש לא לא יהיה יותר חיפוש, האדם לא יצטרך עוד לחפש, והאדם יפסיק לחפש כשהוא יבין סוף סוף שהוא יודע.

ושם אתה הולך להגיד: " כן, אבל איך אפשר לדעת שהוא יודע"... אתה תדע את זה ככל שתאפשר לעצמך לשאת את זה, עד כמה שלא תצטרך להתקשר לאף אחד כדי לברר אם אתה צודק. ואז אתה הולך להגיד: " טוב כן, אבל אם אנחנו צודקים או אם אנחנו חושבים שאנחנו צודקים, זה מסוכן". אני אגיד: כן, כי אדם המבקש להיות צודק הוא אדם שכבר מחפש את השכל שלו!

אבל האם אין חוויות בחייך, בחיי היומיום שלך, בפינה האישית שלך, האם אין תקופות בחייך שבהן אתה יכול להרגיש שמה שאתה יודע, זה זה? וכשזהו, זהו זה!

אז אתה מוסיף ואתה מוסיף, ואתה מוסיף, ולאלה שתהיה להם את היכולת להוסיף את ה"זהו זה" שלהם ל"זהו) זה" אחר "זהו" לאחר " זהו זה", אבל " זהו זה" שהוא אמיתי, " זהו זה" שלא ייבנה על גאוות הנפש, " זהו זה" שלא יבנה על הרוחניות או גאוות הרוחניות שלך, " זהו זה" שיהיה אישי לך, " זה זה" שיהיה אוניברסלי עם כל בטל את הפסקה הזו אם לא ניתן) (! הגברים שאתה פוגש ושיהיו ב"זה זה" שלהם , באותו רגע אתה תדע שזה כן אותה (לתרגם .

KURDÎ

Veguheztin û wergera 2 konferansan ji hêla Bernard de Montréal ve.

FORMATA DEMBÎ

Ev pirtûk ji hêla îstîxbarata çêkirî ve hatiye wergerandin lê ji hêla kesek ve nehatiye pejirandin. Ger hûn dixwazin bi nirxandina vê pirtûkê tevkariyê bikin, ji kerema xwe bi me re têkilî daynin.

Rûpela sereke ya malpera me: http://diffusion-bdm-intl.com/

E-nameya me: contact@diffusion-bdm-intl.com

NAVEROK

Silav ji tevahiya tîmê Diffusion BdM Intl.

Pierre Riopel 18ê Avrêl, 2023

BEŞA 1

Nasname CP036

Xwe-nasname li hember kesên din pirsgirêkek gerdûnî ya mirovî ye. Û ev pirsgirêk dema ku Mirov di nav civakek tevlihev a wekî civaka nûjen de dijî, zêde dibe. Pirsgirêka nasnameyê êşa jiyana egoyê ye, êşa ku ji temenê ku xwe bi kesên din re dibîne li pey wî tê. Lê pirsgirêka nasnameyê pirsgirêkek derewîn e ku ji wê yekê derdikeve ku ego, li şûna ku xwe li gorî xwe, ango li gorî pîvana xwe pêk bîne, li hember egoyên din ên ku di rastiyê de êşê dikişînin, hewl dide ku xwe bi pêşbazî pêk bîne . , ji heman pirsgirêkê wekî wî.

Dema ku ego wêdeyî bendavên xwe li zeviya yê din dinêre da ku heyranê kulîlkên wî bike, ew nabîne ku yê din bi xwe re heman tiştî dike. Nasname, an jî qeyrana nasnameyê di Mirovê îro de ew qas tûj e ku di encama windabûna xwebaweriyê de ye ku bi demê re berbi windakirina hişmendiya kesane ve diçe. Rewşa xeternak, nemaze heke ego jixwe di karakterê xwe de qels e û meyla bêewlehiyê heye.

Pirsgirêka nasnameyê, yanî ev taybetmendiya egoyê ya ku xwe bi qasî xwe bilind nabîne, di eslê xwe de pirsgirêka afirandinê ye. Lê gava ku ego afirîner be, bi vî awayî pirsgirêka nasnameyê ji holê nayê rakirin, ji ber ku ego heya ku xeyala xweya jêrîn fam neke, qet ji xwe têr nabe. Ji ber vê yekê egoyek nizm dê heman pirsgirêka nasnameyê wekî egoyek statûya bilind biceribîne, ji ber ku berhevdana di navbera wî û yekî din de dê tenê di pîvanê de biguheze, lê dê her dem hebe, ji ber ku ego her gav di hêza pêşkeftinê de ye. Û dawî li pêşkeftina ku ew ji bo xwe digere tune.

Lê xwe-pêşveçûn kefenek e ku ego di binê xwe de vedişêre da ku hin sedemên xwe bide ku hûn bextewar bijîn. Lê ma ew nizane ku hemî başbûn jixwe ji hêla laşek xwestek ve hatî çêkirin?

Pirsgirêka nasnameyê ji tunebûna hişmendiya hişmendiya rastîn a Mirov tê. Heya ku mirov bi aqilê xwe dijî, ew di ramanên xwe de tenê ji hêla ezmûna hestî ve tê piştgirî kirin, ji bo wî dijwar e ku tiştê ku ew difikire ku dizane an fam dike, bi nirxek mutleq a aqilê nediyar, bi ezmûna egocentrîkî ve biguhezîne.

Heya ku mirov bixwaze xwe di jiyanê de nîşan bide, ji bo ku mohra xwe bide der, ji vê daxwazê dikişîne. Ger ew bigihêje daxwaza xwe, yekî din dê wî li pişta xwe bikişîne û hwd. Ji ber vê yekê ye ku di mirov de her şêwe têkçûnê ji bo wî krîzek nasnameyê çêdike, statûya wî çi dibe bila bibe, ji ber ku pirsgirêka nasnameyê ne pirsgirêka serkeftinê, pirsgirêka wijdanê ye, ango pirsgirêka hişmendiya rastîn. .

Mirovê ku di jiyana xwe de keşif dike ku aqilê rasteqîn li ser aqilê diherike, jixwe dest pê dike ji pirsgirêka nasnameyê kêmtir cefayê dikişîne, her çend ew dîsa jî dikare ji tunebûna afirîneriya rastîn êşê bikişîne, bi qasî tiştê ku ew hîs dike ku dikare eşkere bike. Tenê ji ber ku nasnameya wî li gorî şêwaza jiyanê ya ku li gorî wî ye, ew ê têbigihîje ku afirîner dikare gelek şêwazan bigire, û ku her mirovek xwediyê rengek afirîneriyê ye ku jê re guncan e. Û ji vê formê ew dikare di warê laşê xwestek û hişmendiya xwe ya afirîner de di nav ahengek bêkêmasî de bijî.

Afirînerbûn nayê wê wateyê ku cîhanê biguherîne, lê bi rengek bêkêmasî ji bo xwe bike, da ku cîhana hundur ji derve were derxistin. Dinya bi vî awayî diguhere: her tim ji hundir ve, qet berevajî. Serhişk dest bi fêhmkirina pirsgirêka nasnameyê dike. Ew dibîne ku tiştê ku ew e, hîn jî hinekî ew e ku ew bû. Lê ew jî dibîne ku her ku laşên wî diguherin, hişmendiya wî mezin dibe û pirsgirêka nasnameyê hêdî hêdî winda dibe, li ser rûyê tiştê ku berê egoya bêhiş bû.

Ji holê rakirina gav bi gav pirsgirêka nasnameyê di hişê xwe de di dawiyê de dihêle ku ew jiyana xwe wekî ku ew bi rastî dibîne bijî, û li ser xwe çêtir û çêtir be. Di Mirov de tiştek ku bi qasî êşa nasnameyê dijwar be tune. Ji ber ku ew di rastiyê de ji formên xapînok, ango ji ber sedemên ku ji nû ve diafirîne, dikişîne, tam ji ber wê yekê ku ew ne aqilmend e, ango haya wî ji aqilê afirîner di wî de ye.

Aliyek nasnameyê di hin rewşan de şerm e, di hinan de şerm, di piraniyê de bêewlehî ye. Çima mirovek bi ehlaqê baş dê bi şermê bijî dema ku ew tenê refleksa civakî ya li ser hişê wî di nav torên ramana civakî de girtî ye? Heman tişt di derbarê şerma ku ji nekarîna egoyê tê ku tavilê ji tiştên ku yên din difikirin ji holê rabike jî rast e. Ger egoya şermokî ji tiştên ku yên din dikarin bifikirin xilas bibûya, dê şerma wî ji holê rabe û bi leztir bigihije nasnameya xwe ya rastîn, ango vê rewşa derûnî ya ku dihêle ku mirov her gav xwe di ronahiya roja xwe de bibîne.

Pirsgirêka nasnameyê ji nebûna navendiyê di Mirov de tê. Û ev tunebûn hêza têketina aqil kêm dike, ya ku Mirov dike koleyê aqilê xwe, yê beşa xwe ya ku ne zagonên hiş û ne jî mekanîzmayên hiş nas dike. Ji ber vê yekê Mirov, ji ezmûna xwe re maye, di aqilê xwe de ronahiyek kêm e û neçar dibe ku nêrîna kesên din di derbarê xwezaya Mirov de qebûl bike.

Ger Mirov li ser xwe meraq bike, gelo merivek din çawa dikare wî ronî bike, heke ev Mirovê din jî di heman rewşa wî de be? Lê Mirov vê yekê nizane û pirsgirêka wî ya nasnameyê li gorî zexta ku bûyeran li dijî egoyê tê kirin girantir dibe.

Egoya di hişê de bê şik bi awayê ramana xwe ya ku li gorî aqilê xwe yê rast nayê verast kirin tê girtin. Û ev awayê ramanê berevajiyê rastiya aqilê wî ye, ji ber ku eger wî bi riya têgihiştina xwe, mînakî rastiya jîrbûna xwe fêhm bikira, dê yekem kes bû ku rastiya wê red bike, ji ber ku aqil baweriya xwe bi intuitionê nayîne. ew wê weke beşeke xwe ya bêaqil dibîne. Û ji ber ku aqil aqilmend e an jî qaşo aqilmend e, her tiştê ku li dijî wê ye, ne hêja ye ku meriv wekî zîrekî were naskirin. Lê dîsa jî, întuîz bi rastî diyardeyek aqilê rast e, lê ev diyarde hîn jî qels e ku ego bikaribe girîngî û aqilmendiya wê bigire dest. Dûv re ew vedikişe nav aqilê xwe û fersenda kifşkirina mekanîzmayên nazik ên hişê ku dikare pirsgirêka wî ya nasnameya wî ronî bike winda dike.

Lê divê pirsgirêka nasnameyê bi Mirov re bimîne, heya ku aqil bernede û ego di hundurê xwe de guh nede xwe. Ger ego li ser xweza û şeklê aqilê rasteqîn di hundurê xwe de hesas bibe, hêdî hêdî xwe eyar dike û di wê aqilê de zêdetir dike malê xwe. Bi demê re, ew bêtir û bêtir bi rêkûpêk diçe wir, û pirsgirêka wî ya nasnameya wî ji holê radibe, ji ber ku ew fam dike ku her tiştê ku wî li ser xwe difikirî tenê tehrîkek derûnî û derûnî ya hişmendiya wî ya rastîn bû, ku nekare ji dîwarên bilind ên ramana xwe derkeve.

Di civakeke tevlîhev de, ku em pê dizanin, tenê hêza hundirîn a egoyê, aqilê wê yê rasteqîn, dikare wê li ser qalikê ramanan rabike û li ser zinarê nasnameya wê ya rastîn deyne. Û her ku civak ji hev belav dibe, nirxên wê yên kevneşopî çiqas bêtir diherife, ego ew qas zêdetir li ser rêya windabûnê ye, ji ber ku êdî ew îskeleyên civakî yên fermî namîne ku li ber xwe bide, li hember fenomena nûjen a ku her diçe matmayî dibe. jîyan.

Lê ego ne her gav amade ye ku guh bide wan ên ku dikarin mifteyên bingehîn bidin wê ji bo têgihîştina sira xwe. Ji ber ku deformasyona wî ya psîkolojîk berê wî dide pirsiyara her tiştê ku li gorî şêwaza ramana wî ya subjektîf nagere. Ji ber vê yekê ego ji ber redkirina dîtina pêştir nikare pir zêde were tawanbar kirin, lê dikare were fêm kirin ku her çend ew îro nikaribe pêşdetir bibîne jî, sibê dê dîtina wî li gorî dereceya ketina enerjiyê di nav wî de berfireh bibe.

Ji ber ku bi rastî ew ne ego ye ku bi hewildanên xwe dîwarê nasnameya xwe derbas dike, lê giyan e ku bi êşê tîne, ango bi derbasbûna ronahiya xwe, ji derveyî aqil, lerzînekê tomar dike. yên îstîxbaratê. Û ev şoka vibrasyonê dibe destpêka dawiyê.

egoyên serbilind hene ku xwe ji rastiyê re vedikin, ji ber ku celebek dilnizmî berê wan dide ber ronahiya xwe. Ji hêla din ve, egoyên pir serbilind hene ku ji vê ronahiyê re derbas bibe, ev têla xweş. Û ew egoyên ku herî zêde ber bi zivirînên mezin ve diçin, paşketinên mezin in ku wan ji holê radikin û wan realîsttir dikin.

Krîza nasnameyê bi negihîştina Mirov tê naskirin. Nasnameya rastîn pêşveçûna mezinbûna rastîn nîşan dide.

Giyan di kirinên xwe de ji egoyê serbixwe ye, û ya paşîn xwedî lîstikek baş e, heya ku xwe bi hêz li malê hîs neke. Vê gavê ye ku ego nizane. Û gava ku ew xuya dike, ew fêm dike ku pûçiya wî, serbilindiya wî, evîndariya wî ya bi xwe, bi ramanên xwe re, mîna hêkek di bin zextê de diteqe.

Êşa giyan sedemên wê hene ku ego di destpêkê de nikare wan fêm bike, lê ew nikare alîkariya jiyanê jî bike. Ew giyan e ku dixebite. Dem hatiye ku ew ji qonaxekê derbasî qonaxeke din bibe. Pirsgirêka nasnameyê ya ku di destpêkê de jiyabû, xwe ji nû ve diguherîne û serbilindiya wî mîna lîstika zarokan têk diçe. Ger ego kêm-zêde serbilind be, ew hemî berbi bêewlehiyê ve tê. Gelek caran mirov rastî egoyên bi navê " hişk", "bihêz" tê , ji bo wan ya rastîn xeyalek pak e; Van egoyan in ku herî zêde bandorê li nasnameya xwe dikin, dema ku giyan di bin zexta bûyerên jiyanê de ku ego nema dikare wan kontrol bike, derûnî û hestyarî dihejîne.

Li wir, di van serpêhatiyên dijwar de, ego dest pê dike ku xwe di ronahiya qelsiya xwe ya rastîn de bibîne. Li wir ew dibîne ku ewlekariya nasnameya wî ya derewîn, li cihê ku serbilindiya aqilê wî serdest bû, di bin zexta lerizîna ronahiyê de diteqe. Dû re ji wî re tê gotin ku ew diguhere, ku ew êdî ne wekî xwe ye an jî ew diêşe. Û ev tenê destpêk e, ji ber ku gava giyan dest bi şikandina dîwarên nasnameya derewîn dike, ew karê xwe namîne. Ji ber ku dema daketina hişê mirov, aqil û vîn û evîna rast hatiye.

Egoya ku ji nasnameya xwe ya derewîn bi hêz hîs dike, dema ku şoka lerizînê tê hîskirin, wekî qamîşê qels dibe. Û tenê paşê ew e ku ew hêzên xwe, hêzên giyan, û ne hêza derewîn a laşê xwesteka xwe, li ser forma ku hest û hişê jêrîn diparêze, vedigire.

Krîza nasnameyê di Mirov de bi berxwedana egoyê ya ji ronahiya giyan re têkildar e. Ev têkilî di jiyana egoyê de bi vê berxwedanê re jan û êşek vedihewîne. Û hemû berxwedan qeydkirî ye, her çend ew bi psîkolojîk, sembolîk an felsefî ji hêla egoyê ve were fêm kirin. Ji ber ku ji bo giyan di Mirov de her tişt enerjî ye, lê ji bo Mirov her tişt sembol e. Ji ber vê yekê mirov dibîne ku ew qas dijwar dibîne, ji ber ku tiştê ku ew ê bibîne, gava ku ji van şiklan xilas bibe, dê bi lerzînekê be, ne bi sembola formê. Ji ber vê yekê tê gotin ku ya rastî bi şeklê nayê fêmkirin, lê bi lerza ku ji bo xwe îfadekirinê form çêdike û diafirîne tê zanîn.

Pirsgirêka nasnameyê her tim zêdebûneke sembolîk, ango şêweyên ramana subjektîf di Mirov de vedihewîne. Ev zêdebûn, di her kêliyê de, bi hewldana giyan re hevdem e ku bi riya sembola raman-formê bi ego re têkilî daynin, ji ber ku ew yekane riya wê ye ku wê berbi egoyê ve di hundurê hiş de pêşve bibe.

Ego, bêyî ku sedemên kûr fam bike, fêm dike ku ew hewl dide ku xwe li hember xwe bi cih bike. Lê ji ber ku hîna dîltiya ramanên xwe, yên hestên xwe ye, bi tevgera xwe, bi tevgera xwe bawer dike! Yanî ew bawer dike ku ev pêvajoya lêkolînê tenê ji wî derdikeve. Û ev pîşika wê ya Akhilles e, ji ber ku ego di xeyala rast û xeletiyê de, di xeyala îradeya azad de ye.
Dema ku enerjiya giyan dikeve û astengiya nasnameya derewîn dişkîne, ego wê gavê pê dihese ku mebest êdî ne rastbûna wî ye, lê gihîştina aqilê xwe yê rastîn e. Piştre ew dest bi fêmkirinê dike. Û tiştê ku ew têdigihîje ji hêla kesên ku ne di heman aqil de ne, xêra wan çi dibe bila bibe, nayê fam kirin. Ji ber ku her tişt li derveyî sembolê ye, her tişt **vibrîk e** .

Pirsgirêka nasnameyê dema ku ego û giyan bi hev re biguncînin nayê fikirîn, ji ber ku ego êdî “pêpêça ” *(pêla)* rastiyê ji milê xwe dernaxe, lê giyan li ser yekî din dixebite. Di navbera her duyan de pêwendiyek heye, û kesayetî sûdmend e. Ji ber ku kesayet her tim dibe qurbana ferqa di navbera giyan û ego de.

Heya ku pirsgirêka nasnameyê di Mirov de hebe, ew nikare bextewar be. Ji ber ku di jiyana wî de dubendî heye, her çiqas jiyana wî ya madî li ser rûyê erdê baş xuya bike jî. Ew tenê dikare bi rastî li gorî yekîtiya xwe baş biçe.

Krîza nasnameyê di mirovê nûjen de tenê bi fêde bandorê li ser wan kesan dike, yên ku berê têra xwe şikestin dîtine ku di wan de xwestekek mezin a hevsengiyê derxe holê. Lê ev xwesteka hevsengiyê tenê dema ku ego amûrên xwe yên êşkenceyê deyne aliyekî da ku enerjiya xweşik a giyanê bimeşîne, ev daxwaza hevsengiyê bi tevahî dikare were fêhm kirin. Di qada jiyana mirovan de ku ruhanîtiya mezin lê heye, krîza nasnameyê dikare ji cihê ku mirov bi vê hesasiyeta mezin a egoyê ya li hember vê tiştê hundurîn re rû bi rû nemîne, ku wî bêhemdî ber bi giyanîyek ku her ku diçe zêde dibe, bi qasî tûj be. mezintir, bêtir û bêtir lêgerîn û di dawiyê de bêtir û bêtir bêkêmasî.

Yên ku ji vê kategoriya Mirovahiyê ne, divê bibînin ku her cûre, heta herî bilind, herî bedew, rûyê rastîn ê giyanê vedişêrin, ji ber ku giyan ne ji qada egoyê ye; ew bêsînor dibîne, û dema ku ego zêde bi formê ve girêdayî dibe, hetta forma giyanî, ew enerjiya gerdûnî ya ku divê di giyanê re derbas bibe û rêjeya lerizînê ya hemî prensîbên jêrîn ên giyanê bilind bike, dike asteng. dibe ku bibe serwerê jiyanê. Dema ku mirovê jorîn (hişmendiya bilind) serwerê jiyanê be, êdî hewce nake ku ew bi giyanî ber bi qada giyan ve were kişandin, ji ber ku ew giyan, enerjiya wî ye ku ber bi wî ve dadikeve û hêza wî ya ronahiyê vediguhêze wî. .

Nasnameya giyanî ya Mirov di hundurê wî de, bi riya forma enerjiyê ya giyan, hebûnek e. Lê ev enerjî ne xwediyê hêza veguhertinê ye, her çend li ser kesayetiyê xwedî hêza veguhertinê ye.

Lê belê veguhertina kesayetî tenê têrê nake, ji ber ku ew aliyê dawî yê Mirov e. Û heta ku ego jî bi giyan re nebe yek, kesayetiya giyanî dikare mirov bi hêsanî ber bi guheztinek bilez a exlaqê xwe ve bibe, ta radeyekê ku her kêmasiyek di hiş û giyanê hestyarî de, dikare wî ber bi krîza giran a ruhanî, fanatîzma olî.

Ji ber vê yekê, mirovê bi zirav ruhanî jî dikare zirarê bide xwe û civakê. Ji ber ku fanatîzm nexweşiyek giyanî ye û yên ku pê diêşin dikarin bi hêsanî, ji ber îstismarkirina xwe ya taybetî ya forma giyanî, di yên din de cezbekî bi qasî ku wan bike bawermendên mezin, bi hêsanî biafirînin, ango - ji şeklê re bibe koleyên nû. ji aliyê fanatîzmê ve li ser piya ku tenê nexweşên ruhanî dikarin li cihê xwe bigirin, hildiweşîne, eger ew bi baweriya bindest a kesên ku wek wî nezan in, lê ji vê nexweşiyê bêtir bêhest in, bibin alîkar.

Zêdetir û bêtir mêr, bêyî ku bi fanatîkî giyanî bibin, bi giyanîtiya xwe pir bandor dibin û sînorên wê, ango xeyalên formê nizanin. Zû yan dereng ew li paşerojê dinêrin û pê dihesin ku bûne qurbaniya xapandina giyanîtiya xwe. Ji ber vê yekê ew xwe davêjin formek din a giyanî, û ev çerk dikare bi salan berdewam bike, heya wê roja ku ji xeyalê bêzar bûne, ew her û her ji wê derê derkevin, û fêm bikin ku hişmendî ji formê wêdetir e. Vana xwedî derfet in ku ji sînorên formê derkevin û di dawiyê de qanûnên mezin ên hişê bilind kifş bikin.

Di vê demê de êdî krîza nasnameya manewî ji bo wan ne pêkan e. Ji ber ku ew ji ezmûna xwe dizanin ku her tişt xizmeta ezmûna giyanê li hember egoyê dike, heya roja ku ego hewcedariya ezmûnê bihêle ku tenê hişmendiya jorîn (hişê bilind) di wî de nas bike.

Krîza nasnameya manewî her ku diçe dibe qeyrana serdema modern. Ji ber ku Mirov êdî nikare tenê bi teknolojî û zanistê bijî. Pêwîstiya wî bi tiştekî din heye ku nêzîkî wî ye, û zanist nikare wê bide wî. Lê şiklê berê yê dînê Ortodoks jî wisa nebû. Ji ber vê yekê ew xwe bi serê xwe davêje nav gelek serpêhatiyên giyanî an ezoterîk-ruhanî, bi niyeta zexm ya ku ew lê digere, an li tiştê ku ew dixwaze bibîne, bigere û ew bi rastî nizane. Ji ber vê yekê, serpêhatiya wî wî digihîne sînorên hemî mezheban, hemî dibistanên felsefî an ezoterîk, û li vir dîsa ew kifş dike, heke ew ji navînî jîrtir be, ew sînor hene ku wî bawer dikir ku bersivan bibîne.

Di dawiyê de ew xwe bi tenê dibîne, û krîza wî ya giyanî her ku diçe dijwartir dibe. Heya roja ku ew kifş dike ku her tişt di wî de jîr, îrade û evîn e, lê ew hîn têra zagonên wan nizane ku mekanîzmaya veşartî û perde di çavên Mirovê ku digere kifş bike. Wî çi sosret dît! Gava ku ew pê dihese ku tiştê ku ew di dema qeyrana xwe de lê digeriya tenê mekanîzmayek giyanê di hundurê wî de bû ku jê re xebitî ku wî ber bi xwe ve, ango ji wê re şiyar bibe.

Û gava ku ev qonax di dawiyê de dest pê dike, Mirov, egoya Mirov, ruhanî dike û dest bi fehmkirina cewhera aqilê jorîn (hişê bilind) di hundurê wî de ku şiyar dibe, dike û dihêle ku wî xapandina hemî Mirovên ku li derveyî xwe digerin, nas bike. niyeta herî baş a cîhanê ye, û yên ku hîna fêhm nekirine ku ev tevaya pêvajo beşek ji ezmûna giyanê ye ku egoyê bikar tîne da ku wî amade bike da ku bi wê re têkiliyek vibrasyonê bike.

Mirov êdî bi rastiya hebûna xwe re di nava têkiliyê de ye. Û ev windabûna pêwendiyê li ser dinyayê ew qas belav e, ku ev Dinya keştiyek tijî dînan temsîl dike ku nizanin keştî ber bi ku ve diçe. Ew ji hêla hêzên nedîtî ve têne rêve kirin, û kes ji eslê van hêzan, ne jî ji niyeta wan nizane. Mirov ewqas sedsalan ji nedîtbarê veqetiyabû ku têgîna rastiyê bi tevahî winda kir. Û ev windabûna hişê sedema ku dîwarê pirsgirêka wî ya hebûnî bilind dibe: Nasname. Û dîsa jî çareserî ew qas nêzîkî wî ye, û di heman demê de ew qas dûr e. Heger tenê ew bizanibûya guh bide tiştê ku ew naxwaze bibihîze.

Şerê gotinan û şerê ramanan her tiştê wî maye. Kîjan Mirov dikare bi xwe têra xwe bike, eger nizanibe ku beşek ji wî mezin e, lê yê din ji hêla hestên xwe ve bisînorkirî ye û her du dikarin werin ba hev? Ger mirov rojekê bizane ku ji derveyî wî kes nikare ji bo wî, û tenê ew dikare ji bo xwe… Lê ew ditirse ku ji bo xwe bijî, ji ber ku ew ditirse ku yên din li ser wî çi bibêjin… Belengaz jî!

Zilam hebûnên ku bi berdewamî têkoşîna li dijî xapandinê winda dikin, ji ber ku ew in yên ku wê zindî û bi hêz diparêzin. Her kes ditirse ku tiştê ku zirarê dide wan tune bike. Kabûsek rastîn! Û ya herî xirab hê jî tê! Ji ber ku Mirovê sedsala XX-an dê bibînin ku ber bi wî ve têne xwarê ku di navbera stêran de digerin û berê ji bo wî xweda bûn.

Pirsgirêka nasnameya kesane li ser asta gerstêrkê berdewam dike. Ji ber ku ev pirsgirêk ji nebûna girêdana di navbera hişê jêrîn û hişê bilind de tê, bandora wê hem li ser asta cîhanê hem jî li ser asta kesane tê hîskirin, ji ber ku tenê hişê bilind dikare ji Mirov re sirên mezin ên gerstêrka xwe rave bike. xwedayên wê yên kevnar. Heya ku ev xweda beşek ji dîroka kevnar in, Mirov ji wan aciz nabe. Lê gava ku heman heyîn vedigerin û xwe di ronahiyek nûjen de didin nasîn, şokek li ser asta gerdûnî vedigere, û Mirovê ku nasnameya xwe ya rastîn kifş nekiriye, xwe di navbera nasnameya xwe ya derewîn - û tiştê ku ew difikire û bawer dike - û diyardeya cyclical.

Ger hişê wî ji ezmûnê re vekirî be û îstîxbarata rastîn di hundurê xwe de werbigire, agahdariya pêwîst li ser yek ji diyardeyên herî acizker ji bo gerstêrka ku ew nizane û nizane, Mirov bi qeyranek nasnameya gerstêrk re derbas nabe, ji ber ku wî heye. jixwe krîza nasnameya şexsî ya di nava xwe de çareser kiriye.

Ji ber ku mirovahî bi lez û bez ber bi qonaxek zivirînê ya di dîrok û jiyanê de pêş dikeve, divê ferdîtî, ango pêwendiya her ku diçe tekûztir di navbera Mirov û gerdûnê de çêdibe, ji ber ku ji kesatiya rastîn ve vibrasyona ku mirov di mirovê ku dibîne de ye. diyardeyên nasnameya xwe ya rastîn kifş kiriye. Û heta ku ev nasnameya rasteqîn neyê îstîqrarkirin, ferdîtî bi tevahî pêk nayê û mirov nikare bibêje ku Însan " gihîştî" ye , yanî di her bûyerek kesane û cîhanî de bêyî ku bête xirakirin dikare rûbirûyê rûbirûbûnê bibe, ji ber ku ew jixwe pê dizane. û ew sedema wê dizane.

Dema ku em bi giştî bahse kirîza nasnameyê dikin, em bi awayekî derûnî bahsa wê dikin, di wateya ku em hewl didin têkiliya mirov û civakê diyar bikin. Lê krîza nasnameyê ji vê yekê pir kûrtir diçe. Êdî ne mirovê civakî ye ku dibe pîvan, normalîteya ku divê em bi dest bixin. Berevajî vê, divê normalîte were veguheztin, ango li hember xwe ji nû ve were vegerandin.

Gava ku Mirov dest pê dike ku têbigihîje ku nasnameya wî ya rastîn li ser nasnameya normal ya Mirovê normal di nav parantezê de ye, ew du tiştan fam dike. Ya yekem, ku tiştê ku mirovê normal xemgîn dike, êdî wî xem nake; û her tiştê ku li gerstêrka bine-normal dihejîne, di nav parantezê de, normal e. Dûv re diyardeya nasnameya rastîn, ku ji vê perspektîfê ve tê dîtin, her ku diçe girîngtir dibe, ji ber ku ew diyar dike ka kîjan Mirov dikare qelsiyên normal ên mirovê normal an nehişmend derbas bike, û ji bilî vê, diyar dike ku Mirovê ku nake normaltir e - ku ango mirov dikare bêje, bi qasî bêhiş û nisbeten hevseng - dikare zextên nîzamek gerstêrk a ku xetera xerakirina heyînek normal dike û dibe sedema hilweşîna çandek ku mirovek wusa çêdike piştgirî bike.

Mirovek ku nasnameya xwe ya rastîn keşif kiriye, bê guman di ser her cûre ezmûnên psîkolojîk de ye ku xeternak e ku mirovek ku bi tenê hilbera çanda xwe ye û tenê bi nirxên çanda xwe dijî. Ji ber ku di rastiya xwe de çand, gava ku bûyerên derva wê bêzar bikin, ango bi rastîyek ku ew nizane, an jî bi tevahî jê hay jê tune ye, ji nû ve pênase bike, çandek pir zirav û pir nazik e. Di Mirov de xetereya diyardeya nasnameya bêçareseriyê ev e.

Ji ber ku eger ew nasnameya xwe ya rastîn kifş neke, dema ku bûyerên dawiya çerxê rêça asayî ya pêşveçûna wî xera bike, dê ji aliyê hestyarî û derûnî ve bibe koleyê psîkolojiya civakî û reaksiyonên xwe yên xwezayî. Li vir e ku divê Mirov ji bertekên sosyo-ferdî azad bibe, da ku bikaribe ezmûnê li gorî şêwazek têgihîştina gerdûnî bijî. Tenê nasnameya rastîn bi Mirovê rastîn û aqilê rastîn re têkildar e. Tenê nasnameya rastîn dikare bêyî dijwarî bûyerên kozmîk, li gorî hişmendiyek ku ji hestên sînordar ên Mirov veqetandî şîrove bike.

Pirsgirêka qeyrana nasnameyê di Mirov de ji pirsgirêkek psîkolojîk a sade zêdetir pirsgirêka jiyanê ye. Kategoriyên psîkolojîk ên ku Mirov di lêgerîna xwe de digere fam bike, êdî ne li gorî kesên ku nasnameya xwe ya rastîn kifş dikin, ji ber ku êdî ew eleqeya wan bi jiyanê re nema ye ku dema bi xwe re têdikoşiya. Nasnameya wî ya rastîn ku her quncikek hebûna wî dagirtî ye, ew xwe bi xweyek din re rû bi rû ye ku di çarçoveyek din a hişê wî de ye, pîvan an planek enerjiyê ya ku ji hêla teqlîdê ve nayê girêdan ji ber ku ew bi tevahî ji kategoriyên psîkolojîk ên ku ji hêla têne çêkirin ve serbixwe ye. strukturên hestyarî û derûnî yên bêhiş Mirovê bê nasnameya rastîn.

Diyardeya qeyrana nasnameyê ji bo Mirov êşek e, ji ber ku ew çu carî nikare bi xwe, bi xwe re, tiştê ku bi berdewamî lê digere, tam bextewar be. Ji bo wî, bextewarbûn ezmûnek e ku ew dixwaze bi domdarî bijî. Lê ew nizane ku ji bo ku ew jê re dibêje " bextewar" divê meriv xwe baş hîs bike , yanî bêyî ku cîhana derve bikaribe vê ahengê xera bike, meriv di nav ahengek hundurîn a kamil de hîs bike. Ew nizane ku jiyan ji xwe nayê cuda kirin heya ku ew hêza hundurîn nebe ku paşpirtika ku rengê wê dide qul bike.

Mirovekî ku nasnameya xwe ya rastîn keşif kiriye, êdî ew jiyana berê dijî. Reng guheriye, jiyan êdî ne xwedî heman balkêşiyê ye, di her astê de cuda ye. Ji ber ku ew ji jiyana berê ya din bi wê yekê tê cuda kirin ku ew ferdê rastîn e ku îmkanên wê diyar dike, li şûna ku ew îmkanên wê bi awayekî kategorîk li ser wî were ferz kirin ji hêla çanda ku ew tê de ye.

Jiyana Mirovê ku nasnameya xwe keşif kiriye, berdewamiyeke ku di nav demê de winda dibe û êdî sînor nemaye, ango dawiya wê ye. Jixwe ev têgihiştin destwerdana şêwaza jiyanê û awayê jiyanê yê afirîner dike. Heya ku Mirov ji nasnameyê derbikeve, heya ku têkiliya wî bi zêhniyeta rastîn a di hundurê xwe de nebe, tenê dikare hewcedariyên xwe pêk bîne. Dema ku ew di ronahiyê de ye, ew êdî neçar e ku xwe biparêze, ji ber ku ew jixwe bi vibrasyonê, awayê jiyana xwe dizane, û ev zanîn dihêle ku ew enerjiya afirîner a ku ji bo hewcedariyên xwe hewce dike çêbike. Kategoriya psîkolojîk a zindîbûnê dişewite da ku cîh tenê ji enerjiya afirîner a ku hemî çavkaniyên Mirov bi kar tîne û wan dixe ber bextewariya wî bihêle.

Ji bo ku mirov pirsgirêka xwe ya nasnameyê derbas bike, divê di hundurê wî de veguheztina nirxan ji qada psîkolojîk ber bi qada hişmendiya pak ve bibe. Digel ku nirxên psîkolojîk beşdarî qeyrana wî dibin, ji ber ku ew bi hestên wî ve sînordar in, bi aqilê wî yê ku maddeya hestiyar şîrove dike, pêdiviya wî bi pîvanek heye ku ne li gorî pejirandina aqilê wî ye.

Li vir e ku di nav wî de yekem car cûreyek dijberî li hember tiştek ku di hundurê wî de derbas dibe û ew nikare di tevgera wê de asteng bike derdikeve holê. Dema ku tevger dest pê dike, ew ronahiya vê hişmendiyê ye ku ji ego û çîmerên wê serbixwe ye. Li vir e ku veguheztina nirxan dest pê dike ku dibe sedema êşek hundurîn, ku têra zêhniyeta ronahiyê bike li gorî tiştê ku divê ji hêla Mirovê ku şiyar dibe bijî.

Guhertina nirxan tenê hêdî hêdî tête kirin, da ku rê bide ego ku hevsengiyek diyar biparêze. Lê bi demê re, hevsengiyek nû çêdibe û ego êdî ne normal e, di warê civakî de; ew hişyar e. Ango ew bi xapandina form û normê dibîne û her ku diçe ferdîtir dibe, da ku lerizîna laşên xwe yên nazik, astên ku kesayetiya xwe li ser bingeh bigire û nasnameya xwe ya rastîn bilind bike.

Jicîhûwarkirina nirxan bi rastî hilweşîna nirxan e, lê em jê re dibêjin "jicîhûwarkirin", ji ber ku guheztinên ku pêk tên bi hêzek vibrasyonê ve girêdayî ye ku awayê dîtinê diguhezîne, da ku şêwaza ramanê li gorî aqilê rast bike. navendeke bilind li Man. Heya ku ego şahidiya vê hilweşîna bi lerzînê nekiriye, nîqaşa kategoriyên ramanan, sembolan ên ku dîwarên nasnameya wê ya derewîn pêk tînin, didomîne. Lê gava ku van dîwaran dest bi qelsbûnê dikin, jicîhûwarkirina nirxan bi guherînek kûr re têkildar e, ku ji hêla egoyê ve nayê ravekirin. Û ji ber ku ji aliyê wî ve nayê aqilkirin, di dawiyê de bi ronahiyê dikeve, ango di dawiyê de bi rengek mayînde û geş dibe bi wê ve tê girêdan.

Jiyana wî, bi çerxekê diguhere û zû, ew êdî ne di nav sînoran de, lê di potansiyelan de dijî. Nasnameya wê, li şûna ku bi xwestekên wê yên sûbjektîf re were pênasekirin, zêdetir bi wê re tê pênasekirin. Û ew dest pê dike ku têgihîştina wateya " xweya rastîn û objektîf" çi ye.

Dema ku ew xweya rast û objektîf dihesibîne, pir eşkere dibîne ku ev xwe ew bixwe ye, di hundurê xwe de jî tiştekî din ku ew nabîne, lê ew xwe heyî hîs dike, li wir, tiştek dikeve hundurê wî. Tiştek jîr, daîmî û bi domdarî heye. Tiştê ku bi çavên xwe temaşe dike, û dinyayê wekî ku heye, û ne wekî ku egoyê berê dîtiye şîrove dike.

Em êdî nabêjin ku ev Mirov " derûnî" ye, em dibêjin ku ew " supramental (hihniya bilind)" e , ango ji bo ku bizane êdî hewce nake bifikire. Êşa nasnameyê ji wî, ji serpêhatiya wî ew qas dûr e, ku gava li paşeroja xwe dinêre, û dibîne ku ew niha çi ye û wê bi ya ku bû re berhev dike, ecêbmayî dimîne.

BEŞA 2

Downward Evolution and Upward Evolution BdM-RG #62A (guhertin)

Baş e, ji ber vê yekê ez geşedana Mirov ji hev vediqetînim, ez wî dakêşek ber bi jêr û kelekek ber bi jor bidim OK. ? Kêşeya ber bi jêr ez jê re dibêjim "tevlihevî", ya ber bi jor ez jê re dibêjin evolution. Û îro Însan li nuqteya kombûna van kelûpelan e. Ger hûn bixwazin, em tarîxekê bidin: 1969. Ger em li peresînê - ne bi nêrînek Darwînîst - lê bi nêrînek veşartî, bi gotinek din li gorî lêkolînên hundurîn ên Mirovan binerin û ger em vegerin ser demê, em dikarin li wir 12 hezar sal berê hilweşîna bibînin. şaristaniyeke mezin ku navê Atlantis lê hatiye dayîn.

Ji ber vê yekê ew serdemek bû ku mirov bi tundî tiştê ku jê re laşê astralî tê gotin, ku aliyek hişmendiya wî ye, ku wesayîtek nazik a hişmendiya wî ye, ku rasterast bi her tiştê psîko-hestî ve girêdayî ye, bi pêş xist. Û paşê piştî hilweşandina vê şaristaniyê heta îro, Mirov beşek din ji hişmendiya xwe pêş xist, ku dikare bi nepenî jê re were gotin pêşveçûna hişmendiya derûnî ya jêrîn, ku bûye sedema pêşveçûna pir pêşkeftî ya aqil, ku îro ji hêla Mirov ve tê bikar anîn. ji bo fêmkirina cîhana madî.

Û ji sala 1969-an vir ve li ser vê gerstêrkê, di hişmendiya Mirov de diyardeyek nû derketiye ku dikare navê hevgirtinê lê bike an jî navê şiyarbûna hişmendiya jorîn (hişê bilind) li ser Erdê bide. Û li dinyayê mêr hene ku di asta hişê jêrîn, lewma jî aqil de, dest ji fonksiyona xwe berdaye û dest bi pêşxistina qatek din a hişmendiyê kirine ku jê re hişmendiya jorîn (hişê bilind) tê gotin. Û van Mirovan fakulteyên ku di pêvajoya pêşkeftinê de ne û ku ew jî dê bi çerxek din a pêşkeftinê re, ku mirov dikare jê re wekî nijada-reş a şeşemîn bi nav bike, pêk bîne.

Dema ku em behsa pêşkeftina mirovan dikin, dema ku em behsa pêşkeftina mirov dikin, em behsa Atlantîs dikin ku bi nijadên xwe yên binî re çaremîn nîjada kok bû, nijadên hind-ewropî yên ku em beşek jê ne, ku beşek ji nijada kok a pêncemîn in. û nijadên wê. Û niha di cîhanê de destpêkek nû ya kok-nijad heye ku dê jêr-nijadên xwe jî bide. Û di dawiyê de dê nijadek kok a heftemîn hebe ku dê bikaribe Mirov bigihîje astek pêşkeftî ya têra xwe pêşkeftî ku êdî hewcedariya karanîna organîk a laşê xwe yê maddî neke. Lê em niha bi vê yekê re mijûl nabin, ji ber vê yekê em bi nijada kok a şeşemîn re mijûl dibin, ku nijadek laşî temsîl nake, lê ku aliyek paqij a derûnî ya hişmendiya derûnî ya nû ya Mirovahiya pêşerojê temsîl dike.

Eşkere ye ku ji bo têgihiştina geşedana Mirov a li ser vê balafirê, ji xala dorhêla berevajîkirî ber bi dawiya wê ve, ku li gorî agahdariya ku em distînin belkî du hezar û pêncsed sal in, diyar e ku mirov dê derbas bibe. di nav qonaxên bêkêmasî yên hişmendiyê de, yanî mirovê Atlantîs bi qasî mêrê nijadên Hind-Ewropî sînordar bû, bi qasî ku Mirovê îroyîn bi Mirovê din re sînordar e û dê sînordar be. pêşveçûna hişmendiya jorîn (hişê bilind) li ser Erdê, ku ji hêla Aurobindo ve hatibû pêşbînîkirin .

Tiştê ku di geşedana hişmendiya jorîn (hişê bilind) de balkêş e ev e: îro bi qasî ku em mirov, mirovên aqilmend, mirovên Kartezî, mirovên pir refleksîf ên nijada bingehîn a pêncemîn, bi qasî ku meyla me heye. bawer bikin ku hişê me ji hêla egoya me ve tê rêvebirin, bi qasî ku sibê Mirov wê kifş bike ku hişê mirov ji hêla egoyê ve nayê rêvebirin, ku hişê mirov di pênaseya xwe ya psîkolojîk de, vegotina refleksîyonê ya egoyê ye, û ku çavkaniya wê ye. di cîhanên paralel de cih digirin ku ji bo vê gavê meriv dikare jê re "cîhana derûnî" were binav kirin, lê dê paşê jê re "cîhana mîmarî" were gotin .

Bi gotineke din, mebesta min ev e ku mirov çiqasî zor û zehmetî an kapasîteya an azadîya vedîtina çavkaniya ramana xwe bigire, ew qas gengaz dibe ku ew bi cîhanên paralel re dest bi têkiliya telepsîkîkî bike. ku di dawiyê de bigihêje pêvajoya pêşkeftinê, li ser asta cîhanê, li ser asta gerdûnî ya nijadê, ku bikaribe tavilê sirên jiyanê, hem di warê maddeyê de hem jî di qada astralî ya giyan de ji ya din veşêre. qada derûnî ya Ruh. Bi gotineke din, mebesta min ew e ku ew, Mirov, gihîştiye wê nuqteyê ku îro mimkun e ku ew bigihîje rewşek hişmendiya derûnî ya ku têra xwe dike.

Û dema ez dibêjim hişmendiya derûnî ya xweser, mebesta min ne hişmendiya derûnî ya li ser bingeha nirxa derûnî ya rastiyê ye. Rastî têgehek e, ew baweriyek kesane ye an jî baweriyek civakî ye, an jî baweriyek sosyolojîk a kolektîf e, ku beşek ji hewcedariyên hestiyar ên Mirov wekî ferd an jî civak wekî kolektîf e, ji bo misogerkirina serdestiya li cîhana madeyê.

Lê di warê pêşkeftina hişmendiya pêşerojê ya Mirovahiyê de, diyardeya rastiyê an hevtayê wê yê derûnî, an jî nirxa wê ya hestyarî, dê bi tevahî bêkêr be ji ber vê sedemê hêsan ku mirov êdî nikaribe hestiyariyê bikar bîne. nirxandina derûnî ya zanîna wî. Ew ê êdî hestiyariya wijdanê xwe ji bo pêşxistina ewlehiya derûnî ya xwe bikar bîne.
Ji ber vê yekê mirov dê di hişê xwe de bi tevahî azad be ku bikaribe li ser asta derûnî, vegotin, berfirehkirin û pênasekirina mijarên dawî yên bêsînor ên hişmendiya gerdûnî yên ku beşek ji hemî nijadên cîhanê ne, ku beşek in, bixebite. ji hemû nijadên di kozmosê de, û ku di rastiyê de beşek ji yekîtiya neguherbar a Ruh in, di pênaseya wê ya mutleq de, wekî çavkaniya bingehîn a Ronahî û tevgera wê ya di gerdûnê de.

Ji ber vê yekê dê di pêşkeftina Mirovahiyê de xalek were dema ku di dawiyê de ego dê wextê wendakirî li ser hişmendiya nefsê telafî bike, û ku bixwe dê di dawiyê de bi danasîna hişmendiya xwe re gihîştibe sînorên gengaz ên pênaseya xwe ya psîkolojîk. potansiyela afirîner a hişê wî yê pak, ango Ruhê wî.

Û em ê li ser rûyê erdê, di nijadên cihêreng de, di neteweyên cihê de, di demên cihê de, kesên ku dê hevgirtinê nas bikin, ango yên ku dê di gavê de karibin ber bi çavkaniyên zanînê yên ew qas mezin ve bibin, kifş bikin. zanista cîhanê, di warê teknolojî, teknîk, derman, psîkolojî an jî di dîrokê de wê bi tevahî ji holê rabe. Bo çi ? Ji ber ku ji peşveçûna Însan û vir ve cara yekem e, ji dema ketina Ruh nav maddeyê û cara yekem piştî hevgirtina giyan bi madeyê re, mirov wê di dawiyê de bigihêje kapasîteya hilgirtina zanîna xwe ya teqez. .

Tiştê ku ez jê re zanîna mutleq jê re dibêjim kapasîteya hişê mirov e ku bikaribe Ronahiya xwe hilgire û bigire. Zanîna mutleq ne fakulte ye. Zanîna mutleq ne qeder e. Zanîna mutleq ne hewce ye. Zanebûna mutleq endîşeya peşveçûneke rastkirî ye, yanî beşek ji qada mezin a çalakiya Ronahîyê ya li kozmosê û ku dihêle hemî warên, hemî mînakên aqilmend, ango - ji hemî celebên jîr ên gerdûnê re bêje ku li ser hev bicivin. qada derûnî ya bilind, ango li ser balafirek enerjiyê bi qasî ku têra xwe hêzdar e ku dibe ku di dema pêşkeftinê de destûr bide windabûna materyalê laş ji bo vejîna neçar a laşê eterîk.

Ango kapasîteya di mirov de ku di dawiyê de bi rojên cihêreng ên ku organîzmaya gerdûnî pêk tînin re bikeve nav pêkhateyek enerjîk, ku Ruhê wî, Ronahiya wî û bingeha wê ne, di tevger û têgihîştinê de. hişyariya atomî dibêjin! Ji ber vê yekê dê di dema pêşkeftinê de xalek were ku Mirov bêyî ku bifikire, bêyî ku hewcedariya ramanê hebe, mirov dê bikaribe di dawiyê de bi rengekî kategorîk destwerdanê bike di avakirina derûnî ya arketîpên învolutionary û pêşkeftinên hişmendiya gerdûnî ya li ser Erdê. . Ev tê wê wateyê ku Mirov dê di dawiyê de bigihîje ku ew bi tevahî hebûnek jîr e.

Mirov wê têbigihê ku Aqil ne tenê derbirîna formek perwerdehiyê ye, lê Aqil bi rengekî mutleq taybetmendiya bingehîn a her mejiyê di her mijarê de ye. Tenê em îro di nuqteyeke wisa de ne ku wek ego an jî wek mirovek, em neçar in ku di nav sînorên ku ji hêla ramana gerdûnî ve, ango ji hêla dîrok û bîranîna Mirovahiyê ve li ser me hatine ferz kirin de bijîn.

Û hê jî nehatiye dayîn -ji ber ku di vî warî de têra zanistî tune ye- hîna ji mirov re nehatiye dayîn ku meriv bizane û fêm bike ka derûniya wî çawa dixebite, egoya wî çawa dixebite, egoya wî çawa dixebite. têgîna Aqil di pênaseya xwe ya gerdûnî de tê çi wateyê, ji ber vê yekê Mirov îro bi laşê xwe yê stêrkî, ango bi hestên xwe ve tê girtin!

Ew mecbûr e ku li şûna zanîna xwe ya bingehîn û gerdûnî, zanînek sînordar a piçûk ku di dema pêşkeftinê de ji hêla dîrok û mijaran ve hatî şert kirin, were veguheztin, wekî ku hemî teoriyên zanistê hewce ne ku wusa bin, ne bi wê wateyê ku îro zanist ne bikêr e. berevajî vê yekê pir bikêrhatî ye, lê di vê wateyê de ku îro zanist jî rêwîtiya xwe ya neçarî ber bi hilweşandina xwe ve dike. Çawa ku hemû şaristanî rêwîtiya xwe ya neçarî ber bi hilweşandina xwe ve dikin.

Lê çawa ku şaristaniyek rastiya rakirina xwe pir zehmet dibîne, zanist jî wê zehmetiyê bigihîne hilweşandina xwe. Û ev pir normal e. Mirov nikare ji heyînên ku dihizirin an jî hebûnên ku xwedî hişmendiyek diyar in, bixwaze ku li cîhanê hilweşîna xwe an jî tunekirina xwe pêş bixin. Em mecbûr in ku haya me ji tiştên ku me hene, ji tiştên ku me kirine, ji tiştên ku em dikarin bikin, ji bo pêşkeftinê, ji bo ku rê bidin ku Mirovahî pêş bikeve haydar bin.

Lê wekî kes - ez eşkere dibêjim wekî kes - em ê di dawiyê de neçar bin ku li ser gerstêrka xwe bi rewşên nîzamek gerdûnî û gerdûnî re rû bi rû bimînin, em ê neçar bin ku rûbirûyî pîvanên ku di paşerojê de tevgerên mezin ên xurafetiyê bilind kirine. li dinyayê; tevgerên ku bi pêşketina zanistê re mirin, û tevgerên ku piştre ji hêla zanistê ve bi awayekî kategorîk hatin red kirin.

Ji ber vê yekê em ê bi demê re neçar bin ku em hin serpêhatiyan binirxînin û ji nû ve bijîn da ku fêm bikin ku gerdûn bêsînor e. Ew hişmendiya mirov bêsînor e û Mirov di hundurê xwe de bi qasî hişmendiya wî hêzdar e. Îro li cîhaneke ku em neçar in ku li ser xaçerêya gelek riyên hişê ku, bi tevahî, bijîn pir girîng e... Û gava ku ez bi tevahî dibêjim, ez bê guman li Dewletên Yekbûyî dinêrim ku ev Ezmûna kolektîf di rûbirûbûna xwe ya bi kesayetiyê re hêdî hêdî psîkozeke kolektîf diafirîne.

Mirov nikare li cîhanê heta hetayê ji aliyê herikîna ramanan ve ku hejmara wan ji aliyê televizyon an rojname, an jî bi cûrbecûr cûrbecûr çapameniya azad ve hatine zêdekirin, were bombebaran kirin. Dê rewşek were ku mirov êdî nikaribe vê tengezariya derûnî û derûnî ya ku ji nakokiyên cihêreng ên di navbera rastî û derewan de derdikeve, hilgire. Dê xalek di pêşkeftina hişmendiya jorîn (hişê bilind) de li ser Erdê were dema ku Mirov neçar dibe ku rastiyê bi xwe re pênase bike. Lê ew ê "yek bixwe" be ku dê gerdûnî be, ew ê ne "yek bixwe" be ku dê li ser lîstikvaniya Ruhê xwe an pûçbûna egoya xwe, an neewlehiya min a xwe ava bibe.

Ji ber vê yekê ji wê gavê ve, mirov wê dest pê bike ku fenomena mirovî, şaristaniyê bi hemû aliyên wê fahm bike. Û ew ê êdî ji hêla psîkolojîk ve ji tiştên ku diqewimin an jî ji tiştên ku dê li dinyayê biqewimin ne " *dagirtî"* (*destdirêj) be.* Mirov wê dest bi azadbûnê bike. Û ji gava ku ew dest bi azadbûnê dike, ew ê di dawiyê de dest bi têgihîştina jiyanê bi kalîteya wê ya bingehîn bike. Û her ku ew pêşve diçe, ew ê jiyanê bi rengekî mutlaq, entegre û hînbûyî fam bike, bi wateyek ku îro ne beşek ji hişmendiya nijada bingehîn a pêncemîn e.

Çima ev hemû gotin? Bi tenê mirov hindik hindik bide fêmkirin ku dilsoziya herî mezin ku ew dikare bide xwe, xwe biafirîne, dilsoziya bi xwe re ye. Em di sedsalekê de dijîn ku hezkirina ji bo ferdperestiyê, bi taybetî li cîhana rojava, pir pêşketiye. Em her ku diçe bêtir bûne ferdperest, lê ferdperestî ger wek helwestek bimîne, di bingehê xwe de di rastiya mirovan de nayê girêdan. Bi gotineke din, bi pantorên sor û bi palpiştên zer di kolanê de dimeşin û li New Yorkê, li meydana Times Square ya New Yorkê evîndarbûn, rengekî ferdperestiyê ye. Lê ev eccentricity e, ew celebek astralîzasyona hişmendiya mirovan e.

Ne hewce ye ku mirov ferdiyeta xwe bidomîne, ferdiyeta xwe bi maneya konkrêt îfade bike, hesasiyetên girseyan bişopîne, hesasiyetên gelê xwe bihêle an jî hesasiyetên gelên xwe pûç bike. Ev xeyalek e! Û ew parçeyek ji moda karakterîstîk a sedsala bîstan e, di dawiyê de dibe banal, di dawiyê de jî ehmeq dibe, di dawiyê de bi tevahî kêmasiya estetîkê ye. Ji ber vê yekê Mirovê nû, pêşkeftina hişmendiya jorîn (hişmendiya bilind) ya li ser Erdê, bi rastî, dê bihêle ku Mirov hişmendiyek pir kesane, lê ne ferdperest pêş bixe.

Mirov wê bibe takekesî çima? Ji ber ku rastiya hişmendiya wî dê li ser bingeha tevhevkirina Ruhê wî be û di çavê Mirovan de li cîhanê neyê pêşandan, da ku celebek felqek bi eccentricity eşkere bike. Mirovek ne hewce ye ku li çaraliyê cîhanê bigere û marjînal be ku rast be. Berevajî vê. Mirov çiqasî hişyar be, ew qas hindiktir marjînal be, ew ê ew qas rast be û ew ê di rastiya xwe de bêtir anonîm be. Ji ber ku rastiya Mirov tiştekî ku di navbera wî û xwe de derbas dibe û ne di navbera wî û yên din de ye.

Ger em li pêşkeftina pêdivî ya nijadek kok li gerstêrka xwe binihêrin, ew e ku meriv fenomena mirov hinekî fam bike. Ku em koordînatan saz bikin, ew bi tevahî pragmatîk e, ew bi tenê ew e ku çarçoveyek têgihîştina kronolojîk bide bûyerên neçar! Lê eger em behsa nijadeke hişmend bikin, ger em behsa Mirovahiyek hişmend bikin, em mecbûr in ku behsa Mirov û kesanên hişmend bikin.

Pêşveçûna hişmendiya jorîn (hişê bilind) li ser Erdê dê çu carî li ser pîvana ti kolektîf pêk neyê. Pêşveçûna hişmendiya supramental (hişê bilind) li ser Erdê dê çu carî nebe îfadeya hêzek kolektîf. Dê her dem li cîhanê kesên ku hêdî hêdî, pir û bêtir ber bi wê nuqteya hişmendiya xwe ve biçin ku ew ê bi çavkaniya xwe, Ruhê xwe, dubendiya xwe, çi dibe bila bibe em jê re bibin yek. beşek ji Mirov e.

Lê tevgera bingehîn a di vî warî de dê li ser vê bingehê be: ew ê li ser bingeha têgihîştina diyardeya ramanê ya ku ji desthiladariyê heta niha nehatiye kirin. Ne bes e ku meriv bêje: "*Ez difikirim, lewra ez im". Ji bo* Descartes baş bû ku bigota, *"Ez difikirim, ji ber vê yekê ez im,"* ji ber ku ew beşek ji têgihiştinê bû ku raman bi xwe xwedî hêzek e ku divê li ser asta kesane were fêhm kirin.

Lê di asta hişmendiya afirîner de, xala ku dê ramana Mirov bi tevahî, yekgirtî were veguheztin, were. Û Mirov wê êdî di dema pêşveçûnê de nefikire. Ramana wî dê veguhere şêwazek vegotina afirîner a hişê wî yê bilind. Û ew hiş dê bi tevahî bibe telepsîk. Bi gotineke din, Mirov wê bi firokeyên gerdûnî re pêwendiya tavilê biceribîne û ev awayê ragihandinê êdî dê ronî nebe. Wexta ku fikir di hişê Mirov de namîne, raman ji subjektîfbûnê namîne. Em êdî nikarin bibêjin ku Mirov difikire, em dibêjin ku Mirov bi balafirên gerdûnî yên hişmendiya xwe re têkiliyê datîne.

Lê ji bo ku mirov vê yekê bi awayekî yekpare fahm bike, wê hewce bike ku ew wê hizirê, weke ku em îro dihizirin, weke ku em îro dijîn, weke ku di hişê me de hatîya sabît kirin, weke ku ji aliyê hilberan û têgihiştinê ve hatîya çêkirin û têgihiştin. Divê em wek egoya bêhiş, di me de têgihiştinek diyar şiyar bikin, di vê wateyê de ku divê mirov bikaribe têbigihîje ku ramana wî bi serê xwe wî li hember xwe parçe dike. Tenê bi qasê ku ew, ji ber sedemên tevlihevî û bêhişmendiyê, wî dixe bin dubendiya başî an xirabiyê, ya rast û derew.

Ji wê gavê de ku mirov hişê xwe polarîze dike, çi koordînatên neyînî an erênî saz bike, wî tenê di navbera xwe de li ser plana maddî û xwe di qada gerdûnî û gerdûnî de perçebûnek çêkiriye. Ev pir girîng e! Ew qas girîng e ku ew mifteya bingehîn a pêşkeftina paşîn e. Tiştê ku me dihêle ku em her gav ramana xwe li gorî polarîteyê bijîn, neewlehiya bingehîn a egoya me ye. Ew kapasîteya hêzdar û vampîrik a hestên me ye. Ev bêhêziya me ye ku wekî ego an jî wekî kesek nexwende an jî zêde perwerdekirî, em nikanin tiştên ku em dizanin hilgirin.

Li dinyayê mirovek tune ku tiştekî nizanibe. Hemî Mirov tiştek dizanin lê li seranserê cîhanê desthilatdariyek tune, pênaseyek çandî tune, di cîhanê de piştgiriyek çandî tune ku dikare piştgirî bide Mirovek ku tiştek bizanibe. Sazûman hene ku mafê zanîna tiştekî didin xwe, da ku vê zanînê saz bikin û hişê Mirov pê ve girêbidin. Tiştê ku em jê re dibêjin zanist di astên cihê de, normal e.

Lê tu tevgerek berevajî tune ye ku sazî û dezgehên cîhanê bikarin otorîteya wî bidin an vegerînin Mirov, ango pîvana xwe ya piçûk ku rojekê dikare pir mezin bibe, ya Ronahiya wî bi xwe vegerîne. Û hûn dikarin di warê ruhanî de, di warê olî de, bi awayek pir hêsan ceribandinê bikin. Rojekê ku navendên Mirov têra xwe vebin, ew ê di warê zanistê de jî heman tiştî bike.

Mirovekî ku li dinyayê ye û wek mînak biçe cem melayekî an jî kesekî ku di olê de dixebite û bi wî re li ser Xwedê diaxive û dibêje: "Welle, baş e, Xwedê tiştek wusa ye. Tiştekî wisa , *tiştekî wiha”* yekî jê re digot: “ *Lê tu bi çi mafî behsa Xwedê dikî? Hûn bi kîjan mafî behsa Xwedê dikin”...?* Û eger Însan kêm pêşkeftî be û bi rastî bikaribe şeklê Xwedê perçe bike da ku formên din ên ku beşek ji pîvana afirîner a hişê wî ne derxe an derxe holê, ew ê ji hêla sazûmankirina Xwedê ve hîn bêtir jê were dûrxistin. zanînek ku bi têgihîştina cîhanên nedîtbar.

Ji ber vê yekê ez dibêjim ku Mirov dê nikaribe bi hişmendiyek jorîn (hişê bilind) bi piştgiriya cîhanê bikeve dinyayê. Mirov dema ku xwe bi tevahî ji hewcedariya piştevaniya cîhanî xilas kir, dê bibe xwediyê hişmendiya jorîn (hişê bilind) û di dawiyê de hêdî hêdî dest bi fêhmkirin û hilgirtina tiştê ku dizane dike. Û şertê vê jî ew e ku nekevin xefika polarîteya rast û derewê.

Ger Însan bikeve xefika polarîteya rast û derewê, wijdanê xwe heyecan dike, egoya xwe bê ewle dike û li hember rastiyê helwestên tund pêş dixe. Rast û derew tenê pêkhateyên psîkolojîk ên bêhêziya derûnî ya zanînê temsîl dikin! Dema ku hûn steakek baş dixwin, hûn meraq nakin ka ew rast e an derewîn e, polarîtî tune ye, ji ber vê yekê ew baş e. Lê heke hûn dest pê bikin meraq dikin gelo li wir zerafeyek heye, oh, wê hingê zikê we dê bersivê nede! Û di asta zanînê de, di asta zanînê de jî heman tişt e.

Zanîn ji hişê jêrîn re çi zanîn ji hişê bilind re ye. Zanîn beşek ji hewcedariya egoyê ye dema ku zanîn beşek ji rastiya xwe ye. Ji ber vê yekê di navbera zanîn û zanînê de dabeşkirin û veqetandin tune. Zanîn beşek ji asteke hişmendiyê ye û zanîn beşek ji asta din e.

Di warê zanînê de em behsa hin tiştan dikin û di warê zanînê de jî behsa tiştên din dikin. Herdu dikarin hev bibînin, biratî bikin û bi hev re pir baş bin. Qata çarem bi qata pêncan li jor her dem baş e… Û Mirov hebûnek piralî ye, lê Mirov di heman demê de hebûnek e ku xwediyê hişmendiyek ezmûnî ye û dijî. Li ser Erdê hişmendiya me ya ceribandinê heye. Hişmendiya me ya afirîner tune.

Li jiyana xwe binêre! Jiyana we ezmûn e! Ji gava ku hûn têkevin dinyayê, jiyana we bi berdewamî li ser ezmûnê ye, lê Mirov nikare li ser ezmûnê bêdawî bijî. Rojekê divê mirov bi hişmendiya afirîner bijî, di wê demê de jiyan hêjayî jiyanê ye, jiyan pir mezin dibe, pir berfireh dibe, di afirîneriyê de hêzdar e û Mirov dev ji ezmûna giyanî berdide. Lê çima Mirov ezmûnê dijî? Ji ber ku ew bi hêzên hêzdar ve girêdayî ye - ku ez jê re dibêjim bîr - ku di rastiyê de hûn jê re dibêjin "giyan".

Mirov bi Ruhê xwe najî, bi giyan ve girêdayî ye, bi giyanê dijî, her dem bi giyanê vampîrîze dibe. Kesên ku li ser vejînê lêkolîn kirine *an jî* kesên ku li ser vegerê di rabirdûyeke diyar de lêkolîn kirine, pir baş diyar kirine ku îro hin kes ji hin tiştan dikişînin, ji ber ku di jiyanek berê de, ew ji sedemê êş kişandine. Îro mirov hene ku nikarin bikevin asansorekê (asansorê) ji ber ku travmayên beriya jiyana madî derbas dibin an jî di şert û mercên berê de hatine xeniqandin, nikarin bikevinê... Difetisin. Ji ber vê yekê Mirov serpêhatiya giyan dijî.

Ew dijî, ew bi hafizeya xwe ve girêdayî ye, bi qasî bîranîna nehişmendî ya pir mezin a tevgera xwe ya pêşkeftinê ya berê, bi qasî bîranîna pir mezin a ku ew îro wekî hebûnek ceribandinê dijî. Mirov nikare ji tecrûbeya li ser rûyê erdê heta hetayê bijî! Ev heqaretek e ji Aqilê wî yê Gerdûnî re. Bi cewherê Mirov re bi tevahî nayê lihevkirin ku mirov nikare bêje: " *Belê, baş e, di nav deh salan de ez dixwazim tiştek wusa bikim, di nav pênc salan de ez dixwazim tiştek wusa bikim",* ew bi xwezaya Mirovê ku ew paşeroja xwe nizane!

Bi cewhera Mirov re li hev nayê ku ew xwezaya Mirovê beriya xwe nizane. Bi gotineke din, bi Ruhê Mirov re ne lihevhatî ye ku ev Ruh di Mirov de neçar e ku li gorî fermanên aqil bijî, ji ber ku Mirovê îro li ser asta maddî beşek ji nifşek e ku hişmendiya wî daketiye. Hişmendiya Mirov divê ji daketina nav maddeyê ber bi derketina dawî ya ber bi etherîk ve, ango ew beşek ji rastiya gerstêrkê ku di dawiyê de cîhana ku divê mirov bi xwezayî nemiriya xwe tê de bijî, derbas bibe.

Mirov ne hatiye çêkirin ku bikeve nav madeyê û bimire. Tiştê ku em jê re dibêjin mirin, yanî tiştê ku em jê re dibêjin vegera mirov an jî giyan a astral, beşek ji bêhişiya mirov e. Ev beşek ji rastiyê ye ku Mirov bi tevahî ji dorhêlên gerdûnî yên ku çavkaniya nifşa wî ne, ku çavkaniya Aqilê wî ne, ku çavkaniya zindîtiya wî ne, ku çavkaniya xweya gerestêrka wî ne, bi tevahî qut bûye! Ji ber vê yekê divê mirov vegere ser çavkaniyê, lê Mirov nikare bi xeyalên giyanî, dîrokî yên învolutionê vegere ser çavkaniyê.

Mirov dê nikaribe bi karanîna ramanên kevnar ên ku ew neçar kirin ku bibe girtiyê madeyê vegere ser çavkaniya xwe. Mirov bi bikaranîna rêgezên kevin ên ku wî kirine hebûneke xwedî hişmendiyeke ceribandinê, venagere ser çavkaniya xwe. Mirov bi baweriyê venagere ser çavkaniya xwe.

Mirov wê di dema pêşkeftina xwe de hêdî hêdî vegere çavkaniya xwe, kapasîteya piştgirîkirina tiştê ku dizane.

Lê di cîhana îroyîn de, em mehkûmî mîtolojîyekê, sîstematîzekirina psîkolojîk a xweya xwe ne. Em mehkûmî helwêsteke derûnî ya derûnî ne ku bandorê li hemû Mirovahî dike: bawerî. Çima hewce ye ku mirov bawer bike? Ji ber ku ew nizane! Çima hewce ye ku mirov bawer bike? Ji ber ku ew hebûnek hişmendiya ezmûnî ye, ji ber vê yekê di hişê wî de Ronahî tune. Ew di tevgera pir tarî ya hişmendiya xwe ya piçûk de dijî, ji ber vê yekê ew neçar e ku bawer bike da ku xwe bi tiştek girîng û mutleq ve girêbide.

Lê ev baweriya bi mutlaqê ku beşek ji şertkirina psîkolojîk a egoyê ye, ev baweriya bi mutlaqê, ji aliyê kê ve hatiye damezrandin? Ew ji hêla Mirovê Involution ve hate damezrandin. Hûn baş dizanin ku ger hûn derkevin dinyayê û hûn ji yekî re çîrokekê bibêjin, ew çîroka ku hûn ê bibêjin êdî gava ku ji hêla yê din ve were wergirtin û vegotin, dê ne wekî ya ku we di destpêkê de gotiye be. .

Bifikirin ku kesek derkeve dinyayê û hewl bide tiştê ku ez îro dibêjim dubare bike, wekî destpêkek, hûn dikarin bifikirin ka dê sibê çawa derkeve! Ji ber vê yekê di dema borî de Mirovên ku tişt kirin, hebûn Destpêkirinên ku hatin dinyayê da ku alîkariya pêşkeftina Mirovahiyê bikin. Lê van kesan çi gotine û çi hatiye gotin, ev mijareke din e.

Û ez bi eslê xwe dikarim tiştek ji we re bibêjim - ji ber ku min bi salan fenomenê nas kir - ne mimkun e ku meriv bi tevahî tiştê ku bi tevahî tê gotin dubare bike. Dema ku hûn îşev vegerin malê hewl bidin ku wiya bikin! Ne mimkûn e ku mirov tiştên ku bi tekûz tê gotin dubare bike. Û ez ê ji we re bibêjim çima. Ji ber ku tişta ku bi temamî tê gotin - bi gotineke din, tiştê ku ji hêla egoyê ve nayê reng kirin, tiştê ku ne astralîîzekirî ye, tiştê ku ne perçeyek bêhişmendiya Mirov e, lê tiştê ku perçeyek ji gerdûnbûna Mirov e - ne ji egoyê re ye. Mirov an ji egoya Mirov re, an jî ji aqilê Mirov re. Ew ji Ruhê wî re tê rêve kirin.

Û eger Mirov ne di Ruhê xwe de be, hûn çawa hêvî dikin ku ew tiştên ku Ruhê din berê gotiye, bigire? Ne mimkûn e. Ji ber vê yekê di wê gavê de rengîn heye. Û ji rengdêra peyvên Destpêkeran tiştên ku em jê re dibêjin ol ji bo berjewendiya pêşveçûna Mirovahiyê çêbûn. Û ez qebûl dikim û ez pir kêfxweş im ku ev yek diqewime û ev yek pêk hat, ji ber ku ew hewce ye. Lê dê demek di dema pêşkeftinê de were ku Mirov êdî hewcedarê piştgirîya exlaqî nebe da ku wîjdanê xwe tijî zanîna xwe bide. Ew hişmendiya jorîn (hişê bilind) ye.

Û ji ber ku em bi Quebeckers re dipeyivin, ji ber ku em bi miletek re dipeyivin ku, ji ber sedemên pir maqûl, şansê wan hebû ku hin nêzîkatiyek ji cîhana giyanî ya ku ol daye wan re biceribînin, jixwe di vê wateyê de pêşkeftinek me heye. ku jixwe, em heyînên ku jixwe hesasiyeteke wan a li hember ya nedîtbar heye.

Lê ji wir heya ketina nav lêgerîna kûr a nepenî ya hişmendiyê ku bi karanîna riyên giyanî yên veguheztinê dê me rasterast bigihîne polariya xwe. Dê me bigihîne nakokiya başî û xirabî, ya rast û derew û dê di mejiyê me de êşên mezin çêbike.

Ji ber vê yekê ez dibêjim: Mirovê hişmend, pêşkeftina hişmendiya jorîn (hişê bilind) li ser Erdê dê ji wê gavê de dest pê bike ku Mirov jixwe fêm kiriye ku pêdivî ye ku ramana xwe nekeve ber ya rast û sexte. Lê hêdî hêdî fêrî jiyîna wê û piştgirîkirina tevgera wê bibe heta ku ev fikir rojekê bibe kamil, ango bi tevahî di ronahiya xwe de, bi tevahî depolarîze bibe, da ku di dawiyê de ew ego, ez… Ego, giyan û Ruh dibin yek û Mirov dikin hebûnek rastîn.

Heyînek rastîn çi ye? Heyînek rastîn hebûnek rastîn e! Ew ne hebûnek e ku hewcedarê rastiyê ye, ew ne hebûnek e ku rastiyê dixwe. Ger hûn rastiyê bixwin, sibê hûn ê derewan bixwin, ji ber ku dê mirov hebin ku we hîn bêtir berbi sînorên Bêdawîtiya rastiyê ve bibin. Ger tu rastiyê bixwî, rojekê divê tu careke din vê gavê biavêjî, ji ber ku yekane tişta ku li gorî wîjdanê wî ye, li gorî ruhê wî, li gorî ruhê wî, ya ku li gorî egoya wî, ya ku li gorî hebûna wî ye. , aştî ye.

Lê aştî çi ye? Aştî rawestan e, rawestana lêgerînê ye. Tu dê bibêjî: " *Erê, lê divê tu lê bigerî"* , ez dibêjim: Erê, Mirov lê digere, tevî ku hûn lê digerin, hemî Mirov lê digerin, lê dê di dema pêşkeftinê de xalek were ku Mirov dê ne Dê êdî lêgerîn nebe, Mirov êdî neçar dimîne ku bigere, û Mirov dema ku di dawiyê de pê bihese ku ew dizane dê dev ji lêgerînê berde.

Û li wir tuyê bibêjî: “ *Erê, lê meriv çawa dikare bizane ku meriv dizane”...* Heya ku hûn destûrê bidin xwe hûn ê li ber xwe bidin, hûn ê vê yekê bizanibin, bi qasî ku hûn ê ne hewce be ku hûn gazî kesekê bikin da ku fêr bibin. eger tu rast dibêjî. Û paşê hûn ê bibêjin: " *Belê erê, lê heke em rast in an jî heke em rast bifikirin, xeternak e".* Ez ê bibêjim: Belê, ji ber ku mirovê ku li rastdariyê digere, ew mirovek e ku jixwe li eqlê xwe digere!

Lê ma di jiyana we de, di jiyana weya rojane de, di quncika weya kesane de serpêhatî nîn in, ma di jiyana we de demên ku hûn dikarin hîs bikin ku tiştê ku hûn dizanin, ew e? Û gava ku ew e, ew ew e!

(Ji ber vê yekê hûn lê zêde dikin û hûn lê zêde dikin, û hûn lê zêde dikin, û yên ku dê bikaribin "ew ew e" ya *din* li " *ew ew"* li yekî din " *ew ew",* lê " *ev ew e"* ku rastî, " *ev ew e"* ya ku dê ne li ser serbilindiya hişê were çêkirin, " *ev ew e"* ku dê ne li ser giyanî an serbilindiya giyanîtiya we were çêkirin, "ew *ew e"* ku dê kesane be. ji we re, " *ew ew e"* ya ku dê bi hemî zilamên ku hûn pê re bibînin re gerdûnî be û yên ku dê di wan " *ew ew e" de bin* , wê gavê hûn ê bizanibin ku ew e !) (ev paragraf ji holê rakin heke neyê wergerandin) .

کوردی Kurdish Sorani

. کۆنفرانسی بێرنارد دی مۆنتریال ۲نووسینەوە و وەرگێڕانی

فۆرماتی کاتی

ئەم کتێبە بە زیرەکی دەستکرد وەرگێڕدراوە بەڵام لەلایەن کەسێکەوە پشتڕاست نەکراوەتەوە. ئەگەر دەتەوێت بە پێداچوونەوە بەم کتێبەدا بەشداری بکەیت، تکایە پەیوەندیمان پێوە بکە.

لاپەڕەی سەرەکی ماڵپەڕەکەمان: http://diffusion-bdm-intl.com/

ئیمەیڵەکەمان: contact@diffusion-bdm-intl.com

ناوەڕۆک

سڵاو لە تەواوی تیمی Diffusion BdM Intl.

پییر ڕیۆپێل ۱۸ی نیسانی ۲۰۲۳

بەشی ١

CP036 ناسنامە

خۆناسنامە لە بەرامبەر ئەوانی تردا کێشەیەکی گشتگیری مرۆڤە. وە ئەم کێشەیە کاتێک زیاتر دەبێت کە مرۆڤ لە کۆمەڵگایەکی ئاڵۆزی وەک کۆمەڵگای مۆدێرن بژی. کێشەی ناسنامە ئازارەکانی ژیانی ئیگۆیە، ئازارێک کە لە سەردەمی ئەو سەردەمەوە بەدوایدا دێت کە خۆی بە بەراورد لەگەڵ ئەوانی تردا دەبینێت. بەڵام کێشەی ناسنامە کێشەیەکی درۆینەیە کە لەو ڕاستییەوە سەرهەڵدەدات کە ئیگۆ لەبری ئەوەی بە گوێرەی خۆی، واتە بە پێی پێوەرەکەی خۆی، خۆی بەدیبهێنێت، هەوڵدەدات بە شێوەیەکی کێبڕکێکارانە خۆی بەدیبهێنێت بەرامبەر بە ئیگۆکانی دیکە.کە لە ڕاستیدا ئازار دەچێژن ، لە هەمان کێشەی ئەوەوە.

لە کاتێکدا ئیگۆ لە دەرەوەی سیاجەکەیەوە سەیری کێڵگەی ئەوی دیکە دەکات بۆ ئەوەی سەرسام بێت بە گوڵەکانی، بەڵام شکست دەهێنێت لەوەی بزانێت کە ئەوی دیکەش هەمان شت لەگەڵ خۆیدا دەکات. ناسنامە، یان قەیرانی ناسنامە لە مرۆڤدا ئەمڕۆ ئەوەندە توند و تیژە کە دەبێتە هۆی لەدەستدانی متمانە بەخۆبوون کە بە تێپەڕبوونی کات تێکدەچێت و دەبێتە لەدەستدانی تەواوی هۆشیاری کەسی. دۆخێکی مەترسیدار، بە تایبەت ئەگەر ئیگۆ لە ئێستاوە لە کارەکتەریدا لاواز بێت و تووشی نائەمنی بێت.

کێشەی ناسنامە، واتە ئەم تایبەتمەندییەی ئیگۆی نەبینینی خۆی وەک خۆی بەرز، لە ڕاستیدا کێشەی داهێنانە. بەڵام کاتێک ئیگۆ داهێنەرە، کێشەی ناسنامە بەو هۆیەوە لەناو ناچێت، چونکە ئیگۆ هەرگیز بە تەواوی لە خۆی ڕازی نابێت تاوەکو وەهمی خودی خوارەوەی خۆی بەدی نەهێناوە. بەجۆرێک کە ئیگۆیەکی ستاتۆی نزم هەمان کێشەی ناسنامەیی ئیگۆی ستاتۆی بەرزتر ئەزموون بکات، چونکە بەراوردکردنی نێوان ئەو و کەسێکی دیکە تەنها لە قەبارەدا دەگۆڕێت، بەڵام هەمیشە ئامادەیی دەمێنێتەوە، چونکە ئیگۆ هەمیشە لە هێزی باشترکردندایە. وە کۆتایی بەو باشتربوونە نییە کە بۆ خۆی بەدوایدا دەگەڕێت.

بەڵام خۆ باشترکردن بەتانییەکە کە ئیگۆ لە ژێریدا خۆی دەشارێتەوە بۆ ئەوەی هەندێک هۆکار بە خۆت بدەیت بۆ ئەوەی بە خۆشی بژیت. بەڵام ئایا نازانێت کە هەموو باشتربوونێک لە ئێستاوە لە لایەن جەستەیەکی ئارەزووەوە دروست بووە؟

کێشەی شوناس لە نەبوونی هۆشیاریی زیرەکی ڕاستەقینە لە مرۆڤدا سەرچاوە دەگرێت. تا مرۆڤ بە عەقڵی خۆی بژی، لە بۆچوونەکانیدا تەنیا بە ئەزموونی هەستیار پشتیوانی دەکرێت، بۆی ئەستەمە ئەوەی پێی وایە دەیزانێت یان تێدەگات بە بەهایەکی ڕەهای زیرەکی دیارینەکراو بگۆڕێت.لە ڕێگەی ئەزموونی ئیگۆسەنتریکەوە.

تا مرۆڤ ئارەزووی ئەوە دەکات خۆی لە ژیاندا دەربخات، بۆ ئەوەی جێپەنجەی خۆی دروست بکات، بەدەست ئەم ئارەزوویەوە دەناڵێنێت. ئەگەر توانی بە ئارەزووی خۆی بگات، کەسێکی تر پاڵ بە پشتەوە دەنێت و هتد. هەر ئەمەشە وایکردووە، لە مرۆڤدا، هەر جۆرە شکستێک بۆی هەر قەیرانێکی ناسنامەیی پێکدەهێنێت، هەر پێگەیەک بێت، چونکە کێشەی ناسنامە کێشەی سەرکەوتن نییە، بەڵکو کێشەی ویژدانە.، واتە کێشەی زیرەکی ڕاستەقینە .

ئەو پیاوەی لە ماوەی ژیانیدا بۆی دەردەکەوێت کە زیرەکی ڕاستەقینە بەسەر عەقڵدا هەڵدەواسێت، لە ئێستاوە دەست دەکات بە ئازاری کەمتر بەدەست کێشەی شوناسەوە، هەرچەندە هێشتا دەتوانێت بەدەست نەبوونی داهێنەری ڕاستەقینەوە بناڵێنێت، کە یەکسانە بەو شتەی کە هەست دەکات دەتوانێت دەربخات. تەنها کاتێک ناسنامەکەی لەگەڵ شێوازی ژیاندا دەگونجێت کە لەگەڵیدا دەگونجێت، ئەوا تێدەگات کە داهێنان دەتوانێت فۆرمێکی بێشومار وەربگرێت، هەروەها هەر پیاوێک فۆرمێکی داهێنەری هەیە کە لەگەڵیدا دەگونجێت. وە لەم فۆرمەوە دەتوانێت بە هاوئاهەنگییەکی تەواو لە ڕووی جەستەی ئارەزووی خۆی و زیرەکی داهێنەرانەی خۆیەوە بژی.

داهێنەر بوون بە مانای گۆڕینی جیهان نییە، بەڵکو بە شێوەیەکی تەواو بۆ خۆت بیکات، بەجۆرێک کە جیهانی ناوەوە دەرەکی بێت. جیهان بەم شێوەیە دەگۆڕێت: هەمیشە لە ناوەوە بۆ دەرەوە، هەرگیز بە ئاراستەی پێچەوانە. ئۆڤەرمایند دەست دەکات بە درککردن بە کێشەی ناسنامە. دەبینێت ئەوەی کە هەیەتی هێشتا تا ڕادەیەک ئەوەیە کە بووە. بەڵام هەروەها دەبینێت کە لەگەڵ گۆڕانی جەستەیدا، هۆشیارییەکەی گەشە دەکات و کێشەی ناسنامە هێواش هێواش نامێنێت، لەسەر ڕووی ئەو شتەی کە پێشتر ئیگۆی نائاگایی بووە.

نەهێشتنی وردە وردەی کێشەی ناسنامە لە بوونە سەرسوڕهێنەرەکەدا دواجار ڕێگەی پێدەدات ژیانی خۆی بەو شێوەیە بژی کە بەڕاستی دەیبینێت، و باشتر و باشتر بێت لەبارەی خۆیەوە. هیچ شتێک لە مرۆڤدا نییە ئەوەندە قورس بێت کە بەدەست شوناسەوە دەناڵێنێت. چونکە لە ڕاستیدا بەدەست فۆرمە وەهمییەکانەوە دەناڵێنێت، واتە بە هۆکارێک کە لە سفرەوە دروستی دەکات، بە وردی دەگەڕێتەوە بۆ ئەوەی کە زیرەک نییە، واتە ئاگاداری ئەو زیرەکییە داهێنەرانەیە کە لە ناویدایە.

لایەنێکی ناسنامە لە هەندێک حاڵەتدا شەرمەزارییە، لە هەندێکی تردا شەرمەزارییە، لە زۆرینەدا نائەمنییە. بۆچی پیاوێکی خاوەن ئەخلاقی باش بە شەرمەوە دەژی لە کاتێکدا تەنها ڕەنگدانەوەی کۆمەڵایەتییە لەسەر مێشکی زیندانی کراوە لە تۆڕەکانی بیری کۆمەڵایەتیدا؟ هەمان شت بۆ ئەو شەرمەزارییەش کە لە بێتوانایی ئیگۆوە دێتە ئاراوە بۆ ئەوەی یەکسەر ڕزگاری بێت لەوەی کە ڕەنگە ئەوانی دیکە بیری لێبکەنەوە. ئەگەر ئیگۆی شەرمەزارکراو ڕزگاری بووبێت لەوەی کە ئەوانی دیکە دەتوانن بیری لێبکەنەوە، ئەوا شەرمەزاریەکەی نامێنێت و خێراتر دەتوانێت دەستی بگات بە ناسنامەی ڕاستەقینەی خۆی، واتە ئەم حاڵەتە دەروونییەی کە وا لە مرۆڤ دەکات هەمیشە خۆی لە ژێر ڕۆشنایی ڕۆژەکەی خۆیدا ببینێت.

کێشەی شوناس لە نەبوونی ناوەندگەرایی لە مرۆڤدا سەرچاوە دەگرێت. وە ئەم نەبوونیە هێزی دزەپێکەری زیرەکی کەم دەکاتەوە، کە مرۆڤ دەکاتە کۆیلەی عەقڵی خۆی، ئەو بەشەی خۆی کە یاساکانی عەقڵ و نە میکانیزمەکانی عەقڵ نازانێت. بەجۆرێک کە مرۆڤ بەجێهێڵراو بۆ ئەزموونەکەی، ڕۆشنایی لە زیرەکیدا کەم دەبێتەوە و ناچار دەبێت بۆچوونی ئەوانی دیکە سەبارەت بە سروشتی مرۆڤ قبوڵ بکات.

ئەگەر مرۆڤ لە خۆیدا پرسیار بکات، چۆن دەکرێت مرۆڤێکی تر ڕۆشنبیری بکاتەوە، ئەگەر ئەم پیاوەی تریش لە هەمان بارودۆخی ئەودا بێت؟ بەڵام پیاوەکە درک بەم شتە ناکات و کێشەی ناسنامەکەی بە پێی ئەو فشارەی کە ڕووداوەکان لە دژی ئیگۆ دەخرێتە سەر خراپتر دەبێت.

بێ گومان ئیگۆ لە مێشکدا بەهۆی شێوازی بیرکردنەوەی خۆیەوە گیری خواردووە کە لەگەڵ زیرەکی ڕاستەقینەی خۆیدا نەگونجێت. وە ئەم شێوازە بیرکردنەوە دژایەتی واقیعی زیرەکییەکەی دەکات، چونکە ئەگەر بۆ نموونە لە ڕێگەی ئینتێزی خۆیەوە هەستی بە واقیعی زیرەکی خۆی بکردایە، یەکەم کەس دەبوو کە واقیعەکەی ڕەت بکاتەوە، چونکە عەقڵ باوەڕی بە ئینتێزی نییە، وەک بەشێکی ناعەقڵانی خۆی دەیبینێت. وە بەو پێیەی عەقڵ عەقڵانییە یان گوایە عەقڵانییە، هەر شتێک دژایەتی بکات شایەنی ئەوە نییە وەک زیرەکی بناسرێت. و لەگەڵ ئەوەشدا، بەڕاستی ئینتێزیۆن دەرکەوتنی زیرەکی ڕاستەقینەیە، بەڵام ئەم دەرکەوتنە هێشتا زۆر لاوازە بۆ ئەوەی ئیگۆ بتوانێت لە گرنگی و زیرەکییەکەی تێبگات. پاشان دەکشێتەوە بۆ ناو عەقڵانییەکەی و دەرفەتی دۆزینەوەی میکانیزمە وردەکانی دەروون لەدەست دەدات کە دەتوانێت ڕۆشنایی بخاتە سەر کێشەی ناسنامەکەی.

بەڵام کێشەی شوناس دەبێت لای مرۆڤ بمێنێتەوە، تا ئەو کاتەی عەقڵ وازی لێ نەهێنابێت و ئیگۆ گوێی لە خۆی نەگرتووە، لە ناوەوە. ئەگەر ئیگۆ هەستیار بێت بە سروشت و فۆڕمی زیرەکی ڕاستەقینەی ناو خۆی، وردە وردە خۆی دەگونجێنێت و زیاتر و زیاتر ماڵەکەی خۆی لەو زیرەکییەدا دەکات. بە تێپەڕبوونی کات، زیاتر و زیاتر بە ڕێکوپێکی دەچێتە ئەوێ و کێشەی ناسنامەییەکەی نامێنێت، کاتێک تێدەگات کە هەموو بیرکردنەوە لە خۆی تەنیا شێواندنی دەروونی و دەروونی زیرەکی ڕاستەقینەی خۆی بووە، کە توانای ئەوەی نییە لە دیوارە بەرزەکانی ئیستدلالەکەی تێپەڕێت.

لە کۆمەڵگایەکی ئاڵۆزدا، وەک ئێمە دەیناسین، تەنیا هێزی ناوەوەی ئیگۆ، زیرەکی ڕاستەقینەی خۆی، دەتوانێت لە سەرووی توێکڵی بۆچوونەکانەوە بەرزی بکاتەوە و لەسەر بەردی شوناسی ڕاستەقینەی خۆی دایبنێت. وە تا کۆمەڵگا زیاتر هەڵوەشێتەوە، بەها نەریتییەکانی زیاتر لەناو دەچن، ئیگۆ زیاتر لە ڕێگای لەناوچووندایە، چونکە چیتر ئەو داسەپاوێکی کۆمەڵایەتی فەرمی نییە کە بتوانێت بەرامبەری بوەستێت، لە بەرامبەر دیاردەی سەرلێشێواوی مۆدێرن کە تادێت سەرلێشێواوتر دەبێت ژیان.

بەڵام ئیگۆ هەمیشە ئامادە نییە گوێ لە ئەو کەسانە بگرێت کە دەتوانن کلیلی جەوهەری پێ بدەن بۆ تێگەیشتن لە نهێنی خۆی. چونکە شێواوی دەروونییەکەی لە ئێستاوە وای لێدەکات هەموو شتێک بخاتە ژێر پرسیارەوە کە لەگەڵ شێوازی بیرکردنەوەی بابەتیی ئەودا ناگونجێت. هەر لەبەر ئەمەشە ناتوانرێت زۆر تاوانبار بکرێت بە ئیگۆ بۆ ڕەتکردنەوەی زیاتر بینینی، بەڵام دەتوانرێت وا لێبکرێت بزانرێت کە هەرچەندە ئەمڕۆ ناتوانێت زیاتر ببینێت، بەڵام سبەی دیدگاکەی بەپێی پلەی دزەکردنی وزە بۆ ناوی فراوانتر دەبێت.

چونکە لە ڕاستیدا ئەوە ئیگۆ نییە کە بە هەوڵەکانی خۆی بەسەر دیواری ناسنامەکەیدا زاڵ دەبێت، بەڵکو ئەو ڕۆحەیە کە بە ئازار، واتە بە چوونە ناو ڕووناکییەکەیەوە دەیهێنێت، بۆ تۆمارکردنی، لە دەرەوەی عەقڵ، لەرزینەکە لە زیرەکی. وە ئەم شۆکە لەرزینە دەبێتە سەرەتای کۆتایی.

ئیگۆی سەربەرز هەن کە بەڕووی ڕاستەقینەدا دەکرێنەوە، چونکە جۆرێک لە خۆبەزلزانین لە ئێستاوە مەیلی ڕووناکی خۆیان دەکات. لە لایەکی ترەوە ئیگۆگەلێک هەن کە زۆر شانازی دەکەن بۆ ئەوەی ئەم ڕووناکییە تێیدا تێپەڕێت، ئەم تارە وردە. وە ئەوە ئەو ئیگۆیانەن کە زۆرترین تووشی وەرچەرخانی گەورە دەبن، پاشەکشە گەورەکان کە دەیانکوژن و واقیعیتریان دەکەن.

قەیرانی ناسنامە لەگەڵ ناپێگەیشتنی مرۆڤدا دەناسرێتەوە. ناسنامەی ڕاستەقینە گەشەکردنی پێگەیشتنی ڕاستەقینە نیشان دەدات.

ڕۆح لە کردارەکانیدا سەربەخۆیە لە ئیگۆ و ئەم دووەمیان یارییەکی باشی هەیە، بە مەرجێک خۆی لەماڵەوە هەست بە هێز نەکات. هەر ئەم ساتەوەختەیە کە ئیگۆ نایزانێت. وە کاتێک خۆی نیشان دەدات، تێدەگات کە بێهودەییەکەی، شانازییەکەی، ئەو سۆز و خۆشەویستییەی کە بە خۆیەوە هەیەتی، لەگەڵ بیرۆکەکانیدا، وەک هێلکەیەک لە ژێر فشاردا دەتەقێتەوە.

ئازاری ڕۆح هۆکارەکانی خۆی هەیە کە ئیگۆ سەرەتا ناتوانێت لێی تێبگات، بەڵام ناتوانێت یارمەتی ژیان بدات. ئەوە ڕۆحە کە کار دەکات. کاتی ئەوە هاتووە لە قۆناغێکەوە بچێتە قۆناغێکی تر. کێشەی شوناس، کە لە سەرەتاوە ئەزموونی کرد، خۆی ئاڕاستە دەکاتەوە و شانازییەکەی وەک یاری منداڵان دەڕووخێت. ئیگۆ کەم یان زۆر شانازی بکات، هەمووی دەگەڕێتەوە بۆ نائەمنی. زۆرجار مرۆڤ ڕووبەڕووی ئەو ئیگۆانە دەبێتەوە کە پێیان دەوترێت "ڕەق"، "بەهێز" , کە بۆ ئەوان ڕاستەقینە فانتازیایەکی پاکە؛ ئەوە ئەم ئیگۆیانەن کە زۆرترین کاریگەری لەسەر ناسنامەکەیان دەناڵێنن، کاتێک ڕۆح دەروونی و سۆزداری دەلەرزێت، لە ژێر فشاری ڕووداوەکانی ژیاندا کە ئیگۆ ناتوانێت کۆنتڕۆڵی بکات.

هەر لەوێدایە، لە کاتی ئەم ئەزموونە سەختانەدا، کە ئیگۆ دەست دەکات بە بینینی خۆی لە ژێر ڕۆشنایی ڕاستەقینەی لاوازییەکەیدا. هەر لەوێیە کە دەبینێت ئاسایشی ناسنامەی درۆینەی خۆی، کە شانازیی عەقڵەکەی تێیدا زاڵ بووە، لە ژێر فشاری لەرزین و لەرزینەکەی ڕووناکیدا دەتەقێتەوە. پاشان لەسەری دەوترێت کە دەگۆڕێت، ئیتر وەک خۆی نییە یان ئازار دەچێژێت. وە ئەمە تەنها سەرەتایەکە، چونکە کاتێک ڕۆح دەست دەکات بە تەقاندنی دیوارەکانی ناسنامەی ساختە، کارەکانی ڕاناگرێت. چونکە کاتی دابەزینی هۆشیاری بۆ ناو مرۆڤ و زیرەکی و ئیرادە و خۆشەویستی ڕاستەقینە هاتووە.

ئیگۆ کە لە شوناسە ساختەکەیەوە هەست بە بەهێزی دەکات، وەک کانییەک هەست بە لاوازی دەکات کاتێک هەست بە شۆکی لەرزین دەکرێت. وە تەنها دواترە کە هێزەکانی خۆی، هێزەکانی ڕۆح، نەک هێزی درۆی جەستەی ئارەزووی خۆی، لەسەر ئەو فۆرمەی کە خۆراک دەدات بە هەست و عەقڵی خوارەوە، بەدەست دەهێنێتەوە.

قەیرانی شوناس لە مرۆڤدا هاوتایە لەگەڵ بەرخۆدانی ئیگۆ بەرامبەر بە ڕووناکی ڕۆح. ئەم نامەنووسییە لە ژیانی ئیگۆدا ئازارێکی ڕێژەیی لەگەڵ ئەم بەرخۆدانەدا دەگرێتەوە. وە هەموو بەرخۆدانێک تۆمار دەکرێت، هەرچەندە لە ڕووی دەروونی یان ڕەمزی یان فەلسەفیەوە لەلایەن ئیگۆوە هەست پێدەکرێت. چونکە بۆ ڕۆح هەموو شتێک لە مرۆڤدا وزەیە، بەڵام بۆ مرۆڤ هەموو شتێک هێمایە. هەر لەبەر ئەمەشە مرۆڤ زۆر سەختە بیبینێت، چونکە ئەوەی دەیبینێت، کاتێک ئازاد بێت لەم فۆرمانە، لەڕێگەی لەرزینەوە دەبێت نەک لەڕێگەی هێمای فۆرمەوە. هەر لەبەر ئەمەشە دەوترێت کە واقیع لەلایەن فۆرمەوە تێناگات، بەڵکو بە لەرزین دەناسرێت کە فۆرمەکە دروست دەکات و دروستی دەکات بۆ ئەوەی خۆی دەرببڕێت.

کێشەی شوناس هەمیشە بانگەوازی زیادەیەکی هێماسازی دەکات، واتە فۆرمەکانی بیرکردنەوە سوبژێکتیڤەکان لە مرۆڤدا. ئەم زیادەیە، لە هەر کاتێکدا، هاوکاتە لەگەڵ هەوڵی ڕۆح بۆ پەیوەندیکردن بە ئیگۆ لە ڕێگەی هێمای فۆڕمی بیرکردنەوە، چونکە ئەوە تاکە ئامرازەکەیەتی بۆ پەرەپێدانی بۆ ئیگۆ.

ئیگۆ بەبێ ئەوەی لە هۆکارە قووڵەکان تێبگات، درک بەوە دەکات کە هەوڵدەدات خۆی لە بەرامبەر خۆیدا دابنێت. بەڵام وەک چۆن هێشتا دیلی فۆرمەکانی بیرکردنەوە، لە هەستەکانی خۆیەتی، باوەڕ بە خۆی دەکات بە بزووتنەوەکەی، بە بزووتنەوەکەی! واتە ئەو پێی وایە ئەم پرۆسەی لێکۆڵینەوەیە تەنها لە خۆیەوە سەرچاوە دەگرێت. وە ئەمە پاژنەی ئەکیلەکەیەتی، چونکە ئیگۆ لە وەهمی ڕاست و هەڵەدا، لە وەهمی ئیرادەی ئازاددایە.
کاتێک وزەی ڕۆح دەچێتە ژوورەوە و بەربەستی ناسنامەی ساختە دەشکێنێت، ئیگۆ دواتر تێدەگات کە مەسەلەکە چیتر بۆ ئەوە نییە کە ڕاست بێت، بەڵکو دەستڕاگەیشتن بە زیرەکی ڕاستەقینەی خۆی. پاشان دەست دەکات بە تێگەیشتن. وە ئەوەی تێی دەگات ئەو کەسانە تێناگەن کە لە هەمان زیرەکیدا نین، هەرچی ئیرادەیەکی باشیان هەبێت. لەبەر ئەوەی هەموو شتێک لە دەرەوەی هێماکەدایە، هەموو شتێک **لەرزینە** .

کێشەی ناسنامە کاتێک ئیگۆ و ڕۆح خۆیان لەگەڵ یەکتردا دەگونجێنن، چونکە ئیگۆ چیتر " بەرگ" *(بەرگ)* ی واقیع لە لای خۆیەوە ڕاناکێشێت، لەکاتێکدا ڕۆح کار لەسەر ئەوی دیکە دەکات. لە نێوان ئەو دووانەدا پەیوەندی هەیە و کەسایەتیش سوودمەندە. چونکە هەمیشە کەسایەتی قوربانی ئەو بۆشاییەی نێوان ڕۆح و ئیگۆیە.

تا کێشەی ناسنامە لە مرۆڤدا بوونی هەبێت، ناتوانێت دڵخۆش بێت. چونکە لە ژیانیدا دابەشبوون هەیە، تەنانەت ئەگەر ژیانی ماددی لە ڕووکەشدا وا دەرکەوێت کە بە باشی بەڕێوەدەچێت. بەڕاستی دەتوانێت بە ڕێژەیەکی باش بە ڕێژەی یەکگرتوویی خۆی بڕوات.

قەیرانی ناسنامە لە مرۆڤی مۆدێرن تەنیا بە شێوەیەکی سوودبەخش کاریگەری لەسەر ئەو کەسانە هەیە کە پێشتر ئەوەندە تووشی پاشەکشە بوون کە ئارەزووی هاوسەنگییەکی گەورەیان تێدا وروژێنێت. بەڵام ئەم خواستە بۆ هاوسەنگی تەنیا کاتێک دەتوانرێت بە تەواوی بەدی بهێنرێت کە ئیگۆ ئامرازەکانی ئەشکەنجەدانی خۆی بۆ دەستکاریکردنی وزەی وردی ڕۆح وەلا ناوە. لە دۆمەینی ژیانی مرۆڤدا کە ڕۆحانیەتێکی گەورە هەیە، قەیرانی ناسنامە دەتوانێت ئەوەندە توند بێت، ئەگەر زیاتریش نەبێت، لەوەی کە مرۆڤ ڕووبەڕووی ئەم هەستیارییە گەورەیەی ئیگۆ نەبێتەوە بەرامبەر بەم شتە ناوەکییە کە بەبێ وەستان پاڵ بەوەوە دەنێت بەرەو ڕۆحانیەتێک کە تادێت زیاتر دەبێت گەورەتر، زیاتر و زیاتر بەدوایدا دەگەڕێت و لە کۆتاییدا زیاتر و زیاتر ناتەواو.

ئەوانەی لەم پۆلە مرۆڤایەتییەن، دەبێت بزانن کە هەموو فۆرمەکان، تەنانەت بەرزترین، جوانترینیش، پەردە لەسەر ڕووی ڕاستەقینەی ڕۆح دادەنێن، چونکە ڕۆح لە تەختەی ئیگۆ نییە؛ بێ سنوور دەبینێت و کاتێک ئیگۆ زۆر پەیوەست دەبێت بە فۆرمەوە، تەنانەت فۆڕمی ڕۆحیش، دەستوەردان دەکات لە وزەی گەردوونی کە دەبێت بە ڕۆحدا تێپەڕێت و ڕێژەی لەرزینی هەموو بنەماکانی خوارەوەی ڕۆح بەرز بکاتەوە. 'مرۆڤ، بەجۆرێک کە ئەو لەوانەیە ببێتە وەستای ژیان. کاتێک مرۆڤی سەروو دەروونی (عەقڵی باڵاتر) وەستای ژیانە، چیتر پێویستی بە ڕاکێشانی ڕۆحی نییە بۆ تەختەی ڕۆح، چونکە ئەوە . ڕۆحە، وزەی خۆیەتی، کە بەرەو ئەو دادەبەزێت و هێزی ڕووناکی خۆی بۆ دەگوازێتەوە

ناسنامەی ڕۆحی مرۆڤ، بوونێکە لەناو ئەودا، لە ڕێگەی فۆڕمی وزەی ڕۆحەوە. بەڵام ئەم وزەیە هێزی گۆڕینی نییە، هەرچەندە هێزی گۆڕینی بەسەر .کەسایەتیدا هەیە

بەڵام گۆڕینی کەسایەتی بەتەنها بەس نییە، چونکە دوا لایەنی مرۆڤە. وە تا ئەو کاتەی ئیگۆ لەگەڵ ڕۆحیشدا یەکگرتوو نەبێت، کەسایەتی ڕۆحی دەتوانێت بە ئاسانی پیاوەکە بەرەو گۆڕینی خێرای ئەخلاقەکانی ببات، تا ڕادەیەک کە هەر نەبوونی هاوسەنگی لە دەروون و ڕۆحی سۆزداریدا، دەتوانێت بەرەو... .قەیرانی توندی ڕۆحانیەت، کۆنەپەرستی ئایینی

بەم شێوەیە تەنانەت مرۆڤی ڕۆحی توند دەتوانێت زیان بە خۆی و کۆمەڵگا بگەیەنێت. چونکە کۆنەپەرستی نەخۆشییەکی ڕۆحییە و ئەوانەی بەدەستیەوە دەناڵێنن دەتوانن بە ئاسانی بەهۆی ئیستغلالکردنی تایبەتی فۆڕمی ڕۆحییەوە، لە کەسانی دیکەدا سەرنجڕاکێشانێکی بەهێز دروست بکەن کە بیانکاتە باوەڕدارێکی گەورە، واتە -بڵێن کۆیلەی نوێی فۆرمەکە، بەهۆی کۆنەپەرستییەوە لەسەر ئەو پایەیە بەرز دەبێتەوە کە تەنها نەخۆشە ڕۆحییەکان دەتوانێت لە شوێنی خۆیدا هەڵیبگرێت، ئەگەر بەهۆی باوەڕە ملکەچییەکانی ئەو کەسانەی کە وەک ئەو نەزانن، بەڵام بێهەستترن بەرامبەر بەم جۆرە نەخۆشییە، .یارمەتی بدرێت

زیاتر و زیاتر پیاوان، بەبێ ئەوەی بە شێوەیەکی کۆنەپەرستانە ڕۆحی بن، زۆر سەرسام دەبن بە ڕۆحانییەتی خۆیان و سنوورەکانی نازانن، واتە وەهمەکانی فۆرم. درەنگ یان زوو سەیری ڕابردوو دەکەن و تێدەگەن کە بوونەتە قوربانی وەهمی ڕۆحانییەتی خۆیان. بۆیە خۆیان فڕێ دەدەنە ناو فۆرمێکی ڕۆحی ترەوە و ئەم سێرکە دەتوانێت بۆ چەندین ساڵ بەردەوام بێت، تا ئەو ڕۆژەی کە بە بێزاری لە وەهمەکە، بۆ هەمیشە لێی دێنە دەرەوە، و .تێدەگەن کە هۆشیاری لە دەرەوەی فۆرمەکەدایە. ئەمانە دەرفەتیان هەیە لە سنووری فۆرم دەربچن و دواجار یاسا گەورەکانی عەقڵی باڵا بدۆزنەوە

قەیرانی ناسنامەی ڕۆحی لەم کاتەدا بۆ ئەوان مومکین نەماوە. چونکە ئەوان دەزانن، لە ئەزموونی خۆیانەوە، کە هەموو شتێک خزمەت بە ئەزموونی ڕۆح دەکات لە بەرامبەر ئیگۆدا، تا ئەو ڕۆژەی کە ئیگۆ پێویستی ئەزموونەکە بەجێدەهێڵێت بۆ ئەوەی تەنها هۆشیاری سەروو (عەقڵی باڵا) لە ناویدا .بناسێت

قەیرانی ناسنامەی ڕۆحی تادێت دەبێتە قەیرانی سەردەمی مۆدێرن. چونکە مرۆڤ چیتر ناتوانێت بەتەنها لەسەر تەکنەلۆجیا و زانست بژی. پێویستی بە شتێکی تر هەیە کە لە خۆیەوە نزیکتر بێت، زانستیش ناتوانێت بیداتێ. بەڵام فۆڕمی کۆن و کۆنی ئایینی ئۆرتۆدۆکسیش نەیکرد. بۆیە خۆی بە سەری خۆی فڕێدەداتە ناو بێشوماری سەرگەرمی ڕۆحی یان ڕازیی-ڕۆحی، بە مەبەستی پێەوی دۆزینەوەی ئەوەی کە بەدوایدا دەگەڕێت، یان بەدوای ئەوەیدا بگەڕێت کە دەیەوێت بیدۆزێتەوە، و ئەوەی کە نازانێت بە وردی نەزانێت. کەواتە، ئەزموونەکەی دەیگەیەنێتە سنووری هەموو مەزهەبەکان، هەموو قوتابخانە فەلسەفیەکان یان ڕازییەکانەوە و لێرەشدا دیسانەوە بۆی دەردەکەوێت، ئەگەر لە مامناوەندی زیرەکتر بێت، کە سنوورێک هەیە لەو شوێنانەی کە پێیوابوو .وەڵامەکان بدۆزێتەوە

دواجار خۆی بە تەنیا دەبینێتەوە و قەیرانی ناسنامەی ڕۆحی زیاتر و زیاتر بەرگەی ناگیرێت. تا ئەو ڕۆژەی کە بۆی دەردەکەوێت کە هەموو شتێک لە ناویدا زیرەکی و ئیرادە و خۆشەویستییە، بەڵام هێشتا ئەوەندە لە یاساکانیان نازانێت تا ئەو میکانیزمە بدۆزێتەوە کە لە چاوی ئەو پیاوەی کە بەدوایدا دەگەڕێت شاراوە و پەردەپۆش کراوە. چ سوپرایزێکی بینی! کاتێک تێدەگات ئەوەی لە کاتی قەیرانەکەیدا بەدوایدا دەگەڕا تەنها میکانیزمێکی ڕۆحی ناو .خۆی بووە کە خزمەتێکی زۆری کردووە بۆ ئەوەی بەرەو پێشەوە ببات تا لە خۆیەوە بەئاگا بێتەوە، واتە بۆ ئەو

وە کاتێک لە کۆتاییدا ئەم قۆناغە دەست پێدەکات، مرۆڤ، ئیگۆی مرۆڤ، بێ ڕۆحی دەبێت و دەست دەکات بە تێگەیشتن لە سروشتی ئەو زیرەکییە سەروو دەروونییە (عەقڵی باڵاتر) لەناو خۆیدا کە بەئاگا دێتەوە، و وای لێدەکات وەهمی هەموو ئەو پیاوانە بناسێتەوە کە لە دەرەوەی خۆیان دەگەڕێن، لەگەڵ باشترین نیەتەکانی جیهان، و کە هێشتا درکیان بەوە نەکردووە کە ئەم هەموو پرۆسەیە بەشێکە لە ئەزموونی ڕۆح کە ئیگۆ بەکاردەهێنێت بۆ ئامادەکردنی .بۆ ئەوەی بچێتە بەرکەوتنی لەرزین لەگەڵیدا

مرۆڤ چیتر لە پەیوەندیدا نییە لەگەڵ واقیعی بوونەکەیدا. وە ئەم لەدەستدانی پەیوەندییە ئەوەندە بەربڵاوە لەسەر گۆی زەوی، کە ئەم زەوییە نوێنەرایەتی کەشتییەکی پڕ لە شێت دەکات کە نازانن کەشتییەکە بەرەو کوێ دەڕوات. ئەوان لەلایەن هێزە نەبینراوەکانەوە سەرکردایەتی دەکرێن و کەس هیچ بیرۆکەیەکی لەبارەی سەرچاوەی ئەم هێزانە نییە، نە لە مەبەستەکانیان. مرۆڤ بۆ چەندین سەدە لە نەبینراو جیا بووەوە کە بە تەواوی چەمکی واقیعی لەدەستدا. وە ئەم لەدەستدانی هۆشیارییە هۆکارێکە کە لە پشتیەوە دیواری کێشە وجودییەکەی بەرز دەبێتەوە: ناسنامە. و لەگەڵ ئەوەشدا چارەسەرەکە .ئەوەندە نزیکە لێی، و لە هەمان کاتدا ئەوەندە دوورە. ئەگەر بزانێت چۆن گوێ لەو شتانە بگرێت کە نایەوێت بیبیستێت

شەڕی وشەکان و شەڕی بیروڕاکان تەنها ئەو ماوەتەوە. چ مرۆڤێک دەتوانێت خۆبژێو بێت، ئەگەر درک بەوە نەکات کە بەشێکی گەورەیە، لە کاتێکدا کەسێکی دیکە بە هەستەکانی سنووردارە، و ئەو دووانە دەتوانن پێکەوە کۆببنەوە؟ ئەگەر مرۆڤ ڕۆژێک بتوانێت بزانێت کە کەس لە دەرەوەی خۆی ناتوانێت بۆی بێت، و تەنها خۆی دەتوانێت بۆ خۆی... بەڵام دەترسێت بۆ خۆی بژی، چونکە دەترسێت کەسانی دیکە چی لەبارەیەوە بڵێن... هەرچەندە هەژار بێت!

پیاوەکان ئەو بوونەوەرانەن کە بەردەوام لە شەڕی وەهمدا دۆڕاون، چونکە ئەوانەن کە بە زیندووی و بەهێزی دەهێڵنەوە. هەمووان دەترسن ئەوەی زیانیان پێدەگەیەنێت لەناوببەن. کابوسێکی ڕاستەقینە! وە خراپترینیش هێشتا لە ئارادایە! چونکە پیاوی سەدەی بیستەم بوونەوەرەکان دەبینێت کە بەرەو ئەو دادەبەزن کە لە نێوان ئەستێرەکاندا دەجووڵێن، و پێشتر خودا بوون بۆی.

کێشەی ناسنامەی کەسی لەسەر ئاستی هەسارەیی بەردەوامە. وەک چۆن ئەم کێشەیە لە نەبوونی پەیوەندی نێوان عەقڵی خوارەوە و عەقڵی باڵا سەرچاوە دەگرێت، کاریگەرییەکەی هەم لەسەر ئاستی جیهان و هەم لەسەر ئاستی کەسی هەست پێدەکرێت، چونکە تەنها عەقڵی باڵا دەتوانێت نهێنییە گەورەکانی هەسارەکەی بۆ مرۆڤ ڕوون بکاتەوە.و خوداوەندە کۆنەکانی. تا ئەو کاتەی ئەم خوداوەندانە بەشێک بن لە مێژووی کۆن، مرۆڤ بەهۆیانەوە ناڕەحەت نابێت. بەڵام کاتێک هەمان ئەم بوونەوەرانە دەگەڕێنەوە و لە ڕووناکییەکی مۆدێرن خۆیان دەناسێنن، شۆکەکە لەسەر ئاستی جیهانی دەنگ دەداتەوە و ئەو پیاوەی کە ناسنامەی ڕاستەقینەی خۆی نەدۆزیوەتەوە، خۆی دەبینێتەوە لە نێوان ناسنامەی ساختەی خۆیدا - و ئەوەی بیری لێدەکاتەوە و باوەڕی پێدەکات - و... دیاردەی خولیی.

ئەگەر مێشکی کراوە بێت بۆ ئەزموون و زیرەکی ڕاستەقینە لەناو خۆیدا وەربگرێت، ئەوا زانیاری پێویست سەبارەت بە یەکێک لە دیاردە نائارامکەرەکان بۆ هەسارەیەک کە نایزانێت و نایزانێت، مرۆڤ قەیرانی ناسنامەی هەسارەیی ئەزموون ناکات، چونکە هەیبووە پێشتر قەیرانی ناسنامەی کەسی لەناو خۆیدا چارەسەر کردووە.

بەو پێیەی مرۆڤایەتی بە خێرایی بەرەو خاڵی وەرچەرخان لە مێژوو و ژیاندا بەرەوپێش دەچێت، تاکایەتی، واتە پەیوەندیی تادێت کامڵبوونی نێوان مرۆڤ و گەردوون، دەبێت جێگیر بکرێت چونکە لە تاکایەتی ڕاستەقینەوە ئەو لەرزینەیە کە مرۆڤ لە مرۆڤدا دەیدۆزێتەوە کە دۆزیویەتیەوە کە ناسنامەی ڕاستەقینەی خۆی دەردەکەوێت. وە تا ئەو کاتەی ئەم ناسنامە ڕاستەقینەیە سەقامگیر نەبێت، تاکایەتی بە تەواوی بە ئەنجام ناگات، و مرۆڤ ناتوانێت بڵێت مرۆڤ " پێگەیشتووە" , واتە توانای ڕووبەڕووبوونەوەی هەیە لە هەر ڕووداوێکی کەسی یان جیهانیدا بەبێ ئەوەی تێکبچێت، چونکە پێشتر لەبارەیەوە دەزانێت ئەوە و هۆکاری دەزانێت.

کاتێک باس لە قەیرانی ناسنامە بە گشتی دەکەین، بەشێوەیەکی دەرونی باسی دەکەین، بەو مانایەی هەوڵدەدەین پەیوەندی نێوان مرۆڤ و کۆمەڵگا پێناسە بکەین. بەڵام قەیرانی ناسنامە زۆر لەوە قووڵتر دەبێتەوە. ئیتر ئەوە مرۆڤی کۆمەڵایەتی نییە کە دەبێتە چەقۆی پێوانە، ئەو ئاساییبوونەی کە دەبێت بەدەستی بهێنین. بە پێچەوانەوە، دەبێت ئاساییبوون بگۆڕدرێت، واتە لە بەرامبەر خۆیدا جێگیر بکرێتەوە.

کاتێک مرۆڤ دەست دەکات بە تێگەیشتن لەوەی کە ناسنامەی ڕاستەقینەی خۆی لە سەرووی ناسنامەی ئاسایی مرۆڤی ئاساییەوەیە لە نێو کەوانەدا، ئەوا درک بە دوو شت دەکات. یەکەم: ئەوەی کە پیاوی ئاسایی نیگەران دەکات، چیتر نیگەرانی ناکات؛ و هەر شتێک هەسارەیەکی ژێر ئاسایی دەجووڵێنێت، بە شێوەی کەوانە، ئاساییە. پاشان دیاردەی شوناسی ڕاستەقینە، کە لەم ڕوانگەیەوە سەیر دەکرێت، زیاتر و زیاتر گرنگ دەبێت، چونکە دیاری دەکات کە کام مرۆڤ دەتوانێت بەسەر لاوازییە ئاساییەکانی مرۆڤی ئاسایی یان نائاگادا زاڵ بێت و لەوەش زیاتر، دیاری دەکات کە ئەو پیاوەی کە نایکات ئاساییترە - ئەوە واتە تا ڕادەی مرۆڤی نائاگا و تاڕادەیەک هاوسەنگ - دەتوانێت پشتگیری لە فشارەکانی نەزمێکی هەسارەیی بکات کە مەترسی تێکدانی بوونەوەرێکی ئاسایی هەیە و ببێتە هۆی دارمانی کولتوورێک کە مرۆڤێکی لەو جۆرە لەدایک دەکات.

پیاوێک کە ناسنامەی ڕاستەقینەی خۆی دۆزیبێتەوە، بێ جێگەی مشتومڕ لە سەرووی هەموو جۆرە ئەزموونێکی دەروونییەوەیە کە مەترسی تێکدانی پیاوێک هەیە کە بە سادەیی بەرهەمی کولتوورەکەیەتی، و تەنها بە بەهاکانی کولتوورەکەی دەژی. چونکە لە ڕاستیدا کولتوور کانڤاسێکی زۆر تەنک و زۆر ناسکە کاتێک ڕووداوە دەرەکییەکان دێن بۆ تێکدانی، واتە پێناسەی دووبارەی بکەنەوە لە پێوەندی لەگەڵ واقیعێک کە نایزانێت، یان بە تەواوی بێ ئاگایە. ئەمەیە لە ناو مرۆڤدا مەترسی دیاردەی ناسنامەی چارەسەرنەکراو.

چونکە ئەگەر شوناسی ڕاستەقینەی خۆی نەدۆزێتەوە، لە ڕووی سۆزداری و دەروونییەوە دەبێتە کۆیلەی دەروونناسی کۆمەڵایەتی و کاردانەوە سروشتییەکانی کاتێک ڕووداوەکانی کۆتایی خول ڕێڕەوی ئاسایی گەشەسەندنی تێکدەدەن. لێرەدایە کە مرۆڤ دەبێت دوور بێت لە کاردانەوە کۆمەڵایەتی-تاکییەکان، بۆ ئەوەی بتوانێت ئەزموونەکە بەپێی شێوازێکی تێگەیشتنی گشتگیر بژی. تەنها ناسنامەی ڕاستەقینە لەگەڵ مرۆڤی ڕاستەقینە و زیرەکی ڕاستەقینەدا دەگونجێت. تەنیا ناسنامەی ڕاستەقینە دەتوانێت بەبێ کێشە ڕووداوە گەردوونییەکان لێکبداتەوە، بەپێی زیرەکییەک کە لە هەستە سنووردارەکانی مرۆڤ دابڕاوە.

کێشەی قەیرانی شوناس لە مرۆڤدا زۆر زیاتر کێشەی ژیانە نەک کێشەیەکی سادەی دەروونی. ئەو پۆلێنە دەرونیانەی کە مرۆڤ لە گەڕان بەدوای خۆیدا هەوڵدەدات لێی تێبگات، چیتر لەگەڵ ئەو کەسانەدا ناگونجێت کە ناسنامەی ڕاستەقینەی خۆیان دەدۆزنەوە، چونکە ئیتر هەمان بەرژەوەندییان لە ژیاندا نییە کە کاتێک لەگەڵ خۆیدا خەباتیان دەکرد. ناسنامەی ڕاستەقینەی ئەو هەموو گۆشەیەکی بوونەکەی پڕکردۆتەوە، خۆی ڕووبەڕووی خودێک دەبینێتەوە کە لە ڕەهەندێکی تری مێشکی، ڕەهەند یان تەختەیەکی وزەدا جێگیر بووە کە بە تەقلیدکردن پەیوەندیدار نییە، چونکە بە تەواوی سەربەخۆیە لەو پۆلە دەروونیانەی کە پێکهاتوون پێکهاتە سۆزداری و دەروونییەکانی مرۆڤی نائاگا بەبێ ناسنامەی ڕاستەقینە.

دیاردەی قەیرانی ناسنامە بۆ مرۆڤ ئازارێکە، چونکە هەرگیز ناتوانێت بە تەواوی لە خۆیدا، لەگەڵ خۆیدا، ئەوەی بەردەوام بەدوایدا دەگەڕێت، دڵخۆش بێت. بۆ ئەو دڵخۆش بوون ئەزموونێکە کە دەیەوێت بۆ هەمیشە بژی. بەڵام ئەو درک بەوە ناکات کە بۆ ئەوەی ئەو شتە بیت کە ناوی دەنێت " دڵخۆش" , دەبێت هەست بە باشی بکەیت بەرامبەر بە خۆت، واتە بتوانیت هەست بە هاوئاهەنگییەکی تەواو ناوەوە بکەیت بەبێ ئەوەی جیهانی دەرەوە بتوانێت ئەم هاوسەنگییە تێکبدات. ئەو درک بەوە ناکات کە ژیان لە خۆی جیا ناکرێتەوە تا ئەو کاتەی هێزی ناوەوەی هەبێت بۆ کونکردنی ئەو باکگراوندەی کە ڕەنگەکەی پێدەبەخشێت.

پیاوێک کە ناسنامەی ڕاستەقینەی خۆی دۆزیبێتەوە، چیتر هەمان ئەو ژیانە ناژی کە پێشتر ژیاوە. ڕەنگەکان گۆڕاون، ژیان ئیتر هەمان سەرنجڕاکێشی نییە، لە هەموو ئاستێکدا جیاوازە. چونکە لە ژیانی پێشووی دیکە بەو ڕاستییە جیا دەکرێتەوە کە ئەوە تاکی ڕاستەقینەیە کە ئەگەرەکانی دیاری دەکات، لەبری ئەوەی ئەم دووەمیان بە شێوەیەکی پۆلێنبەندی بەسەریدا بسەپێنرێت بەهۆی ئەو کولتوورەی کە ڕەگ و ڕیشەی تێدا داکوتاوە.

ژیانی ئەو پیاوەی کە ناسنامەی خۆی دۆزیوەتەوە نوێنەرایەتی بەردەوامییەک دەکات کە لە کاتدا لەدەست دەچێت و چیتر سنوورێکی نییە، واتە کۆتایی. هەر لە ئێستاوە ئەم وەدیهێنانە دەستوەردان لە شێوازی ژیان و شێوازی ژیانی داهێنەرانە دەکات. تا مرۆڤ بەدەست شوناسەوە دەناڵێنێت، تا ئەو کاتەی هیچ پەیوەندییەکی لەگەڵ زیرەکی ڕاستەقینەی ناو خۆیدا نەبێت، تەنها دەتوانێت پێداویستییەکانی دابین بکات. کاتێک لە ڕووناکیدا دەبێت، چیتر ناچار نییە پشتگیری خۆی بکات، چونکە پێشتر بە لەرزین شێوازی ژیانی خۆی دەزانێت و ئەم زانیارییە وای لێدەکات وزەی داهێنەرانە بەرهەمبهێنێت کە پێویستە بۆ پێداویستییەکانی. پۆلی دەروونی مانەوە کاڵ دەبێتەوە بۆ ئەوەی تەنها بۆ وزەیەکی داهێنەر بمێنێتەوە کە هەموو سەرچاوەکانی مرۆڤ بەکاردەهێنێت و دەیانخاتە بەردەستی خۆشگوزەرانی خۆی.

بۆ ئەوەی مرۆڤ بتوانێت بەسەر کێشەی ناسنامەی خۆیدا زاڵ بێت، دەبێت ئاوارەبوونی بەهاکان لە تەختەی دەروونییەوە بۆ تەختەی زیرەکی پاک لەناو خۆیدا ڕووبدات. لە کاتێکدا بەها دەروونییەکان بەشدارن لە قەیرانەکەیدا، چونکە سنووردارە بە هەستەکانی، بە عەقڵەکەی کە مادەی هەستیار لێکدەداتەوە، پێویستی بە داری پێوانە هەیە کە ملکەچی ڕەزامەندی عەقڵەکەی نەبێت.

لێرەدایە کە بۆ یەکەمجار جۆرێک لە دژایەتی لە ناویدا سەرهەڵدەدات بەرامبەر بە شتێک کە دەچێتە ناویەوە و ناتوانێت لە جووڵەکەیدا ڕێگری لێبکات. کاتێک بزووتنەوەکە دەست پێدەکات، ئەوە ڕووناکی ئەم زیرەکییە کە سەربەخۆیە لە ئیگۆ و کایمێراکانی. لێرەدایە کە ئاوارەبوونی بەهاکان دەست دەکات بە هەستکردن کە لە ئەنجامدا ئازارێکی ناوەوەی لێدەکەوێتەوە، بەسە بۆ ئەوەی بتوانێت بچێتە ناو زیرەکی ڕووناکی بەپێی ئەوەی کە دەبێت لەلایەن ئەو پیاوەی کە بەئاگا دێتەوە بژی.

گۆڕینی بەهاکان تەنها وردە وردە ئەنجام دەدرێت، بۆ ئەوەی ڕێگە بە ئیگۆ بدرێت هاوسەنگییەکی دیاریکراو بپارێزێت. بەڵام بە تێپەڕبوونی کات هاوسەنگییەکی نوێ دروست دەبێت و ئیگۆ ئاسایی نابێتەوە، لە ڕووی کۆمەڵایەتییەوە؛ ئەو هۆشیارە. واتە لە ڕێگەی وەهم و وەهمی فۆرم و نۆرمەوە دەبینێت و زیاتر و زیاتر تاکگەرایی دەبێت بۆ ئەوەی لەرزینی جەستە وردەکانی بەرز بکاتەوە، ئەو ئاستانەی کە تاکایەتییەکەی لەسەر بنەمای دەبێت.و ناسنامەی ڕاستەقینەی خۆی.

جێگۆڕکێی بەهاکان لە ڕاستیدا دارمانی بەهاکانە، بەڵام ئێمە پێی دەڵێین "ئاوارەبوون"، چونکە ئەو گۆڕانکاریانەی کە ڕوودەدەن هاوتای هێزێکی لەرزینن کە شێوازی بینین دەگۆڕێت، بەجۆرێک شێوازی بیرکردنەوە بتوانێت خۆی لەگەڵ زیرەکیدا بگونجێنێت لە ناوەندێکی باڵاتر لە مان. تا ئەو کاتەی ئیگۆ بە لەرزین شاهیدی ئەم دارمانە نەبووە، بەردەوامە لە باسکردنی پۆلێنەکانی بیرکردنەوە، هێماکان، کە دیواری ناسنامەی ساختەی خۆی پێکدەهێنن. بەڵام هەر کە ئەم دیوارانە دەستیان بە لاوازبوون کرد، ئاوارەبوونی بەهاکان هاوتایە لەگەڵ گۆڕانکارییەکی قووڵ، کە ناتوانرێت لەلایەن ئیگۆوە عەقڵانی بکرێت. وە بەهۆی ئەوەی نەتوانێت لەلایەن ئەوەوە عەقڵانی بکرێت، دواجار ڕووناکی لێدەدات، واتە دواجار بە شێوەیەکی هەمیشەیی و گەشەسەندوو بەوەوە بەستراوەتەوە.

کەواتە ژیانی بە خول دەگۆڕێت و زۆری نەخایاند، چیتر لە سنوورێکدا نایژی، بەڵکو لە پۆتانسێلەکاندا دەژی. ناسنامەکەی زیاتر لە پێوەندی لەگەڵ خۆیدا پێناسە دەکرێت، لەبری ئەوەی لە پەیوەندی لەگەڵ ئارەزووە بابەتییەکانیدا پێناسە بکرێت. وە دەست دەکات بە تێگەیشتن لەوەی کە " خودی ڕاستەقینە و بابەتیی" مانای چییە .

کاتێک درک بە خودی ڕاستەقینە و بابەتیی دەکات، زۆر بە ڕوونی دەبینێت کە ئەم خودە خۆیەتی، لەگەڵ ئەوەشدا شتێکی دیکە لەناو خۆیدا کە نایبینێت، بەڵام هەست بە ئامادەیی دەکات، لەوێ، شتێک دەچێتە ناویەوە. شتێکی زیرەک و هەمیشەیی و بەردەوام ئامادە. شتێک کە بە چاوی خۆی سەیر دەکات، و جیهان وەک خۆی لێکدەداتەوە، نەک وەک ئەوەی ئیگۆ پێشتر بینیویەتی.

ئێمە چیتر ناڵێین ئەم پیاوە " دەروونییە"، دەڵێین کە ئەو " سەروو دەروونییە (دەروونی باڵاتر)" ، واتە چیتر پێویستی بە بیرکردنەوە نییە بۆ ئەوەی بزانێت. ئازاردان بە ناسنامە ئەوەندە دوورە لێیەوە، لە ئەزموونەکەی، کە سەری سوڕدەمێنێت کاتێک ئاوڕێک لە ڕابردووی خۆی دەداتەوە، و دەبینێت کە ئێستا چییە و بەراورد دەکات بەو شتەی کە بووە.

بەشی دووەم

پەرەسەندنی خوارەوە و پەرەسەندنی بەرەو سەرەوە
BdM-RG #62A (دەستکاری کراوە)

باشە، کەواتە پەرەسەندنی مرۆڤ جیا دەکەمەوە، کێشەیەکی بەرەو خوارەوە و کێشەیەکی بەرەو سەرەوەی پێدەدەم باشە. ? ئەو کێشەی بەرەو خوارەوە کە من پێی دەڵێم "وەرچەرخان"، ئەو کێوی بەرەو سەرەوەی کە پێی دەڵێم پەرەسەندن. وە ئەمڕۆ مرۆڤ لە خاڵی کۆبوونەوەی ئەم کێشانەدایە. با بەروارێک ئەگەر ویستت. ئەگەر سەیری پەرەسەندن بکەین - نەک لە ڕوانگەی داروینیستەوە - بەڵکو لە ڕوانگەیەکی جادووییەوە، بە واتایەکی تر ١٩٦٩ دابنێین: بەپێی لێکۆڵینەوە ناوەکییەکانی مرۆڤ و ئەگەر بگەڕێینەوە بۆ سەردەم، دەتوانین شوێنی دارمانی دوانزە هەزار ساڵ لەمەوبەر لەوێ بدۆزینەوە لە شارستانیەتێکی گەورە کە ناوی ئەتلانتیس لێنراوە.

کەواتە قۆناغێک بوو کە مرۆڤ بە چڕی پەرەی بەو شتە دا کە پێی دەوترێت جەستەی ئەستێرەیی کە لایەنێکی هۆشیارییەکەیە، کە ئۆتۆمبێلێکی وردی هۆشیارییەکەیەتی، کە ڕاستەوخۆ پەیوەندی بە هەموو ئەو شتانە هەیە کە دەروونی-هەستیارن. و پاشان دوای لەناوچوونی ئەم شارستانییەتە تا ئەمڕۆ، مرۆڤ بەشێکی تری ئاگایی خۆی پەرەپێدا، کە دەکرێت بە شێوەیەکی جادوویی ناوی بنێین گەشەکردنی هۆشی دەرونی خوارەوە، کە بووە هۆی گەشەسەندنی زۆر پێشکەوتووی عەقڵ، کە ئەمڕۆ مرۆڤ بەکاریدەهێنێت بۆ تێگەیشتن لە جیهانی ماددی.

وە لە ساڵی ١٩٦٩ەوە لەسەر ئەم هەسارەیە، دیاردەیەکی نوێ لە هۆشیاری مرۆڤدا ڕوویداوە کە دەتوانرێت ناوی تێکەڵاو بێت یان کە دەتوانرێت ناوی بەئاگاهاتنەوەی هۆشیاری سەروو دەروونی (عەقڵی باڵا) لەسەر زەوی لێبنرێت. وە پیاوان لە جیهاندا هەن کە لە ئاستی عەقڵی خوارەوەدا کارەکانیان وەستاندووە، بۆیە لە ئاستی عەقڵدا، و دەستیان کردووە بە پەرەپێدانی چینێکی دیکەی هۆشیاری کە پێی دەوترێت هۆشیاری سەروو دەروونی (عەقڵی باڵا). وە ئەم پیاوانە پەرەیان بە تواناکان داوە کە لە پرۆسەی گەشەکردندان و ئەوانیش هاوکات دەبن لەگەڵ خولێکی تری پەرەسەندن، کە مرۆڤ دەتوانێت ناوی بنێ بە ڕەگەزی ڕەگی شەشەم.

به شێوەیەکی شاراوەیی، کاتێک باس لە پەرەسەندنی مرۆڤ دەکەین، باس لە ئەتلانتیس دەکەین کە چوارەم ڕەگەزی ڕەگ بووە لەگەڵ ڕەگەزە لاوەکییەکانی، ئەو ڕەگەزە هیندۆئەورووپییانەی کە ئێمە بەشێکین لێیان، کە بەشێکن لە ڕەگەزی ڕەگی پێنجەم و ڕەگەزە لاوەکییەکانی. وە ئێستا سەرەتای ڕەگەزێکی نوێی ڕەگ لە جیهانیدا هەیە کە ڕەگەزە لاوەکییەکانیشی دەبەخشێت. وە لە کۆتاییدا ڕەگەزێکی ڕەگی حەوتەم دەبێت کە مرۆڤ بتوانێت بگاتە ئاستێکی پەرەسەندن کە ئەوەندە پێشکەوتووە کە چیتر پێویستی بە بەکارهێنانی ئۆرگانیکی جەستەی ماددی خۆی نەبێت. بەڵام ئێمە لە ئێستادا مامەڵە لەگەڵ ئەمەدا ناکەین، بۆیە مامەڵە لەگەڵ ڕەگەزی ڕەگی شەشەم دەکەین کە نوێنەرایەتی ڕەگەزێکی فیزیکی ناکات، بەڵکو نوێنەرایەتی لایەنێکی تەواو دەروونیی هۆشیاری دەروونی نوێی مرۆڤایەتی داهاتوو دەکات.

ئاشکرایە کە بۆ تێگەیشتن لە پەرەسەندنی مرۆڤ لەسەر ئەم تەختەیە، لە خاڵی گێژەڵوکەی پێچەوانە بەرەو کۆتاییەکەی، کە ڕەنگە دوو هەزار و پێنج سەد ساڵ بێت بەپێی ئەو زانیاریانەی کە وەریدەگرین, ئاشکرایە کە مرۆڤ بڕیارە تێپەڕێت لە ڕێگەی قۆناغە ڕەها نائاساییەکانی هۆشیارییەوە، واتە ئەوەندەی پیاوی ئەتلانتیس بە بەراورد بە پیاوی ڕەگەزەکانی هیندۆئەورووپی سنووردار بووە، ئەوەندەش پیاوی ئەمڕۆ سنوورداره و بە بەراورد بە پیاوی داهاتوو سنووردار دەبێت پەرەسەندنی هۆشیاری سەروو دەروونی (عەقڵی باڵاتر) لەسەر زەوی، کە لەلایەن ئاورۆبیندۆوە پێشبینی کرابوو.

ئەوەی جێگەی سەرنجە لە پەرەسەندنی هۆشیاری سەروو (عەقڵی باڵا)دا ئەمەیە: ئەوەیە کە بەقەد ئێمەی مرۆڤ، مرۆڤی عەقڵانی، مرۆڤی کارتێزی، مرۆڤی زۆر ڕەنگدانەوەی ڕەگەزی پێنجەمی ئەمڕۆ، ئەوەندەی مەیلێکمان هەیە بۆ ئەوەی باوەڕمان بەوە هەبێت کە مێشکمان لەلایەن ئیگۆی ئێمەوە بەڕێوەدەبرێت، ئەوەندەی سبەی مرۆڤ بۆی دەردەکەوێت کە عەقڵی مرۆڤ لەلایەن ئیگۆوە بەڕێوەناچێت، کە عەقڵی مرۆڤ لە پێناسە دەروونییەکەیدایە , دەربڕینی ڕەنگدانەوەی ئیگۆیە، و سەرچاوەکەی ئەوەیە لە جیهانە هاوتەرییەکاندا هەڵکەوتوون کە دەتوانرێت بۆ ئێستا ناویان لێبنرێت "جیهانی دەروونی"، "بەڵام دواتر پێی دەوترێت "جیهانی تەلارسازی .

بە واتایەکی تر ئەوەی مەبەستمە ئەوەیە کە مرۆڤ تا زیاتر کێشە یان توانا یان ئازادی دۆزینەوەی سەرچاوەی بیرکردنەوەکانی وەربگرێت، زیاتر دەتوانێت دەست بکات بە چوونە ناو پەیوەندیی تەلەسایکی لەگەڵ جیهانە هاوتەرییەکاندا. بۆ ئەوەی لە کۆتاییدا بگاتە ڕەوتی پەرەسەندن، لەسەر ئاستی جیهانی، لەسەر ئاستی گشتگیری ڕەگەز، بۆ ئەوەی بتوانێت لە یەک کاتدا نهێنییەکانی ژیان کۆد بکاتەوە، چ لە بواری مادده و چ لە کایەی ئەستێرەیی ڕۆحدا نەک لە... کایەی دەروونی ڕۆح. بە واتایەکی تر ئەوەی مەبەستمە ئەوەیە کە ئەو گەیشتووە، مرۆڤ، لە خاڵێکدا کە ئەمڕۆ مومکین بۆی هەیە بگاتە حاڵەتێکی هۆشیاری دەروونی کە بەس بێت بۆ خۆی.

وە کاتێک دەڵێم هۆشیاری دەروونی خۆبژێو مەبەستم هۆشیاری دەروونی نییە کە لەسەر بنەمای بەهای دەروونی حەقیقەت بێت. ڕاستی زاراوەیەکە، قەناعەتێکی کەسییە یان قەناعەتێکی کۆمەڵایەتییە، یان قەناعەتێکی کۆمەڵناسی بەکۆمەڵە، کە بەشێکە لە پێداویستییە سۆزدارییەکانی مرۆڤ وەک تاک یان کۆمەڵگا وەک دەستەجەمعی، بۆ دڵنیابوون لە باڵادەستی لە جیهانی ماددەدا.

بەڵام لە ڕووی پەرەسەندنی هۆشیاری داهاتووی مرۆڤایەتییەوە، دیاردەی ڕاستی یان هاوتا دەروونییەکەی، یان بەهای سۆزدارییەکەی، بە تەواوی بێسوود دەبێت بەهۆی ئەو هۆکارە سادەیەی کە مرۆڤ چیتر ناتوانێت سۆزداری هەڵسەنگاندنی دەروونی بۆ زانیارییەکانی. چیتر ناچار نابێت سۆزداری ویژدانی خۆی بۆ گەشەپێدانی ئاسایشی دەروونی خودی خۆی بەکاربهێنێت.
کەواتە مرۆڤ لە مێشکدا بە تەواوی ئازاد دەبێت بۆ ئەوەی بتوانێت وەرزش بکات لەسەر تەختەی دەروونی، دەربڕین، وردەکاری و پێناسەکردنی تەوەرە بێکۆتاکانی دواجاری هۆشیاری گەردوونی کە بەشێکن لە هەموو ڕەگەزەکانی جیهان، کە بەشێکن لە هەموو ڕەگەزەکانی ناو گەردوون، و کە لە ڕاستیدا بەشێکن لە یەکێتی نەگۆڕی ڕۆح، لە پێناسە ڕەهاکەیدا، وەک سەرچاوەی ڕەسەنی ڕووناکی و جووڵەی لە گەردووندا.

کەواتە خاڵێک لە پەرەسەندنی مرۆڤایەتیدا دێتە ئاراوە کە دواجار ئیگۆ قەرەبووی کاتە لەدەستچووەکانی لەسەر هۆشیاری خود دەکاتەوە، و کە خود دواجار گەیشتووەتە سنوورە ئەگەرییەکانی پێناسە دەروونییەکەی، بە ناساندنی بۆ ناو هۆشیارییەکەی توانای داهێنەری عەقڵی پاکی خۆی، واتە ڕۆحەکەی.

وە ئێمە لەسەر زەوی، لە ڕەگەزە جیاوازەکاندا، لە نەتەوە جیاوازەکاندا، لە کاتە جیاوازەکاندا، تاکەکان دەدۆزینەوە کە یەکگرتنەکە دەزانن، واتە، کە دێن بۆ ئەوەی بتوانن لە چرکەیەکدا بتوانن بەرەو سەرچاوەکانی زانین ئەوەندە گەورە ڕابکێشن , کە زانستی جیهانی، لە ڕووی تەکنەلۆژیا، تەکنیک، پزیشکی، دەروونناسی یان مێژووەوە، بە تەواوی دەڕوخێنرێت. بۆ چی ? چونکە بۆ یەکەمجار لە دوای پەرەسەندنی مرۆڤەوە، بۆ یەکەمجار لە دوای دابەزینی ڕۆح بۆ ناو مادده و بۆ یەکەمجار لە دوای هاوپەیمانی ڕۆح لەگەڵ ماددا، مرۆڤ دواجار بەو توانایە گەیشتوە کە هەڵگری زانستی ڕەهای خۆی بکات .

ئەوەی من پێی دەڵێم زانینی ڕەها توانای عەقڵی مرۆڤە کە بتوانێت بەرگەی ڕووناکی خۆی بگرێت و هەڵیبمژێت. زانینی ڕەها فاکەڵتی نییە. زانینی ڕەها قەدەر نییە. زانینی ڕەها پێویستی نییە. زانینی ڕەها کۆتاییەکی پەرەسەندنی چاکسازییە، واتە بەشێکە لە مەیدانی گەورەی چالاکیی ڕووناکی لە گەردووندا و کە هەموو کایەکان، هەموو نموونە زیرەکەکان، واتە - بە هەموو جۆرە زیرەکەکانی گەردوون بڵێت کە لەسەر یەک کۆببنەوە تەختەی دەروونی بەرزتر، واتە لەسەر تەختەیەکی وزە کە ئەوەندە بەهێزە کە ئەگەری هەیە ڕێگە بدات لە کاتی پەرەسەندندا، لە کۆتاییدا نەمانی مادەی جەستە بۆ زیندووبوونەوەی حەتمی جەستەی ئێتەری.

واتە توانای لە مرۆڤدا کە دواجار لەگەڵ خۆرە جیاوازەکاندا بچێتە ناو پێکهاتەیەکی وزەبەخشەوە کە زیندەوەری گەردوونی پێکدەهێنن، و کە ڕۆحی و ڕووناکی و بناغەکەین، لە جووڵە و لە تێگەیشتندا، بێکۆتایی لەوەی ئێمە ئەمڕۆین بانگی هۆشی ئەتۆمی بکە! کەواتە لە کاتی پەرەسەندندا خاڵێک دێتە پێشەوە کە مرۆڤ بتوانێت بەبێ ئەوەی پێویست بکات بیربکاتەوە، بەبێ ئەوەی پێویستی بە بیرکردنەوە هەبێت، مرۆڤ لە کۆتاییدا دەتوانێت بە شێوەیەکی کاتگۆری دەستوەردان بکات لە بنیاتنانی دەروونی ئارکیتایپی شۆڕشگێڕ و پەرەسەندنخوازانی هۆشی گەردوونی لەسەر زەوی . ئەمەش بەو مانایەیە کە مرۆڤ لە کۆتاییدا تێدەگات کە بە ڕەهایی بوونەوەرێکی زیرەکییە.

مرۆڤ تێدەگات کە زیرەکی تەنها دەربڕینی فۆرمێکی پەروەردە نییە، بەڵکو زیرەکی بە شێوەیەکی ڕەها تایبەتمەندی بنەڕەتی هەر عەقڵە لە هەر بابەتێکدا بێت. تەنیا ئێمە ئەمڕۆ لە خاڵێکداین کە وەک ئیگۆیەک یان وەک خودێکی مرۆڤ، ناچار دەبین لە چوارچێوەی ئەو سنوورانەدا بژین کە بە هۆی ڕەنگدانەوەی گشتگیرەوە، واتە مێژوو و یادەوەری مرۆڤایەتی بەسەرماندا سەپێنراوە.

وە مرۆڤ هێشتا نەدراوە - چونکە زانستی پێویست لەم بوارەدا نییە - مرۆڤ هێشتا توانای ئەوەی پێ نەدراوە بزانێت و تێبگات کە چۆن دەروونەکەی چۆن کاردەکات، ئیگۆکەی چۆن کاردەکات، و... زاراوەی زیرەکی لە پێناسە گشتگیرەکەیدا مانای چییە، بەجۆرێک مرۆڤ ئەمڕۆ بە جەستەی ئەستێرەیی خۆیەوە گیری خواردووە، واتە بە هەستەکانی!

پابەندە بە جێگرەوەی زانستە بنەڕەتی و گشتگیرەکەی، زانینێکی بچووکی سنووردارکەر کە مێژوو و بابەتێک لە کاتی پەرەسەندندا مەرجدار کراوە بۆ ئەوەی پێداچوونەوەی بۆ بکرێت، وەک چۆن هەموو تیۆرییەکانی زانست دەبێت وا بن، نەک بەو مانایەی کە زانستی ئەمڕۆ بەسوود نییە، لەسەر بە پێچەوانەوە زۆر بەسوودە، بەڵام بەو مانایەی کە زانستی ئەمڕۆش گەشتە حەتمیەکەی بەرەو هەڵوەشاندنەوەی خۆی دەکات. هەروەک چۆن هەموو شارستانیەتەکان گەشتێکی حەتمی خۆیان بەرەو هەڵوەشاندنەوەی خۆیان ئەنجام دەدەن.

بەڵام وەک چۆن شارستانیەتێک واقیعی هەڵوەشاندنەوەی خۆی زۆر بە سەختی دەبینێت، بە هەمان شێوە زانستیش بە سەختی دەگات بە هەڵوەشاندنەوەی خۆی. وە ئەوەش زۆر ئاساییە. مرۆڤ ناتوانێت داوا لەو بوونەوەرانە بکات کە بیردەکەنەوە یان ئەو بوونەوەرانە کە هۆشیارییەکی دیاریکراویان هەیە، لە جیهاندا بەرەوپێشبردنی دابەزینی خۆیان یان لەناوچوونی خۆیان. ئێمە پابەندین کە ئاگاداری ئەوە بین کە ئێمە چیین، لەوەی چیمان کردووە، لەوەی کە دەتوانین چی بکەین، بۆ ئەوەی پەرەسەندن بکەین، بۆ ئەوەی ڕێگە بە مرۆڤایەتی بدەین پەرەسەندن بێت.

بەڵام وەک تاک - من وەک تاک بە ڕوونی دەڵێم - لە کۆتاییدا ناچار دەبین ڕووبەڕووی دۆخەکانی نەزمێکی گشتگیر و گەردوونی ببینەوە لەسەر هەسارەکەمان، ناچار دەبین ڕووبەڕووی ڕەهەندەکان ببینەوە کە لە ڕابردوودا بزووتنەوەی گەورەی خورافاتیان بەرزکردۆتەوە لە جیهاندا; بزووتنەوەکان کە لەگەڵ پەرەسەندنی زانستدا مردن، و بزووتنەوەکان کە دواتر بە شێوەیەکی پۆلێنبەندی لەلایەن زانستەوە ڕەتکرانەوە.

کەواتە ئێمە بە تێپەڕبوونی کات پابەند دەبین بە پێداچوونەوە و ژیانەوەی هەندێک ئەزموون بۆ ئەوەی بزانین کە گەردوون بێ سنوورە. کە هۆشیاری مرۆڤ بێ سنوورە و مرۆڤ لە ناوەوەی خۆیدا ئەوەندە بەهێزە کە هۆشیارییەکەی دەتوانێت. زۆر گرنگە ئەمڕۆ لە جیهانێکدا کە ئێمە ناچارین لە گۆڕەپانی کۆمەڵێک ڕەوتی دەروونیدا بژین کە بە گشتی... وە کاتێک بە گشتی دەڵێم، بە دڵنیاییەوە سەیری ئەمریکا دەکەم کە ئەمەی تێدایە ئەزموونی بەکۆمەڵ لە ڕووبەڕووبوونەوەی لەگەڵ تاکایەتیدا، هێواش هێواش مەیلی دروستکردنی دەروونی بەکۆمەڵ هەیە.

مرۆڤ ناتوانێت لە جیهاندا بۆ ماوەیەکی نادیار لەلایەن ڕەوتی بیرۆکەکانەوە بۆردومان بکرێت کە ژمارەیان لەلایەن تەلەفزیۆن یان ڕۆژنامەکانەوە، یان فۆرمەکانی جۆراوجۆری چاپەمەنی ئازادەوە گەورەتر دەکرێن. خاڵێک دێت کە مرۆڤ چیتر ناتوانێت بەرگەی ئەم گرژییە دەروونی و دەروونییە بگرێت کە لە ڕووبەڕووبوونەوەی جۆراوجۆری نێوان ڕاستی و درۆوە سەرهەڵدەدات. خاڵێک لە پەرەسەندنی هۆشیاری سەروو (عەقڵی باڵا) لەسەر زەوی دێتە ئاراوە کاتێک مرۆڤ ناچار دەبێت واقیع لە پێوەندی لەگەڵ خۆیدا پێناسە بکات. بەڵام ئەوە دەبێتە "یەک خۆی" کە گشتگیر دەبێت، ئەوە "یەک خۆی" نابێت کە لەسەر بنەمای یاریزانانە ڕۆحی خۆی یان بێهودەیی ئیگۆی خۆی، یان نائەمنی منی خۆی بێت.

کەواتە لەو ساتەوەختەوە مرۆڤ دەست دەکات بە توانای تێگەیشتن لە دیاردەی مرۆڤ، شارستانیەت بە هەموو لایەنەکانییەوە. وە چیتر لە ڕووی دەروونییەوە " پڕ نابێتەوە" (سووکایەتی پێدەکرێت) بەو شتانەی کە ڕوودەدەن یان بەو شتانەی لە جیهاندا ڕوودەدەن. مرۆڤ دەست دەکات بە ئازادی. وە لەو ساتەوەی دەست دەکات بە ئازادی، دواجار دەست دەکات بە تێگەیشتن لە ژیان لە کوالیتی بنەڕەتی خۆیدا. وە تا زیاتر پەرە بسێنێت، زیاتر لە ژیان تێدەگات بە شێوەیەکی ڕەها و یەکپارچە و فێربوو، بە مانایەک کە ئەمڕۆ بەشێک نییە لە هۆشیاری ڕەگەزی پێنجەم.

بۆچی ئەم هەموو قسەکردنە؟ بۆ ئەوەی بە سادەیی وردە وردە مرۆڤ بگەیەنێتە ئەوەی تێبگات کە گەورەترین دڵسۆزی کە دەتوانێت بە خۆی بدات، خۆی دروست بکات، دڵسۆزییە بۆ خۆی. ئێمە لە سەدەیەکدا دەژین کە خۆشەویستی بۆ تاکگەرایی بە تایبەت لە جیهانی ڕۆژئاوادا زۆر پێشکەوتووە. ئێمە زیاتر و زیاتر بووینەتە تاکگەرایی، بەڵام تاکگەرایی ئەگەر وەک هەڵوێستێک بمێنێتەوە، لە بنەڕەتدا تێکەڵ بە واقیعی مرۆڤەکان نییە. بە واتایەکی تر، بە شۆڕتێکی سوور و نەعلێکی زەردەوە بە شەقامدا ڕۆیشتن و خۆشەویستی لە نیویۆرک، لە تایمز سکوێری نیویۆرک، جۆرێکە لە تاکگەرایی. بەڵام ئەوە سەرنجڕاکێشییە، جۆرێکە لە ئەستێرەییکردنی هۆشیاری مرۆڤ.

مرۆڤ پێویست ناکات تاکایەتی خۆی بپارێزێت، تاکایەتی خۆی بە مانا کۆنکرێتییەکەی ئەو زاراوەیە دەرببڕێت، هەستیارییەکانی جەماوەر ڕەت بکاتەوە یان هەستیارییەکانی گەلەکەی ڕەت بکاتەوە یان هەستیارییەکانی دانیشتووانەکەی ڕەت بکاتەوە. وەهمێکە! وە بەشێکە لە مۆدە تایبەتمەندەکانی سەدەی بیستەم، لە کۆتاییدا دەبێتە باناڵ، لە کۆتاییدا تەنانەت دەبێتە گەمژە، لە کۆتاییدا بە تەواوی جوانیناسی تێدا نییە. کەواتە مرۆڤی نوێ، پەرەسەندنی هۆشیاری سەروو (دەروونی باڵا) لەسەر زەوی، بەڕاستی ڕێگە بە مرۆڤ دەدات کە پەرە بە هۆشیارییەکی لەڕادەبەدەر تاکەکەسیدا بدات بەڵام تاکگەرایی نییە.

مرۆڤ تاکەکەسی دەبێت بۆچی؟ چونکە واقیعی هۆشیارییەکەی لەسەر بنەمای تێکەڵبوونی ڕۆحەکەی دەبێت و لە چاوی مرۆڤەکاندا پڕۆژە نەکراوە بۆ ناو جیهان، بۆ ئەوەی جۆرێک لە فلێرتکردن لەگەڵ ئیکسەنتریکیدا ئاشکرا بکات. پیاو پێویست ناکات بە جیهاندا سەرگەردان بێت و پەراوێز بێت بۆ ئەوەی ڕاستەقینە بێت. بە پێچەوانە. تا مرۆڤ زیاتر هۆشیار بێت، کەمتر پەراوێزی دەبێت، زیاتر ڕاستەقینە دەبێت و زیاتر بێناو دەبێت لە واقیعەکەیدا. چونکە واقیعی مرۆڤ شتێکە لە نێوان خۆی و خۆیدا دەڕوات و لە نێوان ئەو و ئەوانی تردا ناڕوات.

ئەگەر سەیری پەرەسەندنی پێویستی ڕەگەزێکی ڕەگ و ڕیشەیی بکەین لەسەر هەسارەکەمان، ئەوە بۆ تێگەیشتنە کەمێک لە دیاردەی مرۆڤ. کە ئێمە کۆئۆردینیات دادەمەزرێنین، ئەوە تەنیا پراگماتیکییە، تەنیا بۆ پێدانی چوارچێوەیەکی تێگەیشتنی کرۆنۆلۆژییە بە ڕووداوە حەتمیەکان! بەڵام ئەگەر باسی ڕەگەزێکی هۆشیار بکەین، ئەگەر باس لە مرۆڤایەتییەکی هۆشیار بکەین، ناچارین باسی پیاو و تاکی هۆشیار بکەین.

پەرەسەندنی هۆشیاری سەروو دەروونی (عەقڵی باڵا) لەسەر زەوی هەرگیز لەسەر قەبارەی هیچ دەستەجەمعییەک ڕوونادات. پەرەسەندنی هۆشیاری سەروو (عەقڵی باڵا) لەسەر زەوی هەرگیز دەربڕینی هێزێکی بەکۆمەڵ نابێت. هەمیشە تاکەکانی جیهان دەبن کە وردە وردە و زیاتر و زیاتر بەرەو ئەو خاڵە لە هۆشیاری خۆیاندا ڕادەکێشن کە لەگەڵ سەرچاوەی خۆیان، ڕۆحی خۆیان، دووانەیان، هەرچییەک ناوی لێ بنێن.. بۆ ئەم واقیعە کە بەشێکە لە مرۆڤ.

بەڵام بزووتنەوەی بنەڕەتی لەم ئاراستەیەدا لەسەر ئەم بنەمایە دەبێت: لەسەر بنەمای تێگەیشتن لە دیاردەی بیرکردنەوە دەبێت کە لە دوای وەرگرتنی دەسەڵاتەوە هەرگیز نەکراوە. بەس نییە بڵێین: " بیردەکەمەوە، بۆیە منم". باش بوو بۆ دیکارت کە بڵێت "پێموایە، بۆیە منم"، چونکە بەشێک بوو لەو درککردنەی کە بیرکردنەوە خۆی لە خۆیدا هێزێکی هەیە کە دەبێت لەسەر ئاستی تاک بەدی بهێنرێت.

بەڵام لەسەر ئاستی هۆشیارییەکی داهێنەر، خاڵەکە کاتێک دێت کە بیری مرۆڤ بە تەواوی، بە شێوەیەکی یەکپارچە دەگۆڕدرێت. وە مرۆڤ چیتر لە کاتی پەرەسەندندا بیر ناکاتەوە. بیرکردنەوەکەی دەگۆڕێت بۆ شێوازێکی دەربڕینی داهێنەرانەی عەقڵی باڵای خۆی. وە ئەو عەقڵە بە تەواوی دەبێتە تەلەسایکیک. بە واتایەکی تر مرۆڤ پەیوەندی چرکەساتی لەگەڵ تەختە گەردوونییەکان ئەزموون دەکات و ئەم شێوازە پەیوەندییە چیتر ڕەنگدانەوەی نابێت. ئەو ساتەی بیرکردنەوە واز لە ڕەنگدانەوەی لە مێشکی مرۆڤدا دەهێنێت، بیرکردنەوە واز لە سوبژێکتیڤ دەهێنێت. چیتر ناتوانین بڵێین مرۆڤ بیردەکاتەوە، دەڵێین مرۆڤ لەگەڵ تەختە گەردوونیەکانی هۆشی خۆیدا پەیوەندی دەکات.

بەڵام بۆ ئەوەی مرۆڤ بە شێوەیەکی یەکپارچەیی لەم بابەتە تێبگات، پێویستە بۆی درک بەو بیرکردنەوە بکات، وەک ئەوەی ئەمڕۆ بیری لێدەکەینەوە، وەک ئەوەی ئەمڕۆ دەیژین، وەک ئەوەی لە مێشکماندا جێگیر بووە، وەک چۆن لەلایەن بەرهەم هێنراوە یان هەستی پێدەکرێت ئێمە وەک ئیگۆی نائاگا، دەبێت لە ئێمەدا درککردنێکی دیاریکراو بەئاگا بهێنینەوە، بەو مانایەی کە مرۆڤ دەبێت بێت بۆ ئەوەی بتوانێت درک بەوە بکات کە بیرکردنەوەکەی خۆی لە خۆیدا لە دژی خۆی دابەشی دەکات. تەنیا تا ئەو ڕادەیەی کە بە هۆکاری وەرچەرخان و نائاگایی، بیخاتە ژێر جەمسەری چاکە یان خراپە، جەمسەری ڕاست و درۆ.

لەو ساتەوەختەوە کە مرۆڤ مێشکی جەمسەرگیری دەکات، جا کۆئۆردینیاتی نەرێنی یان ئەرێنی دادەمەزرێنێت، تازە ئەو دابەشبوونەی لە نێوان خۆیدا لەسەر تەختەی ماددی و خۆی لەسەر تەختەی گەردوونی و گەردوونی دروست کردووە. ئەمە زۆر گرنگە! ئەوەندە گرنگە کە کلیلی بنەڕەتی پەرەسەندنی داهاتووە. ئەوەی وامان لێدەکات هەمیشە مەیلی ئەوەمان هەبێت بیرکردنەوەکەمان لە پەیوەندی لەگەڵ جەمسەرییەکدا بژین، نائەمنی بنەڕەتی ئیگۆکەمانە. توانای بەهێز و خوێنمژانەی هەستەکانمانە. ئەوە بێتوانایی ئێمەیە وەک ئیگۆیەک یان وەک تاکێکی خراپ خوێندەوار یان زیادە پەروەردەکراو، کە نەتوانین بەرگەی ئەو شتانە بگرین کە دەیزانین.

پیاوێک لە دونیادا نییە شتێک نەزانێت. هەموو پیاوان شتێک دەزانن بەڵام هیچ دەسەڵاتێکی جیهانی نییە، هیچ پێناسەیەکی کولتووری نییە، هیچ پشتگیرییەکی کولتووری لە جیهاندا نییە کە بتوانێت پشتگیری لە پیاوێک بکات کە شتێک بزانێت. دامەزراوەگەلێک هەن کە مافی زانینی شتێک بە خۆیان دەدەن بۆ ئەوەی ئەم زانستە دامەزرێنن و عەقڵی مرۆڤ بەو شتە مەرجدار بکەن. ئەوە ئەوەیە کە ئێمە پێی دەڵێین زانست لە ئاستە جیاوازەکاندا، ئاساییە.

بەڵام هیچ بزووتنەوەیەکی پێچەوانە نییە کە دامەزراوەکانی جیهان بتوانن دەسەڵاتی خۆی بدەن بە مرۆڤ یان ببیەخشنەوە، واتە ڕەهەندە بچووکەکەی خۆی کە دەتوانێت ڕۆژێک بێت زۆر گەورە بێت، ئەو ڕەهەندەی ڕووناکی خۆی. وە دەتوانیت بە شێوەیەکی زۆر سادە تاقیکردنەوەکە ئەنجام بدەیت لە کایەی ڕۆحیدا، لە کایەی ئایینیدا. ڕۆژێک دێت کە ناوەندەکانی مرۆڤ بە ڕادەی پێویست کراوە بن، ئەویش دەتوانێت لە بواری زانستیشدا هەمان شت بکات.

پیاوێک کە لە دونیادایە و بۆ نموونە دەچوو بۆ لای پیاوانی ئایینی یان کەسێک کە لە ئاییندا کار دەکات و باسی خودای لەگەڵ دەکرد و دەیگوت: باشە، باشە، خودا شتێکی وەهایە، شتێکی لەو جۆرە , شتێکی لەو جۆرە" , مرۆڤ پێی دەگوت: " بەڵام بە چ مافێک باسی خودا دەکەیت؟ بە چ مافێک باسی خودا دەکەیت"...؟ وە ئەگەر مرۆڤ کەمتر پەرەی سەندبێت و بەڕاستی بتوانێت فۆڕمی خودا پارچە پارچە بکات بۆ دەرهێنان یان بەهارکردنی فۆرمەکانی تر کە بەشێکن لە ڕەهەندی داهێنەرانە لە مێشکیدا، ئەوا زیاتر لەلایەن بەدامەزراوەییکردنی خوداوە بەرپەرچ دەدرێتەوە تێگەیشتن لە جیهانە نەبینراوەکان.

کەواتە هەر بۆیە دەڵێم مرۆڤ ناتوانێت بچێتە ناو جیهانەوە، لە هۆشیارییەکی سەرووتر (عەقڵی باڵاتر)دا، بە پشتیوانی جیهان. مرۆڤ هۆشیاری سەروو (عەقڵی باڵاتر)ی دەبێت کاتێک خۆی بە تەواوی لە پێویستی پشتیوانی دونیا ڕزگار کردووە، دواجاریش هێواش هێواش دەست دەکات بە درککردن و بەرگەگرتنی ئەوەی کە دەیزانێت. وە مەرجی ئەمەش ئەوەیە کە نەکەوێتە داوی جەمسەری ڕاست و درۆوە.

ئەگەر مرۆڤ بکەوێتە داوی جەمسەری ڕاست و درۆوە، ویژدانی خۆی وروژێنێت، ئیگۆی خۆی نائەمنی دەکات و هەڵوێستی توندڕەو بەرامبەر بە واقیع پەرە پێدەدات. ڕاست و ناڕاست تەنها پێکهاتە دەروونییەکانی بێتواناییەکی دەروونی لە زانین نوێنەرایەتی دەکەن! کاتێک ستیکی باش دەخۆیت، پرسیارت نییە کە ئایا ڕاستەقینە یان ساختەیە، جەمسەری نییە، هەر بۆیە باشە. بەڵام ئەگەر دەست بکەیت بە پرسیارکردن کە ئایا مێرووله لەوێدا هەیە، ئای، ئەوا گەدەت وەڵام ناداتەوە! وە هەمان شتە لە ئاستی زانین، لە ئاستی زانین.

زانین بۆ عەقڵی خوارەوە ئەوەیە کە زانین بۆ عەقڵی باڵاتر. زانین بەشێکە لە پێویستی ئیگۆ لە کاتێکدا زانین بەشێکە لە واقیعی خود. کەواتە هیچ دابەشبوون و جیابوونەوەیەک لە نێوان زانین و زانیندا نییە. زانین بەشێکە لە ئاستێکی هۆشیاری و زانین بەشێکە لە ئاستێکی تر.

لە کایەی مەعریفەدا باسی هەندێک شت دەکەین و لە کایەی مەعریفیشدا باسی شتی تر دەکەین. ئەو دووانە دەتوانن یەکتر ببینن، پێکەوە برایەتی بکەن و زۆر باش پێکەوە بن. نهۆمی چوارەم هەمیشە باشە لەگەڵ نهۆمی پێنجەم لە سەرەوەی... وە مرۆڤ بوونەوەرێکی فرەڕەهەندە، بەڵام مرۆڤ بوونەوەرێکیشە کە خاوەنی هۆشیارییەکی ئەزموونییە و دەژی. ئێمە هۆشیارییەکی تاقیکاریمان لەسەر زەوی هەیە. ئێمە هیچ هۆشیارییەکی داهێنەرانەمان نییە.

سەیری ژیانتان بکەن! ژیانتان ئەزموونە! لەو ساتەوەی کە دەچیتە ناو جیهانەوە، ژیانت بەردەوام پەیوەندی بە ئەزموونەوە هەیە، بەڵام مرۆڤ ناتوانێت تا کاتێکی نادیار لەسەر ئەزموون بژی. ڕۆژێک مرۆڤ دەبێت بە هۆشی داهێنەرەوە بژی، لەو کاتەدا ژیان شایەنی ژیانە، ژیان زۆر گەورە دەبێت، زۆر فراوان دەبێت، لە داهێناندا بەهێزە، مرۆڤیش واز لە ژیانی ئەزموونی ڕۆح دەهێنێت. بەڵام بۆچی مرۆڤ ئەزموونەکە دەژی؟ چونکە پەیوەستە بە هێزی "بەهێزەوە - کە من پێی دەڵێم یادەوەری - کە لە ڕاستیدا ئەوانەن کە تۆ پێی دەڵێیت "ڕۆح.

مرۆڤ بە ڕۆحی خۆی ناژی، پەیوەستە بە ڕۆحەوە، بە ڕۆح دەژی، بەردەوام لەلایەن ڕۆحەوە خوێنمژ دەکرێت. ئەو کەسانەی لێکۆڵینەوەیان لە لەدایکبوونەوە کردووە یان ئەو کەسانەی لێکۆڵینەوەیان کردووە لە گەڕانەوە بۆ بوون لە ڕابردوویەکی دیاریکراودا، زۆر باش دیارییان کردووە کە هەندێک کەس لەمرۆدا بەدەست هەندێک شتەوە دەناڵێنن، چونکە لە ژیانێکی پێشوودا، بەدەست هۆکارەکەوە دەناڵێنن. کەسانێک هەن لەمرۆدا کە توانای چوونە ناو بەرزکەرەوە (ئاسانسکەر)یان نییە چونکە تووشی زەبر و زەنگ دەبن کە لە پێش ژیانی ماددییەوە دێت، یان لە بارودۆخی پێشوودا خنکێنراون، توانای ئەوەیان نییە... ئەوان خنکانن. کەواتە مرۆڤ ئەزموونی ڕۆح دەژی.

ئەو دەژی، وابەستەی یادەوەرییەکەیە، ئەوەندەی یادەوەری زۆر فراوانی نائاگایی بزووتنەوەی پەرسەندنی پێشووی خۆی، ئەوەندەی ئەو یادەوەرییە زۆر فراوانەی کە ئەمڕۆ وەک بوونەوەرێکی ئەزموونی دەژی. مرۆڤ ناتوانێت تا کاتێکی نادیار بە ئەزموون لەسەر زەوی بژی! سووکایەتیکردنە بە زیرەکی گشتگیری ئەو. بەتەواوی لەگەڵ سروشتی مرۆڤدا ناتەبایە کە مرۆڤ ناتوانێت بڵێت: “ باشە، باشە، لە دە ساڵدا دەمەوێت شتێکی لەو جۆرە بکەم، لە پێنج ساڵدا دەمەوێت شتێکی لەو جۆرە بکەم”، بەتەواوی لەگەڵ سروشتی مرۆڤدا ناگونجێت پیاو کە داهاتووی خۆی نازانێت!

لەگەڵ سروشتی مرۆڤدا ناتەبایە کە سروشتی مرۆڤی پێش خۆی نەزانێت. بە واتایەکی تر ئەوە لەگەڵ ڕۆحی مرۆڤدا ناتەبایە کە ئەم ڕۆحە لە مرۆڤدا ناچارە بەپێی دیکتاسیۆنەکانی عەقڵ بژی، چونکە مرۆڤ لە تەختەی ماددی ئەمڕۆدا بەشێکە لە نەوەیەک کە هۆشیارییەکەی لە دابەزینداپە. هۆشیاری مرۆڤ دەبێت لە دابەزینەوە بۆ ناو مادده بەرەو دەرچوونی کۆتایی بەرەو ئیتەریکی تێپەڕێت، واتە بەشێک لە واقیعی هەسارەکە کە دواجار ئەو جیهانەیە کە مرۆڤ دەبێت بە شێوەیەکی سروشتی نەمرییەکەی تێیدا بژی.

مرۆڤ وا نەکراوە بێتە ناو مادده و بمرێت. ئەوەی ئێمە پێی دەڵێین مردن، واتە ئەوەی پێی دەڵێین گەڕانەوەی مرۆڤ یان ڕۆح بۆ تەختەی ئەستێرەیی، بەشێکە لە نائاگایی مرۆڤ. بەشێکە لەو ڕاستییەی کە مرۆڤ بە تەواوی لە بازنە گەردوونییەکان دابڕاوە کە سەرچاوەی نەوەی ئەون، کە سەرچاوەی زیرەکییەکەین، کە سەرچاوەی زیندووییەکەین، کە سەرچاوەی خودی هەسارەییەتی! کەواتە مرۆڤ دەبێت بگەڕێتەوە سەر سەرچاوە، بەڵام مرۆڤ ناتوانێت لە ڕێگەی وەهمە ڕۆحی و مێژووییەکانی وەرچەرخانەوە بگەڕێتەوە بۆ سەرچاوە.

مرۆڤ ناتوانێت بگەڕێتەوە بۆ سەرچاوەکەی بە بەکارهێنانی ئەو بیرۆکە کۆنانەی کە ناچاریان کردووە زیندانی مادده بێت. مرۆڤ بە بەکارهێنانی ئەو ئامرازە کۆنانەی کە وای لێکردبوو ببێتە بوونەوەرێکی خاوەن هۆشیاری ئەزموونی، ناچێتەوە سەر سەرچاوەکەی. مرۆڤ بە باوەڕهێنان ناگەڕێتەوە سەر سەرچاوەکەی.

مرۆڤ بە وردە وردە لە کاتی پەرەسەندنیدا، توانای پشتگیریکردنی ئەوەی دەیزانێت، دەگەڕێتەوە بۆ سەرچاوەکەی.

بەڵام لە دونیای ئەمڕۆدا مەحکومین بە ئەفسانەیەک، بە سیستماتیککردنی دەروونی خودی خۆمان. ئێمە مەحکومین بە چنگی هەڵوێستێکی دەروونی کە کاریگەری لەسەر هەموو زانستە مرۆییەکان هەیە: باوەڕ. بۆچی مرۆڤ پێویستی بە باوەڕکردنە؟ چونکە نازانێت! بۆچی مرۆڤ پێویستی بە باوەڕکردنە؟ چونکە بوونەوەرێکی هۆشیاری ئەزموونییە، بۆیە هیچ ڕووناکییەکی لە مێشکدا نییە. لە جووڵەی زۆر تاریکی هۆشیاری بچووکی خۆیدا دەژی، بۆیە ناچارە باوەڕ بکات بۆ ئەوەی خۆی بە شتێکی ژیانی و ڕەهاوە ببەستێتەوە.

بەڵام ئەم باوەڕە بە ڕەها کە بەشێکە لە مەرجی دەروونی ئیگۆ، ئەم باوەڕە بە ڕەها، لەلایەن کێوە دامەزراوە؟ لەلایەن پیاوی ئینفلۆشن دامەزراوە. تۆ زۆر باش دەزانیت کە ئەگەر بچیتە دەرەوە بۆ دونیا و چیرۆکێک بۆ کەسێک بگێڕیتەوە، کە ئەو چیرۆکەی بڕیارە بیگێڕیتەوە، چیتر وەک خۆی نابێت کاتێک وەریدەگرێت و لەلایەن ئەویترەوە دەگێڕدرێتەوە، وەک لەوەی کە لە بنەڕەتدا وتت.

بیهێنە بەرچاوت کەسێک بچێتە دەرەوە بۆ دونیا و هەوڵی دووبارەکردنەوەی ئەوەی کە من ئەمڕۆ دەیڵێم، وەک دەستپێشخەرێک، دەتوانیت بیهێنیتە بەرچاوت کە سبەی چۆن دێتە دەرەوە! کەواتە پیاوان هەن لە ڕابردوودا کە شتەکانیان کردووە، دەستپێشخەر هەبوون کە هاتوونەتە جیهان بۆ یارمەتیدانی پەرەسەندنی مرۆڤایەتی. بەڵام ئەو بوونەوەرانە چییان وتووە و ئەوەی باس لەوە کراوە کە گوایە گوتوویانە، شتێکی دیکەیە.

وە دەتوانم لە ڕووی جەوهەرییەوە شتێکتان پێ بڵێم - چونکە ساڵانێکە دیاردەکەم دەزانم - بە تەواوی مەحاڵە پیاوێک بە تەواوی ئەوەی کە بە تەواوی دەوترێت دووبارە بکاتەوە. هەڵبەدە ئەمشەو کاتێک دەگەیتەوە ماڵەوە بیکەیت! مەحاڵە مرۆڤ ئەوەی بە تەواوی وتوویەتی دووبارە بکاتەوە. وە پێت دەڵێم بۆچی. چونکە ئەوەی بە تەواوی دەوترێت - بە واتایەکی تر ئەوەی بە ئیگۆ ڕەنگ نەکراوە، ئەوەی ئەستێرەیی نەکراوە، ئەوەی بەشێک نییە لە نائاگایی مرۆڤ، بەڵکو ئەوەی بەشێکە لە گەردوونییەتی مرۆڤ - ئەوە ئاراستەی ئیگۆی نییە مرۆڤ یان بۆ ئیگۆی مرۆڤ، یان بۆ عەقڵی مرۆڤ. ئاراستەی ڕۆحی ئەو کراوە.

وه ئەگەر پیاوەکە لە ڕۆحەکەیدا نەبێت، چۆن چاوەڕێی ئەوە دەکەیت ئەو شتانە وەربگرێت کە ڕۆحێکی تر پێشتر وتوویەتی؟ مەحاڵە. کەواتە لەو ساتەدا ڕەنگکردن هەیە. وه لە ڕەنگکردنی قسەکانی دەستپێشخەرەکانەوە ئەو شتانە لەدایک بوون کە ئێمە پێی دەڵێین ئایینەکان بۆ سوودی پەرەسەندنی مرۆڤایەتی. وه منیش ڕازیم و زۆر دڵخۆشم کە ئەمە ڕوودەدات و ئەمەش کراوە، چونکە پێویستە. بەڵام لە سەردەمی پەرەسەندندا کاتێک دێت کە مرۆڤ چیتر پێویستی به پاڵپشتی ئەخلاقی نابێت بۆ ئەوەی پڕی زانستی خۆی بە ویژدانی خۆی بدات. ئەوەش هۆشیاری سەروو دەروونییە (عەقڵی باڵا).

وه بەو پێیەی ئێمە قسە لەگەڵ خەڵکی کیوبیک دەکەین، بەو پێیەی قسە لەگەڵ گەلێک دەکەین کە بە هۆکاری زۆر باش، چانسی ئەوەیان هەبووە کە نزیکایەتییەکی دیاریکراو لەو جیهانە ڕۆحییە ئەزموون بکەن کە ئایین پێی بەخشیون، ئێمە لە ئێستاوە پێشکەوتنێکمان هەیە، بەم مانایە کە لە ئێستاوە، ئێمە بوونەوەرێکین کە لە ئێستاوە هەستیارییەکی دیاریکراومان هەیە بەرامبەر بە نەبینراوەکان.

بەڵام لەوێشەوە تا چوونە ناو گەڕانی قووڵی جادوویی بۆ هۆشیاری بە بەکارهێنانی ڕێگا ڕۆحییەکانی وەرچەرخان، ڕاستەوخۆ دەمانباتە جەمسەری خود. دەمانگەیەنێتە ململانێی چاکە و خراپە، ململانێی ڕاست و درۆ و ئازارێکی گەورەمان بۆ دروست دەکات لە عەقڵدا.

هەر لەبەر ئەمەشە دەڵێم: مرۆڤی هۆشیار، پەرەسەندنی هۆشیاری سەرووتر (عەقڵی باڵاتر) لەسەر زەوی لەو ساتەوە دەست پێدەکات کە مرۆڤ پێشتر لە پێویستی نەخستنە ژێر هزری ڕاستی و ساختەکردن تێگەیشتووە. بەڵام بۆ ئەوەی وردە وردە فێری بژیت و پشتگیری لە جووڵەکەی بکات تا ئەم بیرکردنەوە ڕۆژێک دێتە سەر تەواو، واتە بە تەواوی لە ڕووناکی خۆیدا، بە تەواوی بێ جەمسەری، بەجۆرێک کە دواجار ئەو ئیگۆ، من... ئیگۆ، ڕۆح و ڕۆح یەکگرتوون و مرۆڤ دەکەنە بوونێکی ڕاستەقینە.

بوونەوەری ڕاستەقینە چییە؟ بوونێکی ڕاستەقینە بوونەوەرێکی ڕاستەقینەیە! ئەو بوونەوەرێک نییە کە پێویستی بە حەقیقەت بێت، ئەو بوونەوەرێک نییە کە حەقیقەت بخوات. ئەگەر ڕاستی بخۆیت، سبەی درۆ دەخۆیت، چونکە کەسانێک هەن زیاتر دەتبەن بۆ سنووری بێکۆتایی واقیع. ئەگەر حەقیقەت بخۆیت، ڕۆژێک دەبێت جارێکی تر ئەم هەنگاوە بنێیتەوە، چونکە تاکە شتێک کە لەگەڵ مرۆڤدا بگونجێت، لەگەڵ ویژدانیدا بگونجێت، لەگەڵ ڕۆحیدا بگونجێت، لەگەڵ ڕۆحیدا بگونجێت، لەگەڵ ئیگۆکەیدا بگونجێت، کە لەگەڵ بوونەکەیدا دەگونجێت ، ئاشتییە.

بەڵام ئاشتی چییە؟ ئاشتی وەستانە، وەستانی گەڕانە. ئێوە دەچن بڵێن: " بەڵێ، بەڵام دەبێت بگەڕێین" , من دەڵێم: بەڵێ، مرۆڤ بەدوایدا دەگەڕێت، سەرەڕای خۆتان بەدوایاندا دەگەڕێن، هەموو پیاوان بەدوایاندا دەگەڕێن، بەڵام خاڵێک دێت لە کاتی پەرەسەندندا کە مرۆڤ بەدوایدا دەگەڕێت نەک ئیتر گەڕان نابێت، مرۆڤ چیتر پێویست ناکات بگەڕێت، مرۆڤیش لە گەڕان ڕادەگرێت کاتێک دواجار تێدەگات کە دەزانێت.

وه لەوێدا دەچیت دەڵێیت: “ بەڵێ، بەڵام چۆن مرۆڤ بزانێت کە دەزانێت”... تۆ ئەوە دەزانیت تا ئەو ڕادەیەی ڕێگە بە خۆت بدەیت بەرگەی بگرێت، تا ئەو ڕادەیەی پێویست ناکات پەیوەندی بە کەسەوە بکەیت بۆ ئەوەی بزانیت ئەگەر ڕاست دەکەیت. وه دواتر دەچیت دەڵێیت: “ باشە بەڵێ، بەڵام ئەگەر ڕاست بکەین یان ئەگەر پێمان وایە ڕاست دەکەین، ئەوە مەترسیدارە”. من دەڵێم: بەڵێ، چونکە پیاوێک کە بەدوای ڕاستگۆبووندا دەگەڕێت، پیاوێکە کە لە ئێستاوە بەدوای عەقڵەکەیدا دەگەڕێت!

بەڵام ئایا ئەزموونەکان لە ژیانتدا، لە ژیانی ڕۆژانەتدا، لە گۆشەی کەسی خۆتدا نییە، ئایا کاتێک نییە لە ژیانتدا هەست بکەیت کە ئەوەی دەیزانیت، ئایا ئەوە؟ وه کاتێک ئەوە بوو، ئەوە بوو!

کەواتە تۆ زیاد دەکەیت و زیاد دەکەیت، وه زیاد دەکەیت، و ئەوانەی توانای زیادکردنی “ ئەوە ”ی خۆیان دەبێت بۆ زیادکردنی “ ئەوە ئەوە” ی تر بۆ) “ ئەوە ئەوە” ی تر بۆ “ ئەوە ئەوە”یەکی تر، بەڵام “ ئەمەیە” کە یە ڕاستەقینە، " ئەمەیە" کە لەسەر شانازی عەقڵ بنیات نایەت، " ئەمەیە" کە لەسەر ڕۆحانیەت یان شانازی ڕۆحانیەت بنیات نایەت، " ئەوە " کە کەسی دەبێت بۆ تۆ، " ئەوە ئەوە"ێک کە گشتگیر دەبێت لەگەڵ هەموو ئەو پیاوانەی کە چاوت پێی دەکەوێت و کە لە " ئەوە ئەوە"ی ئەواندا دەبن ، . (ئەم بڕگەیە نەهێڵە ئەگەر وەرگێڕانی نەکرا) (! لەو ساتەدا تۆ دەزانیت کە ئەوە

ENGLISH

Transcription and translation of 2 conferences by Bernard de Montréal.

TEMPORARY FORMAT

This book has been translated by artificial intelligence but not verified by a person. If you would like to contribute by reviewing this book, please contact us.

Main page of our website: http://diffusion-bdm-intl.com/

Our email: contact@diffusion-bdm-intl.com

CONTENTS

Greetings from the entire Diffusion BdM Intl team.

Pierre Riopel April 18, 2023

CHAPTER 1

IDENTITY CP036

Self-identity vis-à-vis others is a universal human problem. And this problem increases when Man lives in a complex society such as modern society. The problem of identity is the suffering of life of the ego, suffering which follows him from the age when he sees himself compared to others. But the problem of identity is a false problem that arises from the fact that the ego, instead of realizing himself according to himself, that is to say according to its own measure, seeks to realize himself competitively against other egos . who suffer, in fact, from the same problem as him.

While the ego looks beyond its fence onto the other's field to admire its flowers, he fails to see that the other is doing the same to himself. The identity, or the identity crisis in Man today is so acute that it ensues a loss of self-confidence which degenerates over time into a total loss of personal consciousness. Dangerous situation, especially if the ego is already weak in character and prone to insecurity.

The problem of identity, that is to say this characteristic of the ego of not seeing himself as high as himself, is in fact a problem of creativity. But when the ego is creative, the problem of identity is not thereby eliminated, for the ego is never perfectly satisfied with himself until he has realized the illusion of his lower self. So that a low-status ego will experience the same identity problem as a higher-status ego, because the comparison between him and another will only change in scale, but will always remain present, because the ego is always in improvement power. And there is no end to the improvement he seeks for himself.

But self-improvement is a blanket that the ego hides under in order to give yourself some reason to live happily. But does he not know that all improvement is already generated by a body of desire ?

The problem of identity comes from the absence of consciousness of real intelligence in Man. As long as Man lives by his intellect, he is supported in his opinions only by sensory experience, it is difficult for him to substitute what he thinks he knows or understands by an absolute value of undetermined intelligence through egocentric experience.

As long as Man desires to manifest himself in life, in order to make his mark, he suffers from this desire. If he manages to achieve his desire, another will push him in the back, and so on. This is why, in Man, any form of defeat constitutes for him any identity crisis, whatever his status, because the problem of identity is not a problem of success, but a problem of conscience, that is to say a problem of real intelligence.

The Man who discovers during his life that the real intelligence overhangs the intellect, already begins to suffer less from the problem of identity, although he can still suffer from an absence of real creativity, equal of what he feels he can manifest. It is only as his identity conforms to the way of life that suits him that he will realize that creativity can take a myriad of forms, and that each Man has a form of creativity that suits him and from this form he can live in perfect harmony in terms of his body of desire and his creative intelligence.

To be creative does not mean to change the world, but to do in a perfect way for oneself, so that the inner world is externalized. This is how the world changes: always from the inside out, never in the opposite direction. The overmind begins to realize the problem of identity. He sees that what he is is still somewhat what he was. But he also sees that as his subtle bodies change, his consciousness grows and the problem of identity slowly disappears, on the surface of what was previously the unconscious ego.

The gradual elimination of the problem of identity in the overmind being finally allows him to live his life as he really sees it, and to be better and better about himself. There is nothing in Man that is so difficult as suffering from identity. Because he suffers in fact from illusory forms, that is to say for reasons that he creates from scratch, due precisely to the fact that he is not intelligent, that is to say, conscious of the creative intelligence in him.

One side of identity is shame in some cases, embarrassment in others, insecurity in the majority. Why would a man of good morals live with shame when it is only the social reflection on his mind imprisoned in the nets of social thought? The same is true of the embarrassment that comes from the ego's inability to immediately get rid of what others may be thinking. If the embarrassed ego got rid of what others can think, his embarrassment would disappear and he could more quickly access his real identity, that is to say, this state of mind which makes a Man see himself always in the light of its own day.

The problem of identity comes from the absence of centricity in Man. And this absence diminishes the penetrating power of the intelligence, which makes Man a slave of his intellect, of that part of himself which does not know the laws of the mind nor the mechanisms of the mind. So that Man, left to his experience, lacks light in his intelligence and is forced to accept the opinion of others regarding the nature of Man.

If Man wonders about himself, how is it possible for another Man to enlighten him, if this other Man is in the same situation as him? But the Man does not realize this, and his problem of identity worsens according to the pressure exerted against the ego by the events.

The ego in the mind is undoubtedly trapped by its way of thinking which is not adjusted to its real intelligence. And this way of thinking contradicts the real of his intelligence, because if he perceived the real of his intelligence through his intuition, for example, he would be the first to refuse the reality of it, because the intellect does not have faith in intuition, he sees it as an irrational part of himself. And since the intellect is rational or supposedly rational, anything opposed to it is not worth recognizing as intelligence. And yet, intuition is indeed a manifestation of real intelligence, but this manifestation is still too weak for the ego to be able to grasp its importance and intelligence. He then withdraws into his rationale and loses the opportunity to discover the subtle mechanisms of the mind which can shed light on his problem of identity.

But the problem of identity must remain with Man, as long as the intellect has not let go and the ego has not listened to himself, internally. If the ego is sensitized to the nature and form of the real intelligence within it, it gradually adjusts and makes more and more of its home in that intelligence. Over time, he goes there more and more regularly, and his identity problem goes away, as he realizes that all he thought of himself was just a psychological and mental distortion of his real intelligence, incapable of going beyond the high walls of his reasoning.

In a complex society, as we know it, only the inner strength of the ego, its real intelligence, can lift it above the bark of opinions and set it on the rock of its true identity. And the more society disintegrates, the more its traditional values crumble, the more the ego is on the way to perdition, for it no longer has the formal social scaffolding to stand up to, in the face of the increasingly bewildering phenomenon of modern life.

But the ego is not always ready to listen to those who can give him the essential keys to understanding its own mystery. Because his psychological deformation already leads him to question everything that does not conform to his subjective way of thinking. This is why the ego cannot be blamed too much for its refusal to see further, but it can be made to realize that although it cannot see further today, tomorrow its vision will widen according to the degree penetration of energy into him.

Because in fact, it is not the ego which overcomes by its own efforts the wall of its identity, but the soul which brings it by suffering, that is to say by the penetration of its light, to register, beyond the intellect, the vibration of intelligence. And this vibrational shock becomes the beginning of the end.

There are less proud egos who open up to the reality, because a kind of humility already predisposes them to their own light. On the other hand, there are egos too proud for this light to pass through, this fine thread. And it's those egos that are most prone to big turns, big setbacks that knock them out and make them more realistic.

The identity crisis is identified with the immaturity of Man. True identity demonstrates the development of true maturity.

The soul is independent of the ego in its actions, and the latter has good play, as long as it does not make himself felt in force at home. It is this moment that the ego does not know. And when he shows up, he realizes that his vanity, his pride, the infatuation he has with himself, with his ideas, burst like an egg under pressure.

The suffering of the soul has its reasons which the ego cannot understand at first, but which it cannot help living either. It is the soul that works. It is time for him to move from one stage to another. The problem of identity, which he experienced at the beginning, reorients himself, and his pride collapses like children play. Whether the ego is more or less proud, it all comes down to insecurity. Often one encounters so-called " solid", "strong" egos , for whom the reality is pure fantasy; it is these egos that suffer the most effect on their identity, when the soul vibrates the mental and the emotional, under the pressure of life events that the ego can no longer control.

It is there, during these difficult experiences, that the ego begins to see himselfi n the true light of its weakness. It is there that he sees that the security of his false identity, where the pride of his intellect prevailed, bursts under the vibratory pressure of the light. It is then said of him that he is changing, that he is no longer the same or that he is suffering. And this is only the beginning, because when the soul begins to burst the walls of false identity, it does not stop its work. For the time has come for the descent of consciousness into Man, of intelligence and of true will and love.

The ego, which feels strong from its false identity, feels weak as a reed when the vibrational shock is felt. And only later does he regain his forces, the forces of the soul, and not the false power of his desire body, over the form which nourishes the emotion and the lower mind.

The identity crisis in Man corresponds to the resistance of the ego to the light of the soul. This correspondence involves in the life of the ego a suffering proportional to this resistance. And all resistance is registered, although it is perceived psychologically or symbolically or philosophically by the ego. Because for the soul, everything is energy in Man, but for Man, everything is symbol. This is why Man finds it so difficult to see, for what he will see, once free of these forms, will be through the vibration, not through the symbol of the form. This is why it is said that the reality is not understood by the form, but is known by vibration which engenders and creates the form in order to express itself.

The problem of identity always invokes a surplus of symbology, that is to say of subjective thought-forms in Man. This surplus, at any given time, coincides with the soul's effort to contact the ego through the thought-form symbol, for that is its only means of evolving it to the ego, inside the mind.

The ego realizes, without understanding the deep reasons, that he seeks to situate himself vis-à-vis himself. But as he is still prisoner of his thought-forms, of his emotions, he believes himself in his movement, in his movement! That is to say, he believes that this research process emanates only from him. And this is its Achilles' heel, because the ego is in the illusion of right and wrong, in the illusion of free will.

When the energy of the soul penetrates and breaks down the barrier of false identity, the ego then realizes that the point is no longer for him to be right, but to have access to his real intelligence. Then he begins to understand. And what he understands is not understood by those who are not in the same intelligence, whatever their good will. Because everything is outside the symbol, everything is **vibratory** .

The problem of identity is inconceivable when the ego and the soul adjust to each other, because the ego no longer pulls the " cover" *(cover)* of reality from its side, while the soul works on the other. There is correspondence between the two, and the personality is the beneficiary. Because the personality is always victim of the gap between the soul and the ego.

As long as the problem of identity exists in Man, he cannot be happy. Because there is division in his life, even if his material life on the surface seems to be going well. It can only really go well in proportion to the unity of itself.

The identity crisis in modern man only beneficially affects those who have already suffered enough setbacks to arouse in them a great desire for balance. But this desire for balance can only be fully realized when the ego has set aside its instruments of torture to manipulate the fine energy of the soul. In the domain of human life where there is great spirituality, the identity crisis can be as acute, if not more, than where one does not encounter this great sensitivity of the ego to this inner something which pushes him inexorably towards a spirituality that is increasingly greater, more and more sought after and ultimately more and more imperfect.

Those who are of this category of Humanity have to see that all forms, even the highest, the most beautiful, veil the true face of the soul, because the soul is not of the plane of the ego; it sees infinitely, and when the ego becomes overly attached to form, even spiritual form, it interferes with the cosmic energy which must pass through the soul and raise the vibratory rate of all the lower principles of the soul. 'Man, so that he may become master of life. When the supramental (higher mental) Man is master of life, he no longer needs to be drawn spiritually to the plane of the soul, for it is the soul, his energy, which descends towards him, and transmits to him his power of light.

The spiritual identity of Man is a presence within him, through the energy form of the soul. But this energy does not have the power of transmutation, although it has the power of transformation over the personality.

But the transformation of the personality alone is not enough, because it is the last aspect of Man. And so long as the ego is not also united with the soul, the spiritual personality can easily lead the Man into a rapid conversion of his morals, to such an extent that any lack of balance in the mind and spirit emotional, can lead him to the acute crisis of spirituality, religious fanaticism.

Thus, even the fiercely spiritual Man can harm himself and society. For fanaticism is a spiritual disease, and those who suffer from it can easily, because of their particular exploitation of the spiritual form, create in others an attraction strong enough to make them great believers, that is, say new slaves to the form, raised by fanaticism on the pedestal which only the spiritually sick can hold in place, if he is aided by the submissive belief of those who are as ignorant as he, but more insensitive to this form of illness.

More and more Men, without becoming fanatically spiritual, become too impressed with their spirituality and do not know its limits, that is, the illusions of form. Sooner or later they look into the past and realize that they have fallen victim to the illusion of their spirituality. So they throw themselves into another spiritual form, and this circus can continue for many years, until the day when, disgusted with the illusion, they come out of it forever, and realize that consciousness is beyond the form. These have the opportunity to go beyond the limits of the form and finally discover the great laws of the higher mind.

The crisis of spiritual identity is no longer possible for them at this time. Because they know, from their own experience, that everything serves the experience of the soul against the ego, until the day when the ego leaves the necessity of the experience to know only the supramental consciousness (higher mind) in him.

The crisis of spiritual identity is increasingly becoming the crisis of modern times. Because Man can no longer live on technology and science alone. He needs something else closer to him, and science can't give it to him. But neither did the old form of Orthodox religion. So he throws himself headlong into a myriad of spiritual or esoteric-spiritual adventures, with the firm intention of finding what he is looking for, or looking for what he wants to find, and that he does not know not precisely. So, his experience brings him to the confines of all sects, all philosophical or esoteric schools, and here again he discovers, if he is more intelligent than the average, that there are limits where he believed to find answers.

He finally finds himself alone, and his crisis of spiritual identity becomes more and more unbearable. Until the day when he discovers that everything in him is intelligence, will and love, but that he does not yet know enough of their laws to discover the mechanism hidden and veiled in the eyes of the Man who seeks. What a surprise he saw! When he realizes that what he was looking for during his crisis was just a mechanism of the soul within him that served to drive him forward to wake up to himself, that is, to her.

And when this stage is finally begun, Man, the ego of Man, despiritualizes and begins to understand the nature of the supramental intelligence (higher mind) within him which awakens, and makes him recognize the illusion of all Men who search outside themselves, with the best intentions in the world, and who have not yet realized that this whole process is part of the experience of the soul which uses the ego to prepare him to come into vibrational contact with her.

Man is no longer in touch with the reality of his being. And this loss of contact is so widespread on the globe, that this Earth represents a ship full of madmen who do not know where the ship is going. They are led by unseen forces, and no one has any idea of the origin of these forces, nor of their intentions. Man was separated from the invisible for so many centuries that he totally lost the notion of reality. And this loss of consciousness is the reason behind which rises the wall of his existential problem: identity. And yet the solution is so close to him, and at the same time so far away. If only he knew how to listen to what he doesn't want to hear.

The war of words and the battle of ideas is all he has left. What Man can be self-sufficient, if he does not realize that part of him is great, while another is limited by his senses, and that the two can come together? If Man could one day realize that no one outside himself can for him, and that only himself can for himself… But he is afraid to live for himself, because he fears what others will say of him... Poor as he is!

Men are beings who constantly lose the fight against illusion, because they are the ones who keep it alive and powerful. Everyone is afraid of destroying what harms them. A real nightmare! And the worst is yet to come! Because the Man of the XXth century will see descending towards him beings who move between the stars, and who were formerly gods for him.

The problem of personal identity continues on a planetary scale. As this problem stems from the lack of connection between the lower mind and the higher mind, its effect is felt both on the world level and on the personal level, for only the higher mind can explain to Man the great mysteries of his planet. and its ancient gods. As long as these gods are part of ancient history, Man is not troubled by them. But when these same beings return and make themselves known in a modern light, the shock on a global scale reverberates, and the Man who has not discovered his real identity finds himself caught between his false identity - and what she thinks and believes - and the cyclical phenomenon.

If his mind is open to experience and he receives real intelligence within him, the necessary information concerning one of the most disturbing phenomena for a planet which he does not know and does not know, Man does not experience a planetary identity crisis, because he has already resolved the personal identity crisis within himself.

Since Humanity is advancing rapidly towards a turning point in history and life, individuality, that is to say the increasingly perfected relationship between Man and the cosmos, must be established because it is from the real individuality that the vibration that one finds in the Man who has discovered his true identity manifests. And as long as this real identity is not stabilized, individuality is not completely accomplished, and one cannot say that Man is “mature” , that is to say capable of facing in any personal or world event without being disturbed, because he already knows about it and he knows the reason for it.

When we talk about identity crisis in general, we are talking about it in a psychological way, in the sense that we are trying to define the relationship between man and society. But the identity crisis goes much deeper than that. It is no longer the social man who becomes the measuring stick, the normality that we must achieve. On the contrary, normality must be transposed, that is to say resituated vis-à-vis itself.

When Man begins to realize that his real identity lies above the normal identity of normal Man in parentheses, he realizes two things. Firstly, that what worries the normal Man no longer worries him; and that whatever jostles a subnormal planet, parenthetically, is normal. Then the phenomenon of real identity, seen from this perspective, becomes more and more important, because it determines which Man can overcome the normal weaknesses of the normal or unconscious Man, and moreover, determines that the Man who does not is more normal - that is to say, to the extent of the unconscious and relatively balanced Man - can support pressures of a planetary order which risk upsetting a normal being and causing the collapse of a culture which gives birth to such a Man .

A Man who has discovered his real identity is incontestably above all forms of psychological experiences which risk disturbing a Man who is quite simply the product of his culture, and who only lives by the values of his culture. Because in fact, a culture is a very thin and very fragile canvas when external events come to disturb it, that is to say, to redefine it in relation to a reality that it does not know, or that it is totally unaware of. This is the danger in Man of the phenomenon of unresolved identity.

Because if he does not discover his real identity, he will be emotionally and mentally a slave to social psychology and his natural reactions when end-of-cycle events disrupt the normal course of his development. It is here that Man must be free from socio-individual reactions, in order to be able to live the experience according to a mode of universal understanding. Only the real identity corresponds with the real Man and the real intelligence. Only the real identity can without difficulty interpret cosmic events, according to an intelligence which is detached from the limiting emotions of Man.

The problem of the identity crisis in Man is much more a problem of life than a simple psychological problem. The psychological categories that Man seeks to understand in search of himself no longer suit those who discover their true identity, because they no longer have the same interest in life that they had when they were struggling with himself. His real identity having filled every corner of his being, he finds himself faced with a self that is lodged in another dimension of his mind, dimension or plane of energy that is not associable by imitation because he is totally independent of the psychological categories formed by the emotional and mental structures of the unconscious Man without real identity.

The phenomenon of identity crisis is a suffering for Man, because he can never be perfectly happy in himself, with himself, what he constantly seeks. For him, being happy is an experience he wants to live permanently. But he does not realize that to be what he calls " happy" , you have to feel good about yourself, that is to say be able to feel in perfect inner harmony without the outside world being able to disturb this harmony. He doesn't realize that life is indistinguishable from himself until he has the inner power to pierce the backdrop that gives it its color.

A Man who has discovered his real identity no longer lives the same life he lived before. The colors have changed, life no longer has the same appeal, it is different at every level. For it is distinguished from the other previous life by the fact that it is the real individual who determines its possibilities, instead of the latter being imposed on him categorically by the culture in which he is rooted.

The life of the Man who has discovered his identity represents a continuity which is lost in time and which no longer has a limit, that is to say an end. Already, this realization intervenes in the way of life and the creative way of life. As long as Man suffers from identity, as long as he has no contact with the real intelligence within him, he can only meet his needs. When he is in the light, he no longer has to support himself, for he already knows, by vibration, the mode of his life, and this knowledge enables him to generate the creative energy necessary for his needs. The psychological category of survival fades to leave room only for a creative energy that employs all the resources of Man and places them at the disposal of his well-being.

In order for Man to overcome his problem of identity, a displacement of values from the psychological plane to the plane of pure intelligence must occur within him. While the psychological values contribute to his crisis, because they are limited to his senses, to his intellect which interprets the sensory material, he needs a measuring rod which is not subject to the approval of his intellect.

It is here that a kind of opposition arises for the first time in him to something which penetrates into him and which he cannot prevent in its movement. When the movement is started, it is the light of this intelligence which is independent of its ego and its chimeras. It is here that the displacement of values begins to be felt which results in an interior suffering, sufficient to make penetrate the intelligence of the light according to what must be lived by the Man who awakens.

The shift in values is only done gradually, in order to allow the ego to maintain a certain balance. But over time, a new balance is formed and the ego is no longer normal, socially speaking; he is conscious. That is to say, he sees through the illusion of form and norm, and becomes more and more individualized in order to raise the vibration of his subtle bodies, the levels on which his individuality will be based and his real identity.

The displacement of values is actually a collapse of values, but we call it “displacement”, because the changes that take place correspond to a vibratory force which transforms the mode of seeing, so that the mode of thinking can adjust to the intelligence of a higher center in Man. As long as the ego has not witnessed this collapse by vibration, it continues to discuss the categories of thoughts, of symbols, which constitute the walls of its false identity. But as soon as these walls begin to weaken, the displacement of values corresponds to a profound change, which cannot be rationalized by the ego. And not being able to be rationalized by him, he is finally struck by the light, that is to say, he is finally linked to it in a permanent and growing way.

His life, then, is transformed by cycle and soon, he no longer lives it in limits, but in potentials. Her identity is increasingly defined in relation to her, instead of being defined in relation to her subjective desires. And he begins to realize what the " real and objective self" means .

When he realizes the real and objective self, he sees very clearly that this self is himself, plus something else inside himself which he does not see, but which he feels present, there, something goes into him. Something intelligent, permanent and constantly present. Something that watches with its eyes, and interprets the world as it is, and not as the ego saw it before.

We no longer say that this Man is “ mental”, we say that he is “ supramental (higher mental)” , that is to say that he no longer needs to think in order to know. Suffering from identity is so far from him, from his experience, that he is surprised when he looks back at his past, and sees what he is now and compares it to what he was. .

CHAPTER 2

Downward Evolution and Upward Evolution BdM-RG #62A (modified)

Okay, so I separate the evolution of Man, I give him a downward curve and an upward curve OK. ? The downward curve I call “involution”, the upward curve I call evolution. And today Man is at the meeting point of these curves. Let's put a date: 1969 if you want. If we look at evolution - not from a Darwinist point of view - but from an occult point of view, in other words according to the inner researches of Man and if we go back in time, we can locate there twelve thousand years ago the collapse of a great civilization to which the name of Atlantis was given.

So it was a period when Man intensely developed what is called the astral body which is an aspect of his consciousness, which is a subtle vehicle of his consciousness, which is directly related to all that is psycho-emotional. And then after the destruction of this civilization until today, Man developed another part of his consciousness, which can be occultly called the development of the lower mental consciousness, which gave rise to the very advanced development of the intellect, which today is used by Man to understand the material world.

And from 1969 on this planet, there has been a new phenomenon in the consciousness of Man which can be given the name of fusion or which can be given the name of awakening of the supramental consciousness (higher mind) on Earth. And there are Men in the world who have ceased to function at the level of the lower mind, therefore of the intellect, and who have begun to develop yet another layer of consciousness which is called the supramental consciousness (higher mind). And these Men have developed faculties which are in process of development and which they too will coincide with another cycle of evolution, which one can call a sixth root-race.

Occultly speaking, when we talk about the evolution of Man, we are talking about Atlantis which was the fourth root-race with its sub-races, the Indo-European races of which we are part, which are part of the fifth root-race and its sub-races. And there is now the beginning in the world of a new root-race which will also give its sub-races. And there will ultimately be a seventh root-race which will enable Man to reach a level of evolution sufficiently advanced to no longer need the organic use of his material body. But we are not dealing with this at the moment, so we are dealing with the sixth root-race which does not represent a physical race, but which represents a purely psychic aspect of the new mental consciousness of future Humanity.

It is obvious that to understand the evolution of Man on this plane, from the point of the reversed vortex towards its finality, which is perhaps two thousand five hundred years according to the information that we receive , it is obvious that Man is going to pass through absolutely extraordinary stages of consciousness, that is to say that as much the Man of Atlantis was limited compared to the Man of the Indo-European races, as much the Man of today is limited and will be limited compared to the Man of the next evolution of the supramental consciousness (higher mind) on the Earth, which had been predicted by Aurobindo.

What is interesting in the evolution of the supramental consciousness (higher mind) is this: it is that as much today as we humans, rational humans, Cartesian humans, very reflective humans of the fifth root-race, as much as we have a tendency to believe that our mind is governed by our ego, as much tomorrow Man will discover that the human mind is not governed by the ego, that the human mind is in its psychological definition , the reflective expression of the ego, and that its source is located in parallel worlds which can be called the "mental world" for the moment, but which will later be called the "architectural world" .

In other words, what I mean is that the more Man takes the trouble or the capacity or the freedom to discover the source of his thought, the more it will be possible for him to begin to enter into telepsychic communication with the parallel worlds. , to eventually arrive in the course of evolution, on the world level, on the universal level of the race, to be able to instantly decode the mysteries of life, both in the realm of matter and in the astral realm of the soul than in the mental realm of Spirit. In other words, what I mean is that he has arrived, Man, at a point where today it is possible for him to reach a state of mental consciousness sufficient for itself.

And when I say self-sufficient mental awareness, I don't mean mental awareness based on the psychological value of truth. Truth is a term, it is a personal conviction or a social conviction, or a collective sociological conviction, which is part of the emotional needs of Man as an individual or of society as a collectivity, of ensure predominance in the world of matter.

But in terms of the evolution of the future consciousness of Humanity, the phenomenon of truth or its psychological counterpart, or its emotional value, will be absolutely useless for the simple reason that Man will no longer be able to use emotionality. of his conscience in the psychological evaluation of his knowledge. He will no longer have to use the emotionality of his conscience for the development of the mental security of his self.

So Man will be absolutely free in the mind to be able to exercise on the psychic plane, the expression, the elaboration and the definition of the ultimately infinite themes of the universal consciousness which are part of all the races in the world, which are part of all races in the cosmos, and which are in fact part of the unchanging unity of Spirit, in its absolute definition, as the original source of Light and its movement in the cosmos.

So there will come a point in the evolution of Humanity when finally the ego will have made up for lost time on the consciousness of the self, and where the self will have finally reached the possible limits of its psychological definition, by introducing into its consciousness the creative potential of his pure mind, that is, of his Spirit.

And we will discover on Earth, in different races, in different nations, in different times, individuals who will know the fusion, that is to say, who will come to be able in the instant to gravitate towards sources of knowledge so great , that world science, in terms of technology, technique, medicine, psychology or history, will be totally overthrown. For what ? Because for the first time since the evolution of Man, for the first time since the descent of the Spirit into matter and for the first time since the alliance of the soul with the material, Man will have finally attained the capacity to bear its absolute knowledge.

What I call absolute knowledge is the capacity of the human mind to be able to bear and absorb its own Light. Absolute knowledge is not a faculty. Absolute knowledge is not predestination. Absolute knowledge is not a need. Absolute knowledge is a correctional evolutionary end, that is, part of the great field of activity of the Light in the cosmos and which enables all realms, all intelligent instances, that is, - to tell all intelligent species in the universe to meet on a higher mental plane, that is to say on a plane of energy powerful enough to possibly allow during evolution, the eventual disappearance of the body material for the inevitable resurrection of the etheric body.

That is to say, the capacity in Man to finally enter into an energetic component with the different suns which make up the universal organism, and which are its Spirit, its Light and its foundation, in movement and in understanding. infinite of what we today call atomic consciousness! So there will come a point during evolution where Man will be able without having to think, without having the need to think, Man will be able to finally intervene in a categorical way in the mental construction of involutionary archetypes and evolutionaries of universal consciousness on Earth. This means that Man will eventually come to realize that he is absolutely an intelligent being.

Man will come to realize that Intelligence is not simply the expression of a form of education, but that Intelligence is in an absolute way the fundamental characteristic of any mind in any matter whatsoever. Only we are at a point today where as an ego or as a human self, we are forced to live within the limits that have been imposed on us by universal reflection, that is, by history and by the memory of Humanity.

And man has not yet been given - because there is not enough science in this field - man has not yet been given the ability to know and understand how how does his psyche work, how does his ego work, how does his ego work, and what does the term Intelligence mean in its universal definition, so that Man is trapped today by his astral body, that is to say by his senses!

He is obliged to substitute for his fundamental and universal knowledge, a small limiting knowledge conditioned by history and subject during evolution to be revised, as all the theories of science will have to be, not in the sense that science today is not useful, on the contrary it is very useful, but in the sense that science today also makes its inevitable journey towards its own abolition. Just as all civilizations make their inevitable journey towards their own abolition.

But just as a civilization finds the reality of its abolition very difficult, so science will find it difficult to achieve its own abolition. And that's very normal. One cannot ask beings who think or beings who have a certain consciousness to promote in the world their own decline or their own annihilation. We are obliged to become aware of what we are, of what we have done, of what we can do, in order to evolve, in order to allow Humanity to evolve.

But as individuals - I am saying clearly as individuals - we will eventually be obliged to face up to situations of a universal and cosmic order on our planet, we will be obliged to face up to dimensions which in the past have raised great movements of superstition in the world; movements that died out with the evolution of science, and movements that were then categorically rejected by science.

So we will be obliged over time to review and relive certain experiences in order to realize that the cosmos is unlimited. That human consciousness is unlimited and that Man in his interiority is as powerful as his consciousness can be. It is very important today in a world where we are forced to live at the crossroads of a multitude of currents of mind which, as a whole... And when I say as a whole, I am certainly looking at the United States where this collective experience in its confrontation with individuality tends slowly to create a collective psychosis.

Man cannot indefinitely be bombarded in the world by currents of ideas which are amplified in their number by television or by the newspapers, or by the various forms of the free press. There will come a point where Man will no longer be able to bear this psychic and psychological tension which arises from the various confrontations between truth and lies. There will come a point in the evolution of supramental (higher mind) consciousness on Earth when Man will be compelled to define reality in relation to himself. But it will be “one itself” that will be universal, it will not be “one itself” that will be based on the playfulness of its own Spirit or the vanity of its own ego, or the insecurity of its own me.

So from that moment, Man will begin to be able to understand the human phenomenon, civilization in all its aspects. And he will no longer be “ *stuffed”* (*abused*) psychologically by what is happening or by what will happen in the world. Man will begin to be free. And from the moment he begins to be free, he will finally begin to understand life in its fundamental quality. And the more he evolves, the more he will understand life in an absolute, integral and learned way, in a sense which is not today part of the consciousness of the fifth root-race.

Why all this verbiage? To simply bring Man little by little to understand that the greatest fidelity he can give himself, create himself, is fidelity to himself. We live in a century where the love for individualism, especially in the Western world, is very advanced. We have become more and more individualists, but individualism, if it remains an attitude, is not fundamentally integrated into the reality of human beings. In other words, walking down the street with red panties and yellow slippers and making love in New York, in New York's Times Square, is a form of individualism. But it's eccentricity, it's a form of astralization of human consciousness.

Man does not need to maintain his individuality, to express his individuality in the concrete sense of the term, to flout the sensitivities of the masses or to flout the sensitivities of his people or to flout the sensitivities of his populations. It's an illusion! And it's part of the characteristic fashions of the twentieth century, eventually it becomes banal, eventually it even becomes stupid, eventually it absolutely lacks aesthetics. So the new Man, the evolution of the supramental (higher mental) consciousness on Earth, indeed, will allow Man to develop an extremely individualized but not individualistic consciousness.

Man will be individualized why? Because the reality of his consciousness will be based on the fusion of his Spirit and not projected into the world in the eyes of Men, to reveal a kind of flirtation with eccentricity. A Man doesn't need to wander around the world and be marginal to be real. On the contrary. The more conscious Man is, the less he will be marginal, the more real he will be and the more anonymous he will be in his reality. Because the reality of Man is something that goes between him and himself and not between him and others.

If we look at the necessary evolution of a root-race on our planet, it is to understand a little the human phenomenon. That we establish coordinates, it is purely pragmatic, it is purely to give a framework of chronological comprehension to inevitable events! But if we speak of a conscious race, if we speak of a conscious Humanity, we are obliged to speak of conscious Men and individuals.

The evolution of the supramental consciousness (higher mind) on Earth will never take place on the scale of any collectivity. The evolution of supramental (higher mind) consciousness on Earth will never be the expression of a collective force. It will always be individuals in the world who will gravitate little by little, more and more, towards that point in their consciousness where they will unite with their own source, their Spirit, their double, whatever we may call it. to this reality which is part of Man.

But the fundamental movement in this direction will be based on this: it will be based on the understanding of the phenomenon of thought which has never been done since devolution. It is not enough to say: *" I think, therefore I am"*. It was good for Descartes to say, *"I think, therefore I am,"* because it was part of the realization that thought in himselfhas a power that must be realized on the level of the individual.

But on the level of a creative consciousness, the point will come when the thought of Man will be transmuted completely, integrally. And Man will no longer think during evolution. His thought will be transformed into a mode of creative expression of his higher mind. And that mind will become totally telepsychic. In other words, Man will experience instantaneous communication with the universal planes and this mode of communication will no longer be reflective. The moment thought ceases to be reflected in the mind of Man, thought ceases to be subjective. We can no longer say that Man thinks, we say that Man communicates with the universal planes of his own consciousness.

But for man to come to understand this in an integral way, it will be necessary for him to realize that thought, as we conceive it today, as we live it today, as it fixed in our mind, as it is produced or perceived by us as the unconscious ego, must awaken in us a certain realization, in the sense that Man must come to be able to realize that his thought in himselfdivides him against himself. Only insofar as he, for reasons of involution and unconsciousness, subjects him to the polarity of good or evil, of true and false.

From the moment when Man polarizes his mind, whether he establishes negative or positive coordinates, he has just created the split between himself on the material plane and himself on the cosmic and universal plane. This is very important! It is so important that it is the fundamental key to the next evolution. What makes us tend to always live our thought in relation to a polarity is the fundamental insecurity of our ego. It is the powerful and vampiric capacity of our emotions. It is our inability as an ego or as an ill-educated or over-educated individual, to not be able to bear what we know.

There's not a Man in the world Who doesn't know something. All Men know something but there is no worldwide authority, there is no cultural definition, there is no cultural support in the world that can support a Man knowing something . There are institutions which give themselves the right to know something in order to institute this knowledge and condition the mind of Man with it. It's what we call science on different levels, it's normal.

But there is no contrary movement where the institutions in the world can give or give back to Man his authority, that is to say give back to him the small dimension of himself which could one day become very large. , that of his own Light. And you can take the test in a very simple way in the spiritual realm, in the religious realm. One day, when the centers of Man are sufficiently open, he will be able to do the same in the field of science.

A Man who is in the world and who, for example, would go to see a cleric or someone who works in religion and who would speak to him about God, and who would say: “Well, well, God is such a thing, such a thing *, such a thing”* , one would say to him: “ *But by what right do you speak of God? By what right do you speak of God”...?* And if Man is less evolved and can really fragment the form of God to bring out or spring forth other forms which are part of the creative dimension of his mind, he will be even more repelled by the institutionalization of God. a knowledge that relates to the understanding of the invisible worlds.

So that is why I say that Man will not be able to enter the world, in a supramental consciousness (higher mind), with the support of the world. Man will have supramental (higher mind) consciousness when he has completely freed himself from the need for worldly support, and finally begins slowly to realize and bear what he knows. And the condition for this is not to fall into the trap of the polarity of true and false.

If Man falls into the trap of the polarity of true and false, he excites his conscience, he insecures his ego, and he will develop extreme attitudes towards reality. The true and the false represent only psychological components of a mental inability to know! When you eat a good steak, you don't wonder if it's real or if it's fake, there's no polarity, that's why it's good. But if you start wondering if there's vermin in there, oh, then your stomach won't respond! And it's the same thing at the level of knowledge, at the level of knowledge.

Knowledge is to the lower mind what knowing is to the higher mind. Knowledge is part of the need of the ego while knowing is part of the reality of the self. So there is no division or separation between knowing and knowing. Knowledge is part of one level of consciousness and knowledge is part of another.

In the realm of knowledge, we talk about certain things and in the realm of knowledge we talk about other things. The two can meet, fraternize together and be very well together. The fourth floor is always good with the fifth floor above it… And Man is a multidimensional being, but Man is also a being who possesses and lives an experiential consciousness. We have an experimental consciousness on Earth. We have no creative consciousness.

Look at your lives! Your lives are experience! From the moment you enter the world, your life is constantly about experience, but Man cannot live on experience indefinitely. One day Man will have to live with creative consciousness, at that time life is worth living, life becomes very big, very vast, it is powerful in creativity, and Man ceases to live soul experience. But why does Man live the experience? Because it is attached to powerful forces - which I call memory - which are in fact what you call “soul”.

Man does not live by his Spirit, he is attached to the soul, he lives by the soul, he is constantly vampirized by the soul. People who have researched rebirthing *or* people who have researched returning to being in a certain past have determined very well that certain people today are suffering from certain things, because in a previous life, they suffered from the cause. There are people today who are not able to enter an elevator (elevator) because they are experiencing traumas that come from before material life, or who have been suffocated in previous conditions, they do not are not capable… They are suffocating. So Man lives the experience of the soul.

He lives, he is attached to his memory, as much the very vast unconscious memory of his previous evolutionary movement as the very vast memory that he lives today as an experimental being. Man cannot indefinitely live from experience on Earth! It is an insult to his Universal Intelligence. It is absolutely irreconcilable with the nature of Man that Man cannot say: “ *Well, well, in ten years I want to do such a thing, in five years I want to do such a thing”*, it is absolutely irreconcilable with the nature of Man that he does not know his future!

It is irreconcilable with the nature of Man that he does not know the nature of the Man before him. In other words, it is irreconcilable with the Spirit of Man that this Spirit in Man is forced to live according to the dictations of reason, because Man on the material plane today is part of a generation whose consciousness is descending. The consciousness of Man must pass from the descent into matter towards the eventual exit towards the etheric, that is to say that part of the reality of the planet which is ultimately the world in which Man must naturally live his immortality.

Man is not made to come into matter and die. What we call death, that is to say what we call the return of man or of the soul to the astral plane, is part of man's unconsciousness. It is part of the fact that Man is totally cut off from the universal circuits which are the source of his generation, which are the source of his Intelligence, which are the source of his vitality, which are the source of his planetary self! So Man must return to the source, but Man cannot return to the source through the spiritual, historical illusions of involution.

Man will not be able to return to his source by using the old ideas which forced him to be a prisoner of matter. Man is not going to return to his source by using the old means which made him a being with an experimental consciousness. Man will not return to his source by believing.

Man will return to his source by gradually developing during his evolution, the capacity to support what he knows.

But in today's world, we are doomed to a mythology, to a psychological systematization of our self. We are doomed to the grip of a psychological mental attitude that affects all Humanities: belief. Why does man need to believe? Because he doesn't know! Why does man need to believe? Because he is an experiential consciousness being, so he has no Light in the mind. He lives in the very dark movement of his little consciousness, so he is obliged to believe in order to attach himself to something vital and absolute.

But this belief in the absolute which is part of the psychological conditioning of the ego, this belief in the absolute, it was established by whom? It was established by the Man of Involution. You know very well that if you go out into the world and you tell a story to someone, that the story you are going to tell will no longer be the same when it is received and told by the other, than the one you originally said.

Imagine that someone goes out into the world and tries to repeat what I am saying today, as an initiate, you can imagine how it will come out tomorrow! So there are Men in the past who did things, there were Initiates who came into the world to help the evolution of Humanity. But what these beings said and what was reported of what they allegedly said is another matter.

And I can substantively tell you one thing - because I've known the phenomenon for years - it's absolutely impossible for a man to perfectly repeat what is perfectly said. Try to do it when you get home tonight! It is impossible for a human being to repeat what is perfectly said. And I'll tell you why. Because what is perfectly said - in other words what is not colored by the ego, what is not astralized, what is not part of the unconsciousness of Man, but what is part of the cosmicity of Man - it is not directed to the ego of Man or to the ego of Man, or to the intellect of Man. It's directed to his Spirit.

And if the Man is not in his Spirit, how do you expect him to take up what another Spirit has already said? It's impossible. So at that moment there is coloring. And from the coloring of the words of the Initiates were born what we call religions for the evolutionary benefit of Humanity. And I agree and I'm very happy that this is happening and that this has been done, because it is necessary. But there will come a time during evolution when Man will no longer need moral support to give his conscience the fullness of his own knowledge. That is the supramental consciousness (higher mind).

And since we are talking to Quebeckers, since we are talking to a people who, for very good reasons, have had the chance to experience a certain proximity to the spiritual world that religion has given them, we already have an advancement, in this sense that already, we are beings who already have a certain sensitivity towards the invisible.

But from there to entering into the deeply occult search for consciousness using the spiritual paths of involution will take us directly to the polarity of the self. It will bring us to the conflict of good and evil, of true and false, and it will create great suffering for us in the mind.

This is why I say: The conscious Man, the evolution of the supramental consciousness (higher mind) on Earth will begin from the moment when Man will have already understood the need not to subject his thought to the true and to fake. But to learn gradually to live it and to support its movement until this thought one day comes to be perfect, that is to say totally in its own Light, totally depolarized, so that finally the he ego, the me… The ego, the soul and the Spirit are unified and make Man a real being.

What is a real being? A real being is a real being! He's not a being who needs the truth, he's not a being who eats the truth. If you eat the truth, tomorrow you will eat the lie, because there will be people who will take you even further to the confines of the Infinity of reality. If you eat the truth, one day you will have to take this step again, because the only thing that suits man, that suits his conscience, that suits his spirit, that suits his soul, that suits to his ego, which suits his being, is peace.

But what is peace? Peace is the stoppage, the stoppage of the search. You are going to say: " *Yes, but you have to search"* , I say: Yes, Man is looking for, despite yourselves you are looking for, all Men are looking for, but there will come a point during evolution where Man will not There will be no more searching, Man will no longer have to search, and Man will stop searching when he finally realizes that he knows.

And there you are going to say: “ *Yes, but how can one know that one knows”...* You will know it insofar as you allow yourself to bear it, insofar as you will not have no need to call anyone to find out if you're right. And then you're going to say: “ *Well yes, but if we're right or if we think we're right, it's dangerous”*. I will say: Yes, because a Man who seeks to be right is a Man who is already in search of his reason!

But aren't there experiences in your life, in your everyday life, in your personal corner, aren't there times in your life when you can feel that what you know, is that it? And when that's it, that's it!

(So you add and you add, and you add, and those who will have the ability to add their “ *that's it”* to another “ *that's that”* to another “ *that's that”,* but a “ *this is it”* which is real, a “ *this is it”* which will not be built on the pride of the mind, a “ *this is it”* which will not be built on the spirituality or the pride of your spirituality, a " *that's it"* that will be personal to you, a " *that's that"* that will be universal with all the men you meet and who will be in their " *that's that"* , at that moment you you will know it is !) (eliminate this paragraph if it cannot be translated).

FRANCAIS

Transcription et traduction de 2 conférences de Bernard de Montréal.

FORMAT TEMPORAIRE

Ce livre a été traduit par intelligence artificielle mais non vérifié par une personne. Si vous aimeriez contribuer en révisant ce livre, s'il vous plait, veuillez communiquer avec nous.

Page principale de notre site Web : http://diffusion-bdm-intl.com/

Notre courriel : contact@diffusion-bdm-intl.com

TABLE DES MATIÈRES

Salutations de la part de toute l'équipe de Diffusion BdM Intl.

Pierre Riopel 18 Avril 2023

CHAPITRE 1

L'IDENTITÉ CP036

L'identité de soi vis-à-vis des autres est un problème universel chez l'Homme. Et ce problème s'accroît lorsque l'Homme vit dans une société complexe telle la société moderne. Le problème d'identité est la souffrance de vie de l'ego, souffrance qui le suit à partir de l'âge où il se voit comparativement aux autres. Mais le problème d'identité est un faux problème qui découle du fait que l'ego, au lieu de se réaliser selon lui-même, c'est-à-dire selon sa propre mesure, cherche à se réaliser compétitivement contre les autres ego qui souffrent, en fait, du même problème que lui.

Alors que l'ego regarde au-delà de sa clôture sur le terrain de l'autre pour admirer ses fleurs, il ne voit pas que l'autre fait la même chose envers lui-même. L'identité, ou la crise d'identité chez l'Homme d'aujourd'hui est tellement aiguë qu'il s'ensuit une perte de confiance en soi qui dégénère avec le temps en une perte de conscience personnelle totale. Dangereuse situation, surtout si l'ego est déjà faible de caractère et enclin à l'insécurité.

Le problème d'identité, c'est-à-dire cette caractéristique de l'ego de ne pas se voir à la hauteur de lui-même, est en fait un problème de créativité. Mais lorsque l'ego est créatif, le problème d'identité n'est pas, par le fait-même, éliminé, car l'ego n'est jamais parfaitement satisfait de lui-même que lorsqu'il a réalisé l'illusion de son moi inférieur. De sorte qu'un ego de faible statut vivra le même problème d'identité qu'un ego de statut supérieur, car la comparaison entre lui et un autre ne changera que d'échelle, mais demeurera toujours présente, car l'ego est toujours en puissance d'amélioration. Et il n'y a pas de terme à l'amélioration qu'il cherche pour lui-même.

Mais l'amélioration de soi-même est une couverture sous laquelle se cache l'ego afin de se donner une certaine raison de vivre heureux. Mais ne sait-il pas que toute amélioration est engendrée déjà par un corps de désir ?

Le problème d'identité provient de l'absence de conscience d'intelligence réelle dans l'Homme. Tant que l'Homme vit de son intellect, qu'il n'est supporté dans ses opinions que de l'expérience sensorielle, il lui est difficile de substituer ce qu'il croit savoir ou comprendre par une valeur absolue d'intelligence non déterminée par l'expérience égocentrique.

Tant que l'Homme désire se manifester dans la vie, afin de faire sa marque, il souffre de ce désir. S'il réussit à concrétiser son désir, un autre le poussera dans le dos, ainsi de suite. C'est pourquoi, chez l'Homme, toute forme de défaite constitue pour lui une crise quelconque d'identité, quel que soit son statut, car le problème d'identité n'est pas un problème de succès, mais un problème de conscience, c'est-à-dire un problème d'intelligence réelle.

L'Homme qui découvre au cours de sa vie que l'intelligence réelle surplombe l'intellect, commence déjà à moins souffrir du problème d'identité, bien qu'il puisse encore souffrir d'une absence de créativité réelle, à l'égal de ce qu'il ressent pouvoir manifester. Ce n'est qu'au fur et à mesure que son identité se conforme au mode de vie qui lui convient qu'il s'apercevra que la créativité peut prendre une myriade de formes, et que chaque Homme possède une forme de créativité qui lui convient mentalement. Et de cette forme il peut vivre en harmonie parfaite sur le plan de son corps de désir et de son intelligence créative.

Être créatif ne veut pas dire changer le monde, mais faire de façon parfaite pour soi, de sorte que le monde intérieur s'extériorise. C'est ainsi que se change le monde : toujours de l'intérieur vers l'extérieur, jamais dans le sens contraire. L'être surmental commence à réaliser le problème d'identité. Il voit que ce qu'il est, est encore un peu ce qu'il était. Mais il voit aussi qu'au fur et à mesure que ses corps changent, sa conscience grandit et le problème d'identité disparaît lentement, sur la surface de ce qui était auparavant l'ego inconscient.

L'élimination graduelle du problème d'identité chez l'être surmental lui permet enfin de vivre sa vie telle qu'il la voit réellement, et d'être de mieux en mieux dans sa peau. Il n'y a rien chez l'Homme qui soit si difficile que de souffrir d'identité. Car il souffre en fait de formes illusoires, c'est-à-dire pour des raisons qu'il se crée de toutes pièces, dues justement au fait qu'il n'est pas intelligent, c'est-à-dire conscient de l'intelligence créative en lui.

Un des à-côtés de l'identité est la honte dans certains cas, la gêne dans d'autres, l'insécurité dans la majorité. Pourquoi un Homme de bonnes mœurs vivrait-il la honte lorsque celle-ci n'est que le reflet social sur son esprit emprisonné dans les filets de la pensée sociale ? Il en est de même pour la gêne qui provient de l'incapacité de l'ego de se débarrasser sur-le-champ de ce que les autres peuvent penser. Si l'ego gêné se débarrassait de ce que les autres peuvent penser, sa gêne disparaîtrait et il pourrait accéder plus rapidement à son identité réelle, c'est-à-dire à cet état d'esprit qui fait qu'un Homme se voit toujours dans la lumière de son propre jour.

Le problème d'identité provient de l'absence de centricité chez l'Homme. Et cette absence diminue le pouvoir de pénétration de l'intelligence, ce qui rend l'Homme esclave de son intellect, de cette partie de lui-même qui ne connaît pas les lois de l'esprit ni les mécanismes de l'esprit. De sorte que l'Homme, laissé à son expérience, manque de lumière dans son intelligence et se voit forcé d'accepter l'opinion d'autrui en ce qui concerne la nature de l'Homme.

Si l'Homme s'interroge sur lui-même, comment est-il possible à un autre Homme de l'éclairer, si cet autre Homme est dans la même situation que lui ? Mais l'Homme ne réalise pas ceci, et son problème d'identité s'aggrave selon la pression exercée contre l'ego par les évènements.

L'ego dans le mental est sans contredit, piégé par sa façon de penser qui n'est pas ajustée à son intelligence réelle. Et cette façon de penser contredit le réel de son intelligence, car s'il percevait le réel de son intelligence par le biais de son intuition, par exemple, il serait le premier à en refuser la réalité, car l'intellect n'a pas foi dans l'intuition, il la considère comme une partie irrationnelle de lui-même. Et comme l'intellect est rationnel ou supposément rationnel, tout ce qui lui est opposé ne vaut pas la peine d'être reconnu en tant qu'intelligence. Et pourtant, l'intuition est bien une manifestation de l'intelligence réelle, mais cette manifestation est encore trop faible pour que l'ego puisse en saisir l'importance et l'intelligence. Il se replie alors sur son rationnel et perd l'opportunité de découvrir les subtils mécanismes de l'esprit qui peuvent éclairer son problème d'identité.

Mais le problème d'identité doit demeurer avec l'Homme, tant que l'intellect n'a pas lâché prise et que l'ego ne s'est pas mis à l'écoute de lui-même, intérieurement. Si l'ego est sensibilisé à la nature et à la forme de l'intelligence réelle en lui, il s'ajuste petit à petit et se fait de plus en plus une demeure dans cette intelligence. Avec le temps, il y va de plus en plus régulièrement, et son problème d'identité disparaît, car il réalise que tout ce qu'il pensait de lui-même n'était qu'une déformation psychologique et mentale de son intelligence réelle, incapable de dépasser les hauts murs de son raisonnement.

Dans une société complexe, telle que nous la connaissons, seule la force intérieure de l'ego, son intelligence réelle, peut l'élever au-dessus de l'aboiement des opinions et l'asseoir sur le roc de sa véritable identité. Et plus la société se désintègre, plus ses valeurs traditionnelles s'effondrent, plus l'ego est en voie de perdition, car il n'a plus l'échafaudage social formel pour se tenir debout, devant le phénomène de plus en plus ahurissant de la vie moderne.

Mais l'ego n'est pas toujours prêt à écouter ceux qui peuvent lui donner les clés essentielles pour comprendre son propre mystère. Car déjà sa déformation psychologique l'entraîne à mettre en question tout ce qui n'est pas conforme à sa façon de penser subjective. C'est pourquoi on ne peut que trop blâmer l'ego dans son refus de voir plus loin, mais on peut lui faire réaliser que bien qu'il ne puisse voir plus loin aujourd'hui, demain sa vision s'élargira selon le degré de pénétration de l'énergie en lui.

Car en fait, ce n'est pas l'ego qui dépasse par ses propres efforts le mur de son identité, mais l'âme qui l'amène par la souffrance, c'est-à-dire par la pénétration de sa lumière, à enregistrer, au-delà de l'intellect, la vibration de l'intelligence. Et ce choc vibratoire devient le début de la fin.

Il y a des ego moins orgueilleux qui s'ouvrent au réel, car déjà une sorte d'humilité les prédispose à leur propre lumière. Par contre, il y a des ego trop orgueilleux pour que passe cette lumière, ce fin filet. Et ce sont ces ego qui sont le plus sujets à de grands tournants, de grands revers qui les assomment et les rendent plus réalistes.

La crise d'identité s'identifie avec l'immaturité de l'Homme. L'identité véritable démontre le développement de la maturité réelle.

L'âme est indépendante de l'ego dans ses agissements, et ce dernier a beau jeu, tant qu'elle ne se fait pas sentir en force chez lui. C'est ce moment que l'ego ne connaît pas. Et lorsqu'il se présente, il réalise que sa vanité, son orgueil, l'infatuation qu'il a avec lui-même, avec ses idées, éclatent comme un œuf sous pression.

La souffrance de l'âme a ses raisons que l'ego ne peut comprendre au début, mais qu'il ne peut non plus s'empêcher de vivre. C'est l'âme qui travaille. Il est temps pour lui de passer d'un stage à l'autre. Le problème d'identité, qu'il a vécu au début, se réoriente, et son orgueil s'effondre comme un jeu d'enfant. Que l'ego soit plus ou moins orgueilleux, tout revient à l'insécurité. Souvent l'on rencontre des ego dits "solides", "forts", pour qui le réel est une pure fantaisie ; ce sont ces ego qui subissent le plus d'effet sur leur identité, lorsque l'âme fait vibrer le mental et l'émotif, sous la pression d'évènements de vie que l'ego ne peut plus contrôler.

C'est là, au cours de ces expériences difficiles, que l'ego commence à se voir sous le vrai jour de sa faiblesse. C'est là qu'il voit que la sécurité de sa fausse identité, où primait l'orgueil de son intellect, éclate sous la pression vibratoire de la lumière. On dit alors de lui qu'il change, qu'il n'est plus le même ou qu'il souffre. Et ce n'est que le début, car lorsque l'âme commence à faire éclater les parois de la fausse identité, elle n'arrête plus son travail. Car le temps est venu pour la descente de la conscience dans l'Homme, de l'intelligence et de la volonté et de l'amour véritables.

L'ego, qui se sent fort de sa fausse identité, se sent faible comme un roseau lorsque le choc vibratoire se fait sentir. Et ce n'est que plus tard qu'il reprend ses forces, les forces de l'âme, et non le faux pouvoir de son corps de désir, sur la forme qui nourrit l'émotion et le mental inférieur.

La crise d'identité chez l'Homme correspond à la résistance de l'ego à la lumière de l'âme. Cette correspondance entraîne dans la vie de l'ego une souffrance proportionnelle à cette résistance. Et toute résistance est enregistrée, bien qu'elle soit perçue psychologiquement ou symboliquement ou philosophiquement par l'ego. Car pour l'âme, tout est énergie dans l'Homme, mais pour l'Homme, tout est symbole.

C'est pourquoi l'Homme a tant de difficulté à voir, car ce qu'il verra, une fois libre de ces formes, sera par le biais de la vibration, et non par le biais du symbole de la forme. C'est pourquoi l'on dit que le réel ne se comprend pas par la forme, mais se sait par vibration qui engendre et crée la forme pour s'exprimer.

Le problème d'identité invoque toujours un surplus de symbologie, c'est-à-dire de formes-pensées subjectives dans l'Homme. Ce surplus, à un moment donné, coïncide avec l'effort de l'âme d'entrer en contact avec l'ego par le biais du symbole de la pensée-forme, car c'est son seul moyen de le faire évoluer à l'intérieur du mental.

L'ego s'aperçoit, sans en comprendre les raisons profondes, qu'il cherche à se situer vis-à-vis de lui-même. Mais comme il est encore prisonnier de ses pensées-formes, de ses émotions, il se croit dans son mouvement, dans son mouvement ! C'est-à-dire qu'il croit que ce processus de recherche émane seulement de lui. Et ceci est son talon d'Achille, car l'ego est dans l'illusion du vrai et du faux, dans l'illusion du libre arbitre.
Lorsque l'énergie de l'âme pénètre et fait sauter la barrière de la fausse identité, l'ego s'aperçoit alors que le point n'est plus pour lui d'avoir raison, mais d'avoir accès à son intelligence réelle. Il commence alors à comprendre. Et ce qu'il comprend ne se comprend pas par ceux qui ne sont pas dans la même intelligence, quelle que soit leur bonne volonté. Car tout est en dehors du symbole, tout est **vibratoire**.

Le problème d'identité est inconcevable lorsque l'ego et l'âme s'ajustent l'un à l'autre, car l'ego ne tire plus la "couverte" *(couverture)* de la réalité de son côté, tandis que l'âme travaille de l'autre. Il y a correspondance entre les deux, et la personnalité en est le bénéficiaire. Car la personnalité est toujours victime du fossé entre l'âme et l'ego.

Tant que le problème d'identité existe chez l'Homme, il ne peut être heureux. Car il y a division dans sa vie, même si sa vie matérielle en surface semble bien aller. Elle ne peut aller bien réellement qu'en proportion de l'unité de lui-même.

La crise d'identité chez l'Homme moderne n'atteint bénéfiquement que ceux qui ont déjà subi suffisamment de déboires pour que se suscite en eux un grand désir d'équilibre. Mais ce désir d'équilibre ne peut être parfaitement réalisé que lorsque l'ego a mis de côté ses instruments de torture pour manipuler la fine énergie de l'âme. Dans le domaine de la vie humaine où l'on retrouve une grande spiritualité, la crise d'identité peut être aussi aiguë, sinon plus, que là où l'on ne rencontre pas cette grande sensibilité de l'ego à ce quelque chose intérieur qui le pousse inexorablement à une spiritualité de plus en plus grande, de plus en plus recherchée et finalement de plus en plus imparfaite.

Ceux qui sont de cette catégorie de l'Humanité ont à voir que toutes formes, même les plus hautes, les plus belles, voilent le vrai visage de l'âme, car l'âme n'est pas du plan de l'ego ; elle voit infiniment, et lorsque l'ego s'attache outre mesure à la forme, même la forme spirituelle, il fait interférence avec l'énergie cosmique qui doit passer par l'âme et élever le taux vibratoire de tous les principes inférieurs de l'Homme, afin que ce dernier devienne maître de la vie. Lorsque l'Homme supramental (mental supérieur) est maître de la vie, il n'a plus besoin d'être attiré spirituellement vers le plan de l'âme, car c'est l'âme, son énergie, qui descend vers lui, et lui transmet son pouvoir de lumière.

L’identité spirituelle de l’Homme est une présence en lui, par le biais de la forme de l’énergie de l’âme. Mais cette énergie n’a pas le pouvoir de transmutation, bien qu’elle ait le pouvoir de transformation sur la personnalité.

Mais la transformation seulement de la personnalité n’est pas suffisante, car elle est le dernier aspect de l’Homme. Et tant que l’ego n’est pas lui aussi uni à l’âme, la personnalité spirituelle peut facilement entraîner l’Homme dans une conversion rapide de ses mœurs, à un point tel que tout manque d’équilibre dans le mental et l’émotif, peut le mener à la crise aiguë de la spiritualité, le fanatisme religieux.

Ainsi, même l’Homme farouchement spirituel, peut se nuire et nuire à la société. Car le fanatisme est une maladie spirituelle, et ceux qui en sont victimes peuvent facilement, à cause de leur exploitation particulière de la forme spirituelle, créer chez les autres une attraction suffisamment puissante pour faire d’eux de grands croyants, c’est-à-dire de nouveaux esclaves de la forme, élevés par le fanatisme sur le piédestal que seul le malade spirituel peut tenir en place, s’il est aidé par la croyance soumise de ceux qui sont aussi ignorants que lui, mais plus insensibles à cette forme de maladie.

De plus en plus d’Hommes, sans devenir fanatiquement spirituels, deviennent trop impressionnés de leur spiritualité et n’en connaissent pas les limites, c’est-à-dire les illusions de forme. Tôt ou tard, ils regardent dans le passé et s’aperçoivent qu’ils ont été victimes de l’illusion de leur spiritualité. Alors ils se jettent dans une autre forme spirituelle, et ce cirque peut continuer pendant de nombreuses années, jusqu’au jour où, écœurés de l’illusion, ils en sortent pour toujours, et s’aperçoivent que la conscience est au-delà de la forme. Ceux-là ont l’opportunité de dépasser les limites de la forme et enfin découvrir les grandes lois du mental supérieur.

La crise d’identité spirituelle n’est plus possible pour eux à ce moment-là. Car ils savent, de par leur propre expérience, que tout sert à l’expérience de l’âme contre l’ego, jusqu’au jour où l’ego sort de la nécessité de l’expérience pour ne connaître que la conscience supramentale (mental supérieur) en lui.

La crise d’identité spirituelle devient chaque jour, de plus en plus, la crise des temps modernes. Car l’Homme ne peut plus vivre de technologie et de science, seulement. Il a besoin de quelque chose d’autre de plus près de lui, et la science ne peut le lui donner. Mais l’ancienne forme de religion orthodoxe, non plus. Alors, il se lance à tue-tête dans une myriade d’aventures spirituelles, ou ésotérico-spirituelles, avec la ferme intention de trouver ce qu’il cherche, ou de chercher ce qu’il veut trouver, et qu’il ne connaît pas précisément. Alors, son expérience l’amène aux confins de toutes les sectes, de toutes les écoles philosophiques ou ésotériques, et voilà encore qu’il découvre, s’il est plus intelligent que la moyenne, qu’il y a des limites là où il croyait trouver des réponses.

Il se retrouve enfin seul, et sa crise d’identité spirituelle devient de plus en plus insupportable. Jusqu’au jour où il découvre que tout est en lui intelligence, volonté et amour, mais qu’il n’en connaît pas encore suffisamment les lois, pour y découvrir le mécanisme caché et voilé aux yeux de l’Homme qui cherche. Quelle surprise vit-il ! Lorsqu’il réalise que ce qu’il cherchait pendant sa crise n’était qu’un mécanisme de l’âme en lui qui servait à le faire avancer pour qu’il se réveille à lui-même, c’est-à-dire à elle.

Et lorsque cette étape est enfin commencée, l'Homme, l'ego de l'Homme, se déspiritualise et commence à comprendre la nature de l'intelligence supramentale (mental supérieur) en lui qui s'éveille, et lui fait reconnaître l'illusion de tous les Hommes qui cherchent en dehors d'eux-mêmes, avec les meilleures intentions au monde, et qui n'ont pas encore réalisé que toute cette démarche fait partie de l'expérience de l'âme qui se sert de l'ego pour le préparer à entrer en contact vibratoire avec elle.

L'Homme n'est plus en contact avec la réalité de son être. Et cette perte de contact est tellement répandue sur le globe, que cette Terre représente un vaisseau rempli de fous qui ne savent pas où va le navire. Ils sont menés par des forces invisibles, et nul n'a d'idée de l'origine de ces forces, ni de leurs intentions. L'Homme fut séparé de l'invisible pendant tant de siècles qu'il a totalement perdu la notion du réel. Et cette perte de conscience est la raison derrière laquelle s'élève le mur de son problème existentiel : l'identité. Et pourtant la solution est si près de lui, et en même temps si éloignée. Si seulement il savait écouter ce qu'il ne veut pas entendre.

La guerre des mots et la bataille des idées, c'est tout ce qui lui reste. Quel Homme peut se suffire à lui-même, s'il ne réalise pas qu'une partie de lui est grande, tandis qu'une autre est limitée par ses sens, et que les deux peuvent se rejoindre ? Si l'Homme pouvait un jour réaliser que personne en dehors de lui-même peut pour lui, et que seul lui-même peut pour lui-même… Mais il a peur de vivre pour lui-même, car il craint ce que les autres diront de lui... Pauvre qu'il est !

Les Hommes sont des êtres qui perdent constamment la lutte contre l'illusion, car ce sont eux-mêmes qui la maintiennent vivante et puissante. Chacun craint de détruire ce qui lui nuit. Un vrai cauchemar ! Et le pire en est à venir ! Car l'Homme du XXème siècle verra descendre vers lui des êtres qui se déplacent entre les étoiles, et qui étaient autrefois des dieux pour lui.

Le problème d'identité personnelle se continue à l'échelle planétaire. Comme ce problème découle du manque de raccordement entre le mental inférieur et le mental supérieur, son effet se fait sentir autant sur le plan mondial que sur le plan personnel, car seul le mental supérieur peut expliquer à l'Homme les grands mystères de sa planète et de ses anciens dieux. Tant que ces dieux font partie de l'Histoire ancienne, l'Homme n'en est pas troublé. Mais lorsque ces mêmes êtres reviennent et se font connaître sous un jour moderne, le choc à l'échelle mondial se répercute, et l'Homme qui n'a pas découvert son identité réelle se voit coincé entre sa fausse identité - et ce qu'elle pense et croit - et le phénomène cyclique.

Si son mental est ouvert à l'expérience et qu'il reçoit de l'intelligence réelle en lui, l'information nécessaire concernant un des phénomènes les plus troublants pour une planète qu'il ne sait pas et qu'il ne connaît pas, l'Homme ne vit pas de crise d'identité planétaire, car déjà, il a résolu la crise d'identité personnelle en lui-même.

Puisque l'Humanité s'avance à grands pas vers un tournant d'histoire et de vie, l'individualité, c'est-à-dire le rapport de plus en plus perfectionné entre l'Homme et le cosmos, doit être établie car c'est de l'individualité réelle que se manifeste la vibration que l'on trouve chez l'Homme qui a découvert sa vraie identité. Et tant que cette identité réelle n'est pas stabilisée, l'individualité n'est pas totalement accomplie, et l'on ne peut pas dire que l'Homme est "mûr", c'est-à-dire capable de faire face à n'importe quel évènement personnel ou mondial sans être troublé, car déjà il en sait et il en connaît le pourquoi.

Lorsque nous parlons de crise d'identité en général, nous en parlons d'une façon psychologique, dans ce sens que nous cherchons à définir la relation entre l'Homme et la société. Mais la crise d'identité va beaucoup plus loin que cela. Ce n'est plus l'Homme social qui devient le talon de mesure, la normalité que nous devons atteindre. Au contraire, la normalité doit être transposée, c'est-à-dire resituée vis-à-vis de soi-même.

Lorsque l'Homme commence à réaliser que son identité réelle se situe au-dessus de l'identité normale de l'Homme normal entre parenthèses, il s'aperçoit de deux choses. Premièrement, que ce qui inquiète l'Homme normal, ne l'inquiète plus ; et que ce qui bouscule une planète sous-normale, entre parenthèses, est normal. Alors le phénomène d'identité réelle, vu dans cette perspective, devient de plus en plus important, car il détermine quel Homme peut dépasser les faiblesses normales de l'Homme normal ou inconscient, et en plus, détermine que l'Homme qui n'est plus normal - c'est-à-dire dans la mesure de l'Homme inconscient et relativement équilibré - peut soutenir des pressions d'ordre planétaire qui risquent de bouleverser un être normal et faire effondrer une culture qui donne naissance à un tel Homme.

Un Homme qui a découvert son identité réelle est incontestablement au-dessus de toutes formes d'expériences psychologiques qui risquent de troubler un Homme qui est tout simplement le produit de sa culture, et qui ne vit que des valeurs de sa culture. Car en fait, une culture est une toile très mince et très fragile lorsque des évènements extérieurs viennent la troubler, c'est-à-dire la redéfinir par rapport à une réalité qu'elle ne connaît pas, ou qu'elle ignore totalement. Voilà le danger chez l'Homme du phénomène d'identité non résolu.

Car s'il ne découvre pas son identité réelle, il sera esclave émotivement et mentalement de la psychologie sociale et de ses réactions naturelles lorsque les évènements de fin de cycle viendront bouleverser le cours normal de son évolution. C'est ici que l'Homme doit être libre des réactions socio-individuelles, afin de pouvoir vivre l'expérience selon un mode de compréhension universelle. Seule l'identité réelle correspond avec l'Homme réel et l'intelligence réelle. Seule l'identité réelle peut sans difficulté interpréter des évènements cosmiques, selon une intelligence qui se détache des émotions limitatives de l'Homme.

Le problème de la crise d'identité chez l'Homme est beaucoup plus un problème de vie qu'un simple problème psychologique. Les catégories psychologiques que cherche à comprendre l'Homme à la recherche de lui-même, ne conviennent plus à celui qui découvre son identité véritable, car il n'a plus le même intérêt pour la vie qu'il possédait alors qu'il était aux prises avec lui-même. Son identité réelle ayant rempli tous les coins de son être, il se retrouve face à un lui-même qui est logé dans une autre dimension de son mental, dimension ou plan d'énergie qui n'est pas associable par imitation car il est totalement indépendant des catégories psychologiques que forment les structures émotives et mentales de l'Homme inconscient sans identité réelle.

Le phénomène de crise d'identité est une souffrance pour l'Homme, car il ne peut jamais être parfaitement heureux en lui-même, avec lui-même, ce qu'il recherche incessamment. Pour lui, être heureux est une expérience qu'il veut vivre de façon permanente. Mais il ne réalise pas que pour être ce qu'il appelle "heureux", il faut être bien dans sa peau, c'est-à-dire pouvoir se sentir en parfaite harmonie intérieure sans que le monde extérieur puisse troubler cette harmonie. Il ne réalise pas que la vie ne se distingue pas d'elle-même tant qu'il n'a pas le pouvoir intérieur de transpercer la toile de fond qui lui donne sa couleur.

Un Homme qui a découvert son identité réelle ne vit plus de la même vie qu'il vivait auparavant. Les couleurs ont changé, la vie n'a plus le même attrait, elle est différente à tous les niveaux. Car elle se distingue de l'autre vie antérieure par le fait que c'est l'individu réel qui en détermine les possibilités, au lieu que ces dernières lui soient imposées catégoriquement par la culture où il est enraciné.

La vie de l'Homme qui a découvert son identité représente une continuité qui se perd dans le temps et qui n'a plus de limite, c'est-à-dire de fin. Déjà, cette réalisation intervient dans le mode de vie et le mode de créativité de la vie. Tant que l'Homme souffre d'identité, qu'il n'a pas contact avec l'intelligence réelle en lui, il ne peut que subvenir à ses besoins. Lorsqu'il est dans la lumière, il n'a plus à subvenir à ses besoins, car il connaît déjà, par vibration, le mode de sa vie, et cette connaissance lui permet d'engendrer l'énergie créative nécessaire à ses besoins. La catégorie psychologique de la survivance s'estompe pour ne laisser place qu'à une énergie créative qui emploie toutes les ressources de l'Homme et les met à la disposition de son bien-être.

Pour que l'Homme dépasse son problème d'identité, il faut qu'il se produise en lui un déplacement de valeurs du plan psychologique vers le plan d'intelligence pure. Alors que les valeurs psychologiques contribuent à sa crise, car elles sont limitées à ses sens, à son intellect qui interprète le matériel sensoriel, il lui faut une règle de mesure qui ne soit pas soumise à l'approbation de son intellect.

C'est ici que s'élève pour la première fois en lui une sorte d'opposition à quelque chose qui pénètre en lui et qu'il ne peut empêcher dans son mouvement. Lorsque le mouvement est commencé, c'est la lumière de cette intelligence qui est indépendante de son ego et de ses chimères. C'est ici que commence à se faire sentir ce déplacement de valeurs qui résulte en une souffrance intérieure, suffisante pour faire pénétrer l'intelligence de la lumière selon ce qui doit être vécu par l'Homme qui s'éveille.

Le déplacement de valeurs ne se fait que graduellement, afin de permettre à l'ego de maintenir un certain équilibre. Mais avec le temps, un nouvel équilibre se forme et l'ego n'est plus normal, socialement parlant ; il est conscient. C'est-à-dire qu'il voit à travers l'illusion de la forme et de la norme, et s'individualise de plus en plus afin d'élever la vibration de ses corps subtils, paliers sur lesquels se fondera son individualité et son identité réelle.

Le déplacement de valeurs est en réalité un effondrement de valeurs, mais nous l'appelons "déplacement", car les changements qui s'opèrent correspondent à une force vibratoire qui transforme le mode de voir, afin que le mode de penser puisse s'ajuster à l'intelligence d'un centre supérieur chez l'Homme. Tant que l'ego n'a pas assisté à cet effondrement par vibration, il continue à s'entretenir des catégories de pensées, de symboles, qui constituent les parois de sa fausse identité. Mais dès que ces parois commencent à s'affaiblir, le déplacement de valeurs correspond à un changement profond, qui ne peut être rationalisé par l'ego. Et ne pouvant être rationalisé par lui, il est enfin frappé par la lumière, c'est-à-dire qu'il est enfin lié à elle de façon permanente et grandissante.

Sa vie, alors, se transforme par cycle et bientôt, il ne la vit plus en limites, mais en potentiels. Son identité se définit de plus en plus par rapport à elle, au lieu de se définir par rapport à ses désirs subjectifs. Et il commence à réaliser ce que veut dire "le moi réel et objectif".

Lorsqu'il réalise le moi réel et objectif, il voit très bien que ce moi est lui-même, plus autre chose à l'intérieur de lui-même qu'il ne voit pas, mais qu'il sent présent, là, quelque part en lui. Quelque chose d'intelligent, de permanent et de constamment présent. Quelque chose qui surveille par ses yeux, et qui interprète le monde tel qu'il est, et non tel que l'ego le voyait auparavant.

On ne dit plus que cet Homme est "mental", on dit qu'il est "supramental (mental supérieur)", c'est-à-dire qu'il n'a plus besoin de penser pour savoir. Souffrir d'identité est si loin de lui, de son expérience, qu'il s'étonne lorsqu'il regarde derrière lui dans son passé, et qu'il voit ce qu'il est maintenant et le compare à ce qu'il était.

CHAPITRE 2

Evolution descendante et évolution ascendante BdM-RG # 62A (modifié)

Bon, alors je sépare l'évolution de l'Homme, je lui donne une courbe descendante et une courbe ascendante OK. ? La courbe descendante je l'appelle "l'involution", la courbe ascendante je l'appelle l'évolution. Et aujourd'hui l'Homme se situe à la pointe de rencontre de ces courbes-là. Mettons une date : 1969 si vous voulez. Si on regarde l'évolution - non pas d'un point de vue Darwiniste - mais d'un point de vue occulte, autrement dit selon les recherches intérieures de l'Homme et qu'on recule dans le temps, on peut situer il y a douze-mille ans l'effondrement d'une grande civilisation à laquelle le nom de l'Atlantide a été donné.

Donc c'était une période où l'Homme a intensément développé ce qu'on appelle le corps astral qui est un aspect de sa conscience, qui est un véhicule subtil de sa conscience, qui est directement relié à tout ce qui est psycho-émotionnel. Et ensuite après la destruction de cette civilisation jusqu'à aujourd'hui, l'Homme a développé une autre partie de sa conscience, qu'on peut appeler occultement le développement de la conscience mentale inférieure, qui a donné naissance au développement très avancé de l'intellect, qui aujourd'hui sert à l'Homme pour la compréhension du monde matériel.

Et à partir de 1969 sur cette planète, il y a eu un phénomène nouveau dans la conscience de l'Homme auquel on peut donner le nom de fusion ou auquel on peut donner le nom d'éveil de la conscience supramentale (mental supérieur) sur Terre. Et il y a des Hommes dans le monde qui ont cessé de fonctionner au niveau du mental inférieur donc de l'intellect, et qui ont commencé à développer encore une autre couche de conscience qu'on appelle la conscience supramentale (mental supérieur). Et ces Hommes ont développé des facultés qui sont en voie de développement et qui elles aussi coïncideront avec un autre cycle d'évolution, qu'on peut appeler une sixième race-racine.

Occultement parlant, lorsque l’on parle de l’évolution de l’Homme, on parle de l’Atlantide qui était la quatrième race-racine avec ses sous-races, les races Indo-Européennes dont nous faisons partie, qui font partie de la cinquième race-racine et ses sous-races. Et il y a maintenant le début dans le monde d’une nouvelle race-racine qui donnera aussi ses sous-races. Et il y aura en finalité une septième race-racine qui permettra à l’Homme d’atteindre un niveau d’évolution suffisamment avancé pour ne plus avoir besoin de l’utilisation organique de son corps matériel. Mais on ne s’occupe pas de ceci pour le moment, donc on s’occupe de la sixième race-racine qui ne représente pas une race physique, mais qui représente un aspect purement psychique de la conscience mentale nouvelle de l’Humanité future.

Il est évident que pour comprendre l’évolution de l’Homme sur ce plan-ci, à partir du point du vortex renversé vers sa finalité, qui est peut-être de deux-mille-cinq-cents années selon les informations que nous recevons, il est évident que l’Homme va passer à des étapes de conscience absolument extraordinaires, c’est-à-dire qu’autant l’Homme de l’Atlantide était limité par rapport à l’Homme des races Indo-Européennes, autant l’Homme d’aujourd’hui est limité et sera limité par rapport à l’Homme de la prochaine évolution de la conscience supramentale (mental supérieur) sur la Terre, qui avait été prédite par Aurobindo.

Ce qui est intéressant dans l’évolution de la conscience supramentale (mental supérieur), c’est ceci : c’est qu’autant aujourd’hui, nous les Hommes, les Hommes rationnels, les Hommes cartésiens, les Hommes très réflectifs de la cinquième race-racine, autant nous avons une tendance à croire que notre mental est régi par notre ego, autant demain l’Homme découvrira que le mental humain n’est pas régi par l’ego, que le mental humain est dans sa définition psychologique, l’expression réflective de l’ego, et que sa source se situe dans des mondes parallèles auxquels on peut donner le terme de “monde mental” pour le moment, mais auquel on donnera plus tard le terme de “monde architectural”.

Autrement dit ce que je veux dire, c’est que plus l’Homme se donnera la peine ou la capacité ou la liberté de découvrir la source de sa pensée, plus il lui sera possible de commencer à entrer en communication télépsychique avec les mondes parallèles, pour éventuellement en arriver au cours de l’évolution, sur le plan mondial, sur le plan universel de la race, à pouvoir décoder instantanément les mystères de la vie, autant dans le royaume de la matière que dans le royaume astral de l’âme que dans le royaume mental de l’Esprit. Autrement dit, ce que je veux dire c’est qu’il est arrivé, l'Homme, à un point où aujourd’hui il lui est possible d’atteindre un état de conscience mentale suffisante à elle-même.

Et quand je dis une conscience mentale suffisante à elle-même, je ne veux pas dire une conscience mentale basée sur la valeur psychologique de la vérité. La vérité c’est un terme, c’est une conviction personnelle ou une conviction sociale, ou une conviction sociologique collective, qui fait partie des besoins émotifs de l’Homme en tant qu’individu ou de la société en tant que collectivité, de s’assurer une prédominance dans le monde de la matière.

Mais sur le plan de l’évolution de la conscience future de l’Humanité, le phénomène de la vérité ou sa contrepartie psychologique, ou sa valeur émotive, sera absolument inutile pour la simple raison que l’Homme ne pourra plus utiliser l’émotivité de sa conscience dans l’évaluation psychologique de son savoir. Il n’aura plus à utiliser l’émotivité de sa conscience pour le développement de la sécurité mentale de son moi.

Donc l'Homme sera absolument libre dans le mental de pouvoir exercer sur le plan psychique, l'expression, l'élaboration et la définition des thèmes ultimement infinis de la conscience universelle qui font partie de toutes les races dans le monde, qui font partie de toutes les races dans le cosmos, et qui font partie en fait de l'unité invariable de l'Esprit, dans sa définition absolue, en tant que source originelle de la Lumière et de son mouvement dans le cosmos.

Donc viendra un point au cours de l'évolution de l'Humanité où finalement l'ego aura rattrapé le temps perdu sur la conscience du moi, et où le moi aura finalement atteint les limites possibles de sa définition psychologique, en introduisant dans sa conscience le potentiel créatif de son mental pur, c'est-à-dire de son Esprit.

Et nous découvrirons sur la Terre, dans différentes races, dans différentes nations, dans différents temps, des individus qui connaîtront la fusion, c'est-à-dire qui en arriveront à pouvoir dans l'instantané graviter vers des sources de connaissances tellement grandes, que la science mondiale, sur le plan de la technologie, de la technique, de la médecine, de la psychologie ou de l'histoire, en sera totalement renversée. Pourquoi ? Parce que pour la première fois depuis l'évolution de l'Homme, pour la première fois depuis la descente de l'Esprit dans la matière et pour la première fois depuis l'alliance de l'âme avec le matériel, l'Homme aura finalement atteint la capacité de supporter sa connaissance absolue.

Ce que j'appelle connaissance absolue, c'est la capacité du mental humain de pouvoir supporter et d'absorber sa propre Lumière. La connaissance absolue n'est pas une faculté. La connaissance absolue n'est pas une prédestination. La connaissance absolue n'est pas un besoin. La connaissance absolue est une finalité évolutive correctionnelle, c'est-à-dire qui fait partie du grand champ d'activité de la Lumière dans le cosmos et qui permet à tous les royaumes, à toutes les instances intelligentes, c'est-à-dire à toutes les espèces intelligentes dans l'univers de se rencontrer sur un plan mental supérieur, c'est-à-dire sur un plan d'énergie suffisamment puissant pour permettre éventuellement au cours de l'évolution, la disparition éventuelle du corps matériel pour la résurrection inévitable du corps éthérique.

C'est-à-dire la capacité chez l'Homme de finalement entrer en composante énergétique avec les différents soleils qui composent l'organisme universel, et qui en sont son Esprit, sa Lumière et sa fondation, dans le mouvement et dans la compréhension infinie de ce que nous appelons aujourd'hui la conscience atomique ! Donc il viendra un point au cours de l'évolution où l'Homme sera capable sans avoir à penser, sans avoir le besoin de penser, l'Homme sera capable de finalement intervenir d'une façon catégorique dans la construction mentale des archétypes involutifs et évolutifs de la conscience universelle sur la Terre. Ceci veut dire que l'Homme éventuellement en arrivera à réaliser qu'il est absolument un être intelligent.

L'Homme en arrivera à réaliser que l'Intelligence n'est pas simplement l'expression d'une forme d'éducation, mais que l'Intelligence est d'une façon absolue la caractéristique fondamentale de tout esprit dans une matière quelconque. Seulement nous sommes à un point aujourd'hui où en tant qu'ego ou en tant que moi humain, nous sommes forcés de vivre à l'intérieur des limites qui nous ont été imposées par la réflexion universelle, c'est-à-dire par l'histoire et par la mémoire de l'Humanité.

Et il n’a pas encore été donné à l’Homme - parce qu’il n’y a pas suffisamment de sciences dans ce domaine - il n'a pas encore été donné à l'Homme la capacité de savoir et de comprendre comment fonctionne sa psyché, comment fonctionne son moi, comment fonctionne son ego, et que veut dire le terme Intelligence dans sa définition universelle, de sorte que l’Homme est piégé aujourd’hui par son corps astral, c’est-à-dire par ses sens !

Il est obligé de substituer à sa connaissance fondamentale et universelle, une petite connaissance limitative conditionnée par l’histoire et sujette au cours de l’évolution à être révisée, comme toutes les théories de la science devront l’être, non pas dans le sens que la science aujourd’hui n’est pas utile, au contraire elle est très utile, mais dans le sens que la science aujourd’hui aussi fait son parcours inévitable vers sa propre abolition. De même que toutes les civilisations font leur parcours inévitable vers leur propre abolition.

Mais de même qu’une civilisation trouve très difficile la réalité de son abolition, de même la science trouvera difficile la réalisation de sa propre abolition. Et c’est très normal. On ne peut pas demander à des êtres qui pensent ou à des êtres qui ont une certaine conscience de promouvoir dans le monde leur propre déchéance ou leur propre anéantissement. On est obligé de prendre conscience de ce que nous sommes, de ce que nous avons fait, de ce que nous pouvons faire, dans le but d’évoluer, dans le but de permettre à l’Humanité d’évoluer.

Mais en tant qu’individus - je dis bien en tant qu’individus - nous serons obligés éventuellement de faire face à des situations d’ordre universel et cosmique sur notre planète, nous serons obligés de faire face à des dimensions qui par le passé ont soulevé de grands mouvements de superstition dans le monde ; des mouvements qui se sont éteints avec l’évolution de la science, et des mouvements qui ont été rejetés catégoriquement ensuite pas la science.

Donc nous serons obligés avec le temps de revoir et de revivre certaines expériences afin de prendre conscience que le cosmos est illimité. Que la conscience humaine est illimitée et que l’Homme dans son intériorité est aussi puissant que sa conscience peut l’être. C’est très important aujourd’hui dans un monde où nous sommes obligés de vivre au carrefour d’une multitude de courants d’esprits qui, dans leur ensemble… Et quand je dis dans leur ensemble, je regarde certainement les États-Unis où cette expérience collective dans son affrontement avec l’individualité a tendance lentement à créer une psychose collective.

L’Homme ne peut pas indéfiniment être bombardé dans le monde par des courants d’idées qui sont amplifiés dans leur nombre par la télévision ou par les journaux, ou par les différentes formes de presse libre. Il viendra un point ou l’Homme ne sera plus capable de supporter cette tension psychique et psychologique qui naît de différents affrontements entre la vérité et le mensonge. Viendra un point au cours de l’évolution de la conscience supramentale (mental supérieur) sur la Terre, où l’Homme sera obligé de définir la réalité par rapport à lui-même. Mais ce sera “un lui-même” qui sera universel, ce ne sera pas “un lui-même” qui sera fondé sur l’espièglerie de son propre Esprit ou sur la vanité de son propre ego, ou sur l’insécurité de son propre moi.

Donc à partir de ce moment-là, l'Homme commencera à pouvoir comprendre le phénomène humain, la civilisation dans tous ses aspects. Et il ne sera plus "*bourrassé"* (*malmené*) psychologiquement par ce qui se passe ou par ce qui se passera dans le monde. L'Homme commencera à être libre. Et à partir du moment où il commencera à être libre, il commencera finalement à comprendre la vie dans sa qualité fondamentale. Et plus il évoluera, plus il comprendra la vie d'une façon absolue, intégrale et savante, dans un sens qui ne fait pas aujourd'hui partie de la conscience de la cinquième race-racine.

Pourquoi tout ce verbiage ? Pour simplement amener l'Homme petit à petit à comprendre que la plus grande fidélité qu'il puisse se donner, se créer, c'est la fidélité à lui-même. Nous vivons dans un siècle où l'amour pour l'individualisme, surtout dans le monde occidental, est très avancé. Nous sommes devenus de plus en plus des individualistes, mais l'individualisme, s'il demeure une attitude, n'est pas foncièrement intégré à la réalité de l'être humain. Autrement dit, se promener sur la rue avec des culottes rouges et des chaussons jaunes et faire l'amour à New York, dans le Time Square à New York, c'est une forme d'individualisme. Mais c'est de l'excentrisme, c'est une forme d'astralisation de la conscience humaine.

L'Homme n'a pas besoin pour maintenir son individualité, pour exprimer son individualité dans le sens concret du terme, de bafouer les sensibilités des masses ou de bafouer les sensibilités de son peuple ou de bafouer les sensibilités de ses populations. C'est une illusion ! Et ça fait partie des modes caractéristiques du vingtième siècle, éventuellement ça devient banal, éventuellement ça devient même stupide, éventuellement ça manque absolument d'esthétique. Donc l'Homme nouveau, l'évolution de la conscience supramentale (mental supérieur) sur la Terre, effectivement, permettra à l'Homme de développer une conscience extrêmement individualisée mais non pas individualiste.

L'Homme sera individualisé pourquoi ? Parce que la réalité de sa conscience sera fondée sur la fusion de son Esprit et non pas projetée dans le monde aux yeux des Hommes, pour révéler une sorte de flirt avec l'excentrisme. Un Homme n'a pas besoin de se promener dans le monde et d'être marginal pour être réel. Au contraire. Plus l'Homme sera conscient moins il sera marginal, plus il sera réel et plus il sera anonyme dans sa réalité. Parce que la réalité de l'Homme, c'est une chose qui va entre lui et lui-même et non pas entre lui et les autres.

Si nous regardons l'évolution nécessaire d'une race-racine sur notre planète, c'est pour comprendre un peu le phénomène humain. Que nous établissions des coordonnées, c'est purement pragmatique, c'est purement pour donner un cadre de compréhension chronologique à des événements inévitables ! Mais si nous parlons d'une race consciente, si nous parlons d'une Humanité consciente, nous sommes obligés de parler d'Hommes et d'individus conscients.

L'évolution de la conscience supramentale (mental supérieur) sur la Terre ne se fera jamais à l'échelle d'une collectivité quelconque. L'évolution de la conscience supramentale (mental supérieur) sur la Terre ne sera jamais l'expression d'une force collectivante. Ce sera toujours des individus dans le monde qui graviteront petit à petit, de plus en plus, vers ce point de leur conscience où ils s'uniront avec leur propre source, leur Esprit, leur double, quel que soit le nom que nous puissions donner à cette réalité qui fait partie de l'Homme.

Mais le mouvement fondamental dans cette direction sera basé sur ceci : il sera basé sur la compréhension du phénomène de la pensée qui n'a jamais été faite depuis l'involution. Ce n'est pas suffisant de dire : "*Je pense, donc je suis".* C'était bon pour Descartes de dire : *"Je pense, donc je suis",* parce que ça faisait partie de la réalisation que la pensée en elle-même a une puissance qui doit être réalisée sur le plan de l'individu.

Mais sur le plan d'une conscience créative, viendra le point où la pensée de l'Homme sera transmutée complètement, intégralement. Et l'Homme ne pensera plus au cours de l'évolution. Sa pensée sera transformée en un mode d'expression créative de son mental supérieur. Et ce mental deviendra totalement télépsychique. Autrement dit, l'Homme vivra une communication instantanée avec les plans universels et ce mode de communication ne sera plus réflectif. À partir du moment où la pensée cesse d'être réfléchie dans le mental de l'Homme, la pensée cesse d'être subjective. On ne peut plus dire que l'Homme pense, on dit que l'Homme communique avec les plans universels de sa propre conscience.

Mais pour que l'Homme en arrive à comprendre ceci d'une façon intégrale, il lui sera nécessaire de réaliser que la pensée, telle que nous la concevons aujourd'hui, telle que nous la vivons aujourd'hui, telle qu'elle se fixe dans notre mental, telle qu'elle est produite ou perçue par nous en tant qu'ego inconscient, doit éveiller en nous une certaine réalisation, dans ce sens que l'Homme doit en arriver à pouvoir réaliser que sa pensée en elle-même le divise contre lui-même. Seulement dans la mesure où lui, pour des raisons d'involution et d'inconscience, l'assujettit à la polarité du bien ou du mal, du vrai et du faux.

À partir du moment où l'Homme polarise son mental, qu'il en établit des coordonnées négatives ou positives, il vient de créer la scission entre lui-même sur le plan matériel et lui-même sur le plan cosmique et universel. Ceci est très important ! C'est tellement important que c'est la clé fondamentale de la prochaine évolution. Ce qui fait que nous avons tendance à toujours vivre notre pensée par rapport à une polarité, c'est l'insécurité fondamentale de notre ego. C'est la capacité puissante et vampirique de nos émotions. C'est notre incapacité en tant qu'ego ou en tant qu'individu mal éduqué ou trop éduqué, de ne pas pouvoir supporter ce que nous savons.

Il n'y a pas un Homme dans le monde qui ne sait pas quelque chose. Tous les Hommes savent quelque chose mais il n'y a pas d'autorité mondiale, il n'y a pas de définition culturelle, il n'y a pas de support culturel dans le monde qui puisse supporter qu'un Homme sache quelque chose. Il y a des institutions qui se donnent le droit de savoir quelque chose pour instituer ce savoir et en conditionner le mental de l'Homme. C'est ce que nous appelons la science à différents niveaux, c'est normal.

Mais il n'y a pas le mouvement contraire où les institutions dans le monde peuvent donner ou redonner à l'Homme son autorité, c'est-à-dire lui redonner la petite dimension de lui-même qui pourra un jour devenir très grande, celle de sa propre Lumière. Et vous pouvez faire le test d'une façon très simple dans le domaine spirituel, dans le domaine de la religion. Un jour, lorsque les centres de l'Homme seront suffisamment ouverts, il pourra faire la même chose dans le domaine de la science.

Un Homme qui est dans le monde et qui par exemple irait voir un clerc ou quelqu'un qui travaille dans la religion et qui lui parlerait de Dieu, et qui dirait : "*Bon, ben, Dieu c'est telle chose, telle chose, telle chose"*, on lui dirait : "*Mais de quel droit tu parles de Dieu ? De quel droit tu parles de Dieu"... ?* Et si l'Homme est moindrement évolué et qu'il peut réellement fragmenter la forme de Dieu pour en faire ressortir ou jaillir d'autres formes qui font partie de la dimension créative de son mental, il sera encore plus repoussé par l'institutionnalisation d'un savoir qui se rattache à la compréhension des mondes invisibles.

Donc c'est pourquoi je dis que l'Homme ne pourra pas entrer dans le monde, dans une conscience supramentale (mental supérieur), avec l'appui du monde. L'Homme aura une conscience supramentale (mental supérieur) lorsqu'il se sera complètement libéré du besoin de l'appui du monde, pour finalement commencer lentement à réaliser et à supporter ce qu'il sait. Et la condition pour ceci, c'est de ne pas tomber dans le piège de la polarité du vrai et du faux.

Si l'Homme tombe dans le piège de la polarité du vrai et du faux, il émotive sa conscience, il insécurise son moi, et il développera des attitudes extrêmes face à la réalité. Le vrai et le faux ne représentent que des composantes psychologiques d'une incapacité mentale de savoir ! Lorsque vous mangez un bon steak, vous ne vous demandez pas si c'est vrai ou si c'est faux, il n'y a pas de polarité, c'est pour ça qu'il est bon. Mais si vous commencez à vous demander s'il y a dedans de la vermine, ah là, à ce moment-là vous avez l'estomac qui ne répond plus ! Et c'est la même chose au niveau de la connaissance, au niveau du savoir.

La connaissance est au mental inférieur ce que le savoir est au mental supérieur. La connaissance fait partie du besoin de l'ego alors que le savoir fait partie de la réalité du moi. Donc il n'y a pas de division ou de séparation entre la connaissance et le savoir. La connaissance fait partie d'un niveau de conscience et le savoir fait partie d'un autre.

Dans le domaine de la connaissance, on parle de certaines choses et dans le domaine du savoir on parle d'autres choses. Les deux peuvent se rencontrer, fraterniser ensemble et être très bien ensemble. Le quatrième étage est toujours bien avec le cinquième étage au-dessus de lui… Et l'Homme est un être multidimensionnel, mais l'Homme aussi est un être qui possède et qui vit une conscience expérimentale. Nous avons sur la Terre une conscience expérimentale. Nous n'avons pas de conscience créative.

Regardez vos vies ! Vos vies, c'est de l'expérience ! À partir du moment où vous entrez dans le monde, votre vie c'est constamment de l'expérience mais l'Homme ne peut pas vivre indéfiniment d'expérience. Un jour l'Homme devra vivre de conscience créative, à ce moment-là la vie vaut la peine d'être vécue, la vie devient très grande, très vaste, elle est puissante en créativité, et l'Homme cesse de vivre l'expérience de l'âme. Mais pourquoi l'Homme vit l'expérience ? Parce qu'il est rattaché à des forces puissantes - que j'appelle la mémoire - qui en fait sont ce que vous appelez "l'âme".

L'Homme ne vit pas de son Esprit, il est rattaché à l'âme, il vit de l'âme, il est constamment vampirisé par l'âme. Les gens qui ont fait des recherches dans le "*rebirth"* ou les gens qui ont fait des recherches dans le retour de l'être dans un certain passé ont très bien déterminé que certaines personnes aujourd'hui souffrent de certaines choses, parce que dans une vie antérieure, elles ont souffert de la cause. Il y a des gens aujourd'hui qui ne sont pas capables d'entrer dans un élévateur (ascenseur) parce qu'ils vivent des traumatismes qui viennent d'avant la vie matérielle, ou qui ont été étouffés dans des conditions antérieures, ils ne sont pas capables… Ils suffoquent. Donc l'Homme vit l'expérience de l'âme.

Il vit, il est rattaché à sa mémoire, autant la mémoire inconsciente très vaste de son mouvement évolutif antérieur que la mémoire très vaste qu'il vit aujourd'hui en tant qu'être expérimental. L'Homme ne peut pas indéfiniment vivre d'expérience sur la Terre ! C'est une insulte à son Intelligence universelle. C'est absolument irréconciliable avec la nature de l'Homme que l'Homme ne puisse pas dire : "*Bon, ben, dans dix ans je veux faire telle chose, dans cinq ans je veux faire telle chose",* c'est absolument irréconciliable avec la nature de l'Homme qu'il ne connaisse pas son avenir !

C'est irréconciliable avec la nature de l'Homme qu'il ne connaisse pas la nature de l'Homme devant lui. Autrement dit, c'est irréconciliable avec l'Esprit de l'Homme que cet Esprit dans l'Homme soit forcé de vivre par rapport à des dictées de la raison, parce que l'Homme sur le plan matériel aujourd'hui fait partie d'une génération dont la conscience est descendante. La conscience de l'Homme doit passer de la descente dans la matière vers la sortie éventuelle vers l'éthérique, c'est-à-dire cette partie de la réalité de la planète qui est ultimement le monde dans lequel l'Homme doit naturellement vivre son immortalité.

L'Homme n'est pas fait pour venir dans la matière et mourir. Ce que nous appelons la mort, c'est-à-dire ce que nous appelons le retour de l'Homme ou de l'âme au plan astral, ça fait partie de l'inconscience de l'Homme. Ça fait partie du fait que l'Homme est totalement coupé des circuits universels qui sont la source de sa génération, qui sont la source de son Intelligence, qui sont la source de sa vitalité, qui sont la source de son moi planétaire ! Donc l'Homme doit retourner à la source, mais l'Homme ne pourra pas retourner à la source à travers les illusions spirituelles, historiques, de l'involution.

L'Homme ne pourra pas retourner à sa source en utilisant les anciennes idées qui l'ont forcé à être prisonnier de la matière. L'Homme ne va pas retourner à sa source en utilisant les anciens moyens qui ont fait de lui un être à conscience expérimentale. L'Homme ne va pas retourner à sa source en croyant.

L'Homme va retourner à sa source en développant graduellement au cours de son évolution, la capacité de supporter ce qu'il sait.

Mais dans le monde actuel, nous sommes voués à une mythologie, à une systématisation psychologique de notre moi. Nous sommes voués à l'emprise d'une attitude mentale psychologique qui affecte toutes les Humanités : la croyance. Pourquoi l'Homme a besoin de croire ? Parce qu'il ne sait pas ! Pourquoi l'Homme a besoin de croire ? Parce qu'il est un être à conscience expérimentale, donc il n'a aucune Lumière dans le mental. Il vit dans le mouvement très sombre de sa petite conscience, donc il est obligé de croire pour se rattacher à quelque chose de vital et d'absolu.

Mais cette croyance à l'absolu qui fait partie du conditionnement psychologique de l'ego, cette croyance à l'absolu, elle a été établie pas qui ? Elle a été établie par l'Homme de l'involution. Vous savez très bien que si vous allez dans le monde et que vous contez une histoire à quelqu'un, que l'histoire que vous allez conter ne sera plus la même lorsqu'elle sera reçue et racontée par l'autre, que celle que vous aviez originellement dite.

Imaginez-vous que quelqu'un s'en va dans le monde et essaie de répéter ce que moi je dis aujourd'hui, en tant qu'initié, vous vous imaginez comment ça va sortir demain ! Donc il y a des Hommes dans le passé qui ont fait des choses, il y a eu des Initiés qui sont venus dans le monde pour aider à l'évolution de l'Humanité. Mais ce que ces êtres ont dit et ce qui a été rapporté de ce qu'ils auraient dit, c'est une autre chose.

Et je peux substantivement vous dire une chose - parce que le phénomène, je le connais depuis des années - c'est absolument impossible à un Homme de parfaitement répéter ce qui est parfaitement dit. Essayez de le faire quand vous retournerez chez vous ce soir ! C'est impossible à un être humain de répéter ce qui est parfaitement dit. Et je vais vous dire pourquoi. Parce que ce qui est parfaitement dit - autrement dit ce qui n'est pas coloré par l'ego, ce qui n'est pas astralisé, ce qui ne fait pas partie de l'inconscience de l'Homme, mais ce qui fait partie de la cosmicité de l'Homme - ce n'est pas dirigé vers l'ego de l'Homme ou à l'ego de l'Homme, ou à l'intellect de l'Homme. C'est dirigé à son Esprit.

Et si l'Homme n'est pas dans son Esprit, comment voulez-vous qu'il reprenne ce qu'un autre Esprit a déjà dit ? C'est impossible. Donc à ce moment-là il y a coloration. Et de la coloration des paroles des Initiés sont nées ce que nous appelons les religions pour le bénéfice évolutif de l'Humanité. Et je suis d'accord et je suis très content que ceci se fasse et que ceci se soit fait, parce que c'est nécessaire. Mais viendra un temps au cours de l'évolution où l'Homme n'aura plus besoin de support moral pour donner à sa conscience la plénitude de son propre savoir. C'est ça la conscience supramentale (mental supérieur).

Et puisque nous parlons à des Québécois, puisque nous parlons à un peuple qui, pour de très bonnes raisons, a eu la chance de vivre une certaine proximité avec le monde spirituel que la religion lui a donnée, déjà nous avons un avancement, dans ce sens que déjà, nous sommes des êtres qui avons déjà une certaine sensibilité vers l'invisible.

Mais de là à entrer dans la recherche profondément occulte de la conscience en utilisant les voies spirituelles de l'involution, ça nous amènera directement à la polarité du moi. Ça nous amènera au conflit du bien et du mal, du vrai et du faux et ça nous créera une très grande souffrance dans le mental.

C'est pour ça que je dis : L'Homme conscient, l'évolution de la conscience supramentale (mental supérieur) sur la Terre commencera à partir du moment où l'Homme aura déjà compris le besoin de ne pas assujettir sa pensée au vrai et au faux. Mais d'apprendre graduellement à la vivre et d'en supporter le mouvement jusqu'à ce que cette pensée un jour en arrive à être parfaite, c'est-à-dire totalement dans sa propre Lumière, totalement dépolarisée, pour que finalement l'ego, le moi… L'ego, l'âme et l'Esprit s'unifient et fassent de l'Homme un être réel.

Qu'est-ce que c'est un être réel ? Un être réel, c'est un être réel ! Ce n'est pas un être qui a besoin de la vérité, ce n'est pas un être qui bouffe de la vérité. Si vous bouffez de la vérité, demain vous boufferez du mensonge, parce qu'il y aura des gens qui vous amèneront encore plus loin aux confins de l'Infinité du réel. Si vous bouffez de la vérité, un jour vous serez obligés de la refaire cette démarche, parce que la seule chose qui convient à l'Homme, qui convient à sa conscience, qui convient à son Esprit, qui convient à son âme, qui convient à son ego, qui convient à son être, c'est la paix.

Mais qu'est-ce que c'est la paix ? La paix c'est l'arrêt, l'arrêt de la recherche. Vous allez dire : "*Mais oui, mais il faut rechercher*", je dis : Oui l'Homme recherche, malgré vous-mêmes vous recherchez, tous les Hommes recherchent, mais viendra un point au cours de l'évolution où l'Homme n'aura plus à rechercher, l'Homme n'aura plus à chercher et l'Homme cessera de rechercher lorsqu'il aura finalement compris qu'il sait.

Et là vous allez dire : "*Oui, mais comment est-ce qu'on peut savoir qu'on sait*"... Vous le saurez dans la mesure où vous vous permettrez de le supporter, dans la mesure où vous n'aurez pas besoin d'appeler quelqu'un pour savoir si vous avez raison. Et là vous allez dire : "*Ben oui, mais si on a raison ou si on se donne raison, c'est dangereux*". Je vais dire : Oui, parce qu'un Homme qui cherche à avoir raison, c'est un Homme qui est déjà dans la recherche de sa raison !

Mais n'y a-t-il pas des expériences dans votre vie, dans votre vie de tous les jours, dans votre coin personnel, n'y a-t-il pas des moments dans votre vie où vous pouvez sentir que ce que vous savez, c'est ça ? Et quand c'est ça, c'est ça !

(Donc vous ajoutez et vous ajoutez, et vous ajoutez, et ceux qui auront la capacité d'ajouter leur "*c'est ça*" à un autre "*c'est ça*" à un autre "*c'est ça*", mais un "*c'est ça*" qui est réel, un "*c'est ça*" qui ne sera pas bâti sur l'orgueil du mental, un "*c'est ça*" qui ne sera pas bâti sur la spiritualité ou l'orgueil de votre spiritualité, un "*c'est ça*" qui sera personnel à vous, un "*c'est ça*" qui sera universel avec tous les Hommes que vous rencontrerez et qui seront dans leur "*c'est ça*", à ce moment-là vous saurez que c'est ça !) (eliminer ce paragraphe si intraduisable).